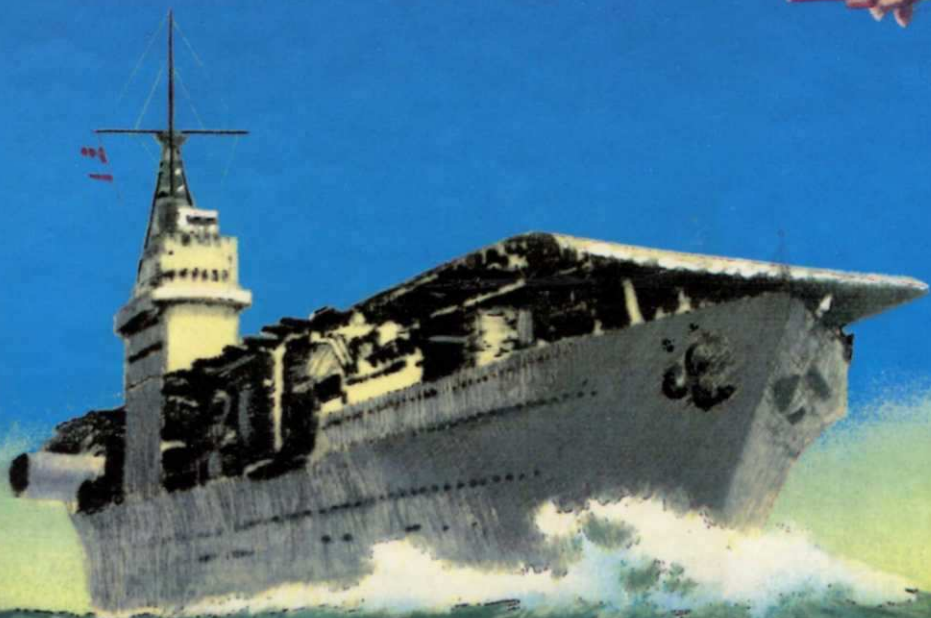

W.E. JOHNS

Biggles na Borneu

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES NA BORNEU

PŘÍBĚH BIGGLESOVY PERUTI

ZA DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY

1993

RIOSPORT-PRESS PRAHA

OBSAH

Pozvání k sebevraždě

Kukle a pikle

Ranní hlídka

Válečné bubny

Válka v džungli

Nevítaný cestující

Biggles slyší novinky

Události v Cotabatu

Návštěvníci v Lucky Strike

Fee Wong se vrací

Monsoon

Hektická noc

Dobrodružství na řece

Další překvapení

Neštěstí v Lucky Strike

Gingerův návrat

Konec Yashnowady

W. E. Johns: BIGGLES NA BORNEU

Vydalo nakladatelství RIOPRESS ve spolupráci s
nakladatelstvím Toužimský + Moravec jako svoji 53. publikaci

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Náklad 10.000 kusů

Vytiskly Brněnské papírny, Český Těšín

ISBN 80-85611-24-4

POZVÁNÍ K SEBEVRAŽDĚ

„Dobrý den, Bigglesworthe. Jen pojd'te dál!“

Bigglesův starý šéf, generál letectva Raymond z letecké výzvědné služby, vstal s úsměvem od svého stolu, napřahuje ruku, aby pozdravil velitele peruti, kapitána Jamese Biggleswortha, lépe známého v britském královském letectvu jako Biggles z Bigglesovy squadrony.

„Seznámím vás s kapitánem Rexem Larrymorem,“ pokračoval, představuje malého, bystrého, opáleného muže, na němž nejvýraznější byly krátce ostříhané rudé vlasy a pronikavé, téměř zářivě modré oči. Barva očí byla snad ještě víc zdůrazňována barvou vlasů, avšak Biggles si pomyslel, že tak výrazně modrých očí ještě nikdy nespatřil.

„Larrymore,“ pokračoval generál, „tohle je velitel letecké peruti Bigglesworth, důstojník, o kterém jsem vám vyprávěl. Dovede-li v letectvu nějaký muž odhadnout výhody a nevýhody vašeho návrhu, pak je to jedině on. A prozradím vám, že konečné rozhodnutí Letecké rady o tom, bude-li ten podnik uskutečněn nebo ne, závisí úplně na jeho úsudku. Posad'te se, Bigglesworthe, řeknu vám, oč jde. Zapálíte si cigaretu?“

„Děkuji.“ Biggles si zapálil cigaretu a přitáhl židli.

„Historie, zhruba, je taková,“ začal generál. „Kapitán Larrymore přišel k nám s jakýmsi nápadem. Nápad to není špatný, je však otázkou, zdali je uskutečnitelný – nuže, chci se vás zeptat na vaše mínění. Měl bych vám ovšem hned říci, že Larrymore byl v poslední válce pilotem: má dosud pilotní licenci a ještě do nedávna byl majitelem lehkého letadla, takže z technického hlediska se dokonale vyzná ve věci, o které hovoří. Před několika lety si zřejmě řekl, že jediný zajímavý způsob výdělků a žití je dělat něco neobvyklého. Stal se prospektorem

a specialisoval se na zlato a d manty. Brzy ov šem zjistil, že v šechny zn m  oblasti v dosahu civilisace jsou j   d kladn  pro esan  a tu se rozhodl, že p  jde dob  vat nových zem . Takov  způsob práce bývá ov šem obvykle hodně zdlouhav  a protože kapitán byl pilotem, je p  rozen , že obr t l svou pozornost k letadlům. Krátce řečeno, aby dosáhl m st, o nichž se dosud soudilo, že jsou nep  stupn  bělochům, rozhodl se u  t lehkého letadla. Za svůj cíl si vybral velk  a divok  ostrov Borneo. Poprosím nyní Larrymora, aby pokračoval ve vyprávění.“ Generál se obr t l k rudovlas mu n v st vnicku: „Prosím, pokračujte.“

Kapitán Larrymore, udusil svou cigaretu. „Zprvu jsem neměl mnoho štěstí,“ pravil. „Nesnadn  bylo. jak j st  uznáte, najít vhodnou přístávací plochu. Nakonec jsem p  ce objevil takovou, jež dokonale vyhovovala m m plánům. Byla v horsk m kraji blízko Mount Mulu, kter  se zvedá do v  e dvou tisíc šesti set metrů. M  letiště je poněkud níže, asi tisíc tři sta metrů vysoko. Řeknu vám, že tohle m sto by si ka d  nevybral. Je obklíčeno stokilometrov m p  smem hustého pralesa, opravdu nezkrocenou džunglí. Kromě toho v ne se úpatím hor pades tikilometrov  p   bambusového močálu, kter m Ještě nikdy nepronikl   dn  běloch. Ostatn , pokud je mně známo, ani se o to   dn  nepokusil. Pochybuji, že by to bylo mo  n . Zrovna tak. jako se ještě nikomu nepodařilo vniknout dovn t , tak se nikomu nepodařilo vyjít ven, takže hlavn  mou starost  na tom místě byla okolnost, že kdybych havaroval, například p   špatn m p  st n  na letišti, zůstal bych tam nadobro a nav  dy.

Letiště – budeme tomu tak říkat – je podivn  m sto. Je vysoko položeno a nalézá se proto a  na okraji mechového pralesa. Jak je vám snad známo, vy plh te-li se na Borneu ven z hlavn  džungle, dostanete se k zajímavým mechov m prales m – mech, jak se domnívám, m  přívod ve vlhkosti a t   k ch deštích. Objevil jsem sv  letiště docela náhodou a řeknu v m, jak se to stalo. Jednoho dne se mně porouchal motor. Již jsem myslel, že jsem ztracen. Jedin  m sto, na němž p  d nemusel

skončit absolutním zničením stroje a jež jsem si proto také vyhlédl, jsem považoval za jezero. K mému údivu to vůbec nebylo jezero. Kdysi jím asi bylo, jak myslím, ale voda zmizela, zanechávajíc krátký modravý mech, jenž shora vypadá přesně jako voda.“

„To je divné,“ vložil se do toho Biggles. „Proč neroste jiná vegetace na tom zvláštním místě?“

„Protože tam prakticky není žádná půda. Byla patrně spláchnuta vodou. Jste přímo na skalnatém dnu. Můžete spatřit štěrby, jimiž voda kdysi v minulosti otekla – následkem nějaké vulkanické poruchy, jak se domnívám.“

Biggles přikývl. „Patrně. Pokračujte.“

„Nuže, dal jsem motor do pořádku a pak jsem se rozhlédl kolem. Brzy jsem objevil, že jsem vlastně měl báječné štěstí. Štěrbiny byly místy plny náplavu, jenž, jak jsem záhy zjistil, byl démantonosným štěrkem. Odletěl jsem dolů do Brunei v Saravaku a naložil jsem do letadla zásoby na celý měsíc. Pak jsem se vrátil k svému vyschlému jezeru a pustil se do práce.“

„Na vlastní pěst?“ vyzvídá Biggles.

„Ano, naprosto sám. Dávám přednost samostatné práci.“

„Chápu.“

Kapitán Larrymore pokračoval:

„Mou první prací bylo upravit si opravdu bezpečnou rozjezdovou dráhu. Jak byste očekával, bylo tam dosti balvanů a kolem se povalovalo mnoho starých kmenů stromů. Nevím, proč jsem nepomyslel na domorodce. Při svém prvním přistání jsem po nich nespatrił ani stopy. Druhého dne jsem ovšem zvedl oči a zjistil jsem, že jsem pozorován nejdivočejší tlupou Punanů – tak se nazývá onen kmen – jakou byste si jen uměl představit. Byl jsem kousek dál od svého stroje a už jsem si pomyslel, že je po všem. V takovém případě může člověk udělat jenom jednu věc. Bojovat s nimi jsem nemohl, proto jsem klidně šel k těm divochům a zasalutoval. Byl to ošklivý okamžik.“

Biggles se zašklebil. „Vsadím se, že byl.“

Kapitán Larrymore přikývl.

„Když se to stalo, měl jsem pekelné štěstí. Postřehl jsem, že jeden z nich, velký chlapík, kterého jsem považoval za náčelníka, má ruku ovázanou několika špinavými listy. Za smrtelného ticha jsem mu obvaz rozvázal a podíval se na ránu. Pane Bože! Něco takového jste ještě nespatriil. Kdosi mu vrazil do ruky oštěp a rána byla teď plna hnisavé kaše. Neříkaje ani slova, vytáhl jsem svou lékařskou skříňku, kterou vždycky nosívám s sebou a ošetřil jsem náčelníkovi ránu. Nuže, a to bylo to pravé. Moje hlava neputovala do kmenové sbírky. Ti lidé nejsou lidojedy, jsou však lovci lebek ve velkém. U nich je lov lebek národním sportem – je to na Borneu téměř něco podobného jako u nás fotbal. Jejích oblíbenou zbraní je *sumpit* – to je malajské slovo pro foukačku. Nosívají hezkou šňůru otrávených šípů. Vyléčil jsem náčelníkovi ruku a stali jsme se dobrými přáteli. Suba dokonce – tak se náčelník jmenuje – nařídil svým hochům, aby mně pomohli, když jsem potřeboval pomocníky. To bylo před dvěma lety. A nyní přejdu k věci.

V následujících dvou letech zařídil jsem tam malé, dobře skryté letiště. Vystavěl jsem dům a hangár z mipasových palem a celkem jsem je pohodlně zařídil. Byl jsem s Punany jedna ruka – takhle.“ Kapitán Larrymore zkřížil prsty. „Znal jsem jich většinu podle jmen. Je jich asi pět set a můžete si učinit dobrou představu o tom, jak jsou divocí, když vám povím, že jsem byl prvním – skutečně prvním bělochem, kterého kdy spatřili.“

„A byl jste při tom stále ještě na vlastní noze?“ přerušil ho Biggles.

„Vsad'te svůj život, že jsem byl,“ prohlásil Larrymore. „Prospektoři se nedělí o své tajemství s nikým. Našel jsem pár hezkých démantů – chápejte, žádné velké, ale přece dost cenné: a měl jsem naději, že jednoho dne učiním opravdový objev. Musím vám však říci ještě něco jiného. Kdykoliv jsem zaletěl do Brunei pro zásoby, přivezl jsem si zpět v plechovkách více benzínu a oleje nežli jsem potřeboval a tímto způsobem jsem se zajistil proti nepředvídaným náhodám. Takový byl stav věcí,

když na Dálném východě začala válka. Nedověděl jsem se ovšem o japonském přistání na Borneu dříve, dokud jsem nepodnikl jeden ze svých pravidelných letů do Brunei. Málem že mne Japonci nechytily. Opravdu by se to bylo stalo, kdyby po mně nebyli předčasně vystřelili, neboť jsem již přistával. Potom jsem si uvědomil, co se stalo. A tu jsem se vrátil na své soukromé letiště. Pověděl jsem o tom Subovi, ten však tím nebyl nijak vzrušen. Nebylo příčiny, proč by měl být – vždy si říkal, že je naprosto bezpečný před zásahem z vnějška. Nebyl jsem si tím tak jist, proto jsem se zásobil až do únosnosti benzinem a se svým pytlíkem dýmantů v kapse jsem odletěl do Surabaje na Jávě. Postačil jsem se však ještě zásobit znovu benzinem – také tam Japonci zrovna přistávali – a pak jsem letěl do Austrálie. Tamodtud jsem se vrátil do Anglie. Přiletěl jsem minulý týden.“

„Prožil jste vzrušující časy,“ zamumlal Biggles.

„Až přespříliš vzrušující,“ ujišťoval kapitán Larrymore. „Ale musím skončit své vyprávění. Cestou domů jsem trochu přemýšlel. Přirozeně jsem přemýšlel o tom, co se stalo, a tak se zrodil můj nápad. Je to tohle. Uprostřed Bornea leží dobře upravené letiště, o kterém Japonci vůbec nevědí. Britská letadla, která by z něho operovala, mohla by Japoncům důkladně zatopit. Nemyslím zrovna na sestřelování jejich letadel, jako spíše na ostřelování japonských základen, přístavů a dopravních cest. Nevěděli by vůbec, odkud letadla přilétají a přitom hrstka schopných pilotů by mohla zasáhnout – z blízkého letiště – všechna místa, která Japonci považují za naprosto bezpečná. Chápete to?“

Biggles přikývl. „Pokračujte. Je to zajímavé.“

„To je asi vše. Podnik by samozřejmě vyžadoval trochu organizace; kdyby se však perut' letadel, řízená piloty schopnými využít příležitosti, mohla usadit v Lucky Strike – tak nazývám své letiště – pak by se jistě stala trnem v boku nepřítele. To je vše. Přišel jsem se do ministerstva pro letectví

zeptat, co říkají tomuhle nápadu. Poslali mne ke generálu Raymondovi a ten řekl, že se vás zeptá na vaše mínění.“

Generál Raymond posunul krabici s cigaretami k Bigglesovi. A na jeho tváři se objevil slabý úsměv, když se otázel:

„Nuže co si myslíte, Bigglesworthe?“

„Ve skutečnosti míníte svou otázku tak, zda-li bych nezaletěl s perutí na ono místo, že ano?“ odpověděl pomalu Biggles.

„Hm. Proč myslíte?“

„Inu, kdybyste se již nebyl pro ten podnik rozhodl, nebyl byste pro mne poslal,“ odpověděl suše Biggles.

Generál se usmíval. „Jste velmi chytrý, Bigglesworthe. Nuže připouštím, že jste uhodl. Co tomu říkáte?“

Biggles se obrátil ke kapitánu Larrymorovi. „Neznám ty vaše Punany, neovládám jejich řeč a neznám ani oblast, kde vaše letiště leží. Kdybych tam šel, byl byste ochoten jít s sebou a zařídit potřebné seznámení?“

„Vsadte se, že ano,“ odpověděl obratem Larrymore. „To byl můj nápad. Kdybyste tam šel na vlastní pěst, mohl byste dostat nějaký otrávený šíp do krku nebo oštěp do zad. Já jsem měl štěstí, ale za normálních okolností můj přítel Suba návštěvníky nikterak nepovzbuzuje.“

„Nebude mít proti nám námitky?“

„Nikoliv, budu-li s vámi já. Učiní vše, co řeknu. Ze Suby a jeho bojovníků se mohou stát všelijak užiteční spojenci. Tihle domorodci jsou tam doma. Znají každý strom v pralese, každé údolí, každou horu a každou lesní stezku. V džungli je to ohromná výhoda. Japonci by tam neušli ani míli, i kdyby se o to pokusili, aniž by je zpozorovali. Punanové jsou pravým lidem džungle. Dovedou se pohybovat džunglí obdivuhodně tiše. Jsou tišší nežli zvířata. Jsou imunní proti horečce. V zemi, o které mluvím, má sto takových mužů větší cenu nežli pravidelný oddíl tisíce vojáků.“

„Nemyslíte, že by nás Japonci zahlédli, kdyby nás přelétávali?“

„Vyloučeno – jestliže bychom nenechali letadla na otevřeném prostranství, což by bylo hloupé. Punanové jsou experti – nechci říci v kamufláži, protože to je čistě odborný termín, ale v ochranném barvení, což je u nich instinktivní jako u některých zvířat: jejich vesnici byste nepoznal ani z výšky dvaceti metrů. Postaví pro nás hangáry a chaty tak šikovně, že je nebudete moci rozpoznat, i když budete vědět, že tam jsou.“

„Dobrá. To je jistě nanejvýš cenné. Vždyť všechno bude záviset na tom, zda nebudeme zpozorováni. Jakou řečí hovoří ten lid?“

„Mají svůj vlastní dialekt, ale je to většinou malajština.

Tím si nemusíte lámat hlavu. Budu vám dělat tlumočníka.“

Biggles se otočil ke generálovi. „Rád bych o tom přemýšlel s mapou před sebou, sir. Pomohlo by mně, kdybych věděl, do jaké míry jste ochoten tento podnik podepřít.“

„Poskytnu vám vše, co si budete přát.“

„Mám tohle prohlášení chápat doslovně?“

„Nuže – hm – ano.“

„Nechtěl bych mít o tom, sir, žádných pochybností. Upřímně řečeno, takový plán seskoku doprostřed nepřátelských armád a letišť vypadá jako pozvání k sebevraždě, třebaže bychom mohli natropit pěkný kus zkázy, dříve než bychom byli objeveni a vybombardováni. Je zřejmé, že úspěch bude záviset z velké části na síle letadel, kterých by se použilo. Protože si asi myslíte – a nikoliv bezdůvodně – že ta letadla už nikdy nespátříte, říkám otevřeně, že se nedám odbýt několika opotřebovanými stroji.“

Generál si zadumaně hladil bradu.

„To je samozřejmé.“

„Při organisaci výzbroje chci mít jistotu, že budu mít k dispozici bez jakéhokoliv handrkování nejenom letadla a zařízení, jež budu považovat pro tuto práci za nejlepší, nýbrž že budu moci počítat také s největší podporou. Je to operace zcela

neorthodoxní. Může mít úspěch jen při použití neobvyklých method a nechtěl bych, aby mně ministerstvo letectví řeklo, tohle udělat nesmíte! nebo, tohle nemůžeme udělat! Budu-li tuto hru řídit, pak ji chci řídit svým způsobem tak, abych se mohl rozhodnout pro taktiku jindy neobvyklou. Stručně řečeno, sir, má-li se tento podnik uskutečnit, pak musí být vykonán správně, jinak by to bylo zbytečné plýtvání časem, lidmi a stroji.“

„S tím úplně souhlasím. To je fair. Ujmete-li se toho, Bigglesworthi, dávám vám své slovo, že ve věci výzbroje a vnější spolupráce budete mít naprosto volnou ruku.“ Biggles přikývl.

„Výborně, sir. Budu o tom přemýšlet.“ Pak se obrátil ke kapitánu Larrymorovi. „Kde bydlíte?“

„V hotelu Savoy.“

„Musíte se tam teď vrátit?“

„Ne.“

„Nechtěl byste tedy zajet ke mně na letiště? Pohovořili bychom si spolu o celé věci. Při vypracovávání plánu budu potřebovat všechny místní údaje, které mně povíte. Chtěl bych vás také seznámit s mými hochy – chlapíky, kteří se zúčastní podniku.“

„To mně dokonale vyhovuje,“ prohlásil kapitán Larrymore.

Generál se podíval na Bigglese. „Povíte o tom svým druhům?“

Biggles na okamžik přemýšlel.

„Zatím ne. Budu je muset ovšem před startem do všeho zasvětit, jednak proto, že se domnívám, že je to v podstatě hra pro dobrovolníky, jednak proto, že se budou muset zvlášť připravit pro tropické podnebí. Povím to ovšem ihned Laceyovi – jak víte, je to můj nejstarší důstojník – protože má v těchto věcech zrovna tolik zkušeností jako já a protože si jeho úsudku vážím.“

„A kdy mohu očekávat vaši zprávu a rozhodnutí?“

„Myslím, že to budu moci zařídit zítra – nebo ještě dnes večer, budete-li moci k nám přijet. Bylo by dobře, kdybyste přišel a zúčastnil se diskuse. Ušetřilo by nám to mnoho zbytečných procedur. Mohl byste nám aspoň přímo říci, zda-li budeme nebo nebudeme moci udělat to či ono, nebo získat takovou výzbroj, jakou uznám za potřebnou.“

„Myslím, že je to znamenitý nápad,“ řekl generál, vrhnuv pohled do svého kalendária. „Jedete odtud přímo na letiště?“

„Ano. sir.“

„Dobrá, pojedu s vámi.“

KUKLE A PIKLE

Po celou cestu na letiště Biggles mlčel a když potom po obědě odvedl generála, kapitána Larrymora a velitele letky nadporučíka Algy Laceye do své kanceláře, měl plán již zhruba promyšlený. Seznámiv Algyho s návrhem, pokračoval:

„Je to, jak se zdá, práce pro malou, dobře sešranou a těžce vybojovanou jednotku s velkým dopravním strojem, jímž by byl udržován styk s vnějším světem a jenž by přinášel zásoby. Všechna letadla by musela být rychlá, schopná velkého doletu a střemhlavého letu.“

„K tomu by se hodily Beaufightery,“ zamumlal Algy.

„To je opravdu stroj, který jsem mínil,“ odvětil Biggles. „Myslím, že tři stroje by postačily. K nim by bylo třeba šesti důstojníků. Vedle nich bychom museli vzít ještě nějaké záložníky.“

„Odpusťte, že vám skáči do řeči, ale já se již v tom dobře nevyznám!“ přerušil ho kapitán Larrymore. „Jakého typu je letadlo Beaufighter?“

Biggles odpověděl:

„Beaufighter je dvoumotorový, dvousedadlový stíhač, pravděpodobně nejlépe vyzbrojený stíhač světa. Má čtyři děla pod nosem a šest Browningových kulometů v křídlech. Další kulomety jsou v zadní věži, která je otáčivá a umístěna za pilotem. Beaufighter byl navržen tak, aby měl velkou údernou sílu, velkou střemhlavou rychlost a aby unesl těžký náklad. Čtyři nádrže na benzin pojmu dva tisíce pět set litrů, což dává stroji dolet dva tisíce tři sta kilometrů. Má rychlost přes 530 km v hodině. Dostup asi devět tisíc šest set metrů. Vstupuje se otvorem v podlaze. V letadle je také zvláštní otvor pro seskok

padákem. Je to klidné letadlo a přistává lehce – má ovšem vzdušné brzdy. Je dokonale vyzbrojeno pro práci, k níž bychom je užili. Pilot je spojen interkomunikací se střelcem. Zadní kolo je zatažitelné, právě tak jako podvozek.“

„To zní báječně,“ zamumlal Larrymore.

„Řekl bych, že je to ideální letadlo pro tenhle podnik,“ ujišťoval generál Raymond. „Dolet je důležitý. Mohli byste udeřit nepřítele v Thai, Indočíně, v Malajsku, na Filipínách, Sumatře a Jávě – takže, operující z nějaké centrální báse, ovládli byste prakticky celou Holandskou Východní Indii.“

„A jaké dopravní letadlo?“

„Myslím, že by nám nejlépe vyhovoval *Consolidated Liberator*,“ odpověděl Biggles. „Také tento stroj má vysokou rychlost, daleký dolet a značnou únosnost. Při doletu čtyř tisíc osmi set kilometrů udrželi bychom dotyk s Indií, Ceylonem nebo Austrálií – Port Darwin v Austrálii by nám pravděpodobně nejlépe vyhovoval.“

„Liberator je velké čtyřmotorové letadlo,“ poznamenal generál. „Pamatujte si, že budete přistávat a odlétat s improvisovaného letiště.“

„Má trojkolový podvozek, což mu umožňuje lehké přistávání a silné Fowlerovy vzdušné brzdy je rychle zastavují,“ vysvětloval Biggles.

Generál přikývl. „To je pravda. Dobrá, řekněme tedy tři Beaufightery a jednoho Liberátora.“

„Liberator stráví většinu svého času na cestách mezi letištěm Lucky Strike a Austrálií,“ pokračoval Biggles. „Bude nás muset zásobovat vším možným, benzinem, olejem a potravinami a vedle toho nám bude sloužit jako těžký bombardér.“ Biggles se obrátil ke kapitánu Larrymorovi. „Jak mnoho benzinu máte uskladněno na letišti?“

„Domnívám se, že tam je asi čtyři tisíce čtyři sta litrů.“

„Obávám se, že takové množství nám nevystačí na dlouho. Avšak Liberátor bude moci vždycky doplňovat svůj náklad nějakými sudy benzinu. Unese tuším asi dva tisíce kilogramů.“

„Kdybyste měli málo paliv, pak bych vám možná mohl nějaká dodat,“ poznamenal generál. „Vy ovšem nebudete užívat radia?“

„Ne, nesmíme se odvážit takového risika – aspoň ne s letiště. Jinak bude muset zprostředkovávat zprávy Liberátor. Nic nám však, myslím, nezabrání, abychom neužívali radia ve vzduchu.“

Generál se tvářil nejistě. „Liberátor bude pro vás životně důležitý. Kdyby se mu jednoho dne nepodařilo proletět, octli byste se v pěkné kaši.“

„Budeme se muset takového risika odvážit, můžeme je však snížit na minimum tím, že budeme létat pokud možno jen v noci.“ Biggles si zapálil cigaretu. „Nuže, sir, navrhuji toto: jednotku s třemi Beaufightry, doplněnou Liberátorem. Bylo by dobře, kdybychom měli v Darwinu jednoho Beaufightra v záloze pro případ ztráty.“

Generál Raymond si udělal poznámku do svého zápisníku. „Tohle se dá snadno zařídit. A nyní personál?“

„Budu potřebovat všechny své důstojníky. Šest pro Beaufightry a dva pro Liberátora. Dva zbudou v záloze. Nebude-li jich na ostrově zvlášť třeba, budou moci obsluhovat děla Liberátoru. Šest skutečně schopných mechaniků vedených Smythem, mým starým seržantem, postačí pro pozemní obsluhu. Nevím, jak bychom se měli zajistit před nemocemi – jistě jich bývá dost.“ Biggles se obrátil ke kapitánu Larrymorovi. „Jak je tam rozšířena malarie?“

„Není to tak zlé,“ odpovídal Larrymore. „Jsme, jak víte, v dosti vysoké poloze, málo moskytů se dostane nad tisíc metrů. Přes to ovšem pravidelné užívání chininu neuškodí.“

„Ano. Je dobře, když na to myslíme napřed. Všechny tyto podrobnosti budeme muset vyřídit ještě před startem.“

Generál se opřel v křesle. „Tím bychom měli všechno vyřízeno. Kdy byste mohli odletět, Bigglesworthe?“

„Byl bych rád, sir, kdybyste mně poskytl týden času.“

„Kterou cestou poletíte?“

„Všechna čtyři letadla mohou letět společně. Liberator je stejně rychlý – vlastně ještě o něco rychlejší než Beaufightery. Mohli bychom překlenout cestu třemi skoky: Střední východ, Indie nebo Cejlon a pak Borneo. Abychom se vyhnuli nepříjemnostem nad Evropou, mohli bychom tuto část cesty vykonat v noci.“

Generál vstal. „Dobrá. Budu jednat rychle v předpokladu, že opustíte Anglii, řekněme ode dneška za týden, a to po setmění?“

„Ano, sir.“

A tak se stalo, že se za čtrnáct dní nato, zrovna po úsvitu, snášely přímo do srdce Bornea, okupovaného Japonci, čtyři letouny. Let se podařil.

Všechna letadla byla zeleně natřena, poznávací značky Beaufightrů se vinuly v podobě jedné, dvou a tří červených pásek kolem jejich trupů. Posádky byly rozděleny takto: Ve vedoucím stroji byl kapitán Biggles s podporučíkem Angusem Mackailem u řídicí páky, vybraným pilotem a střelcem. Ve stroji s dvěma rudými páskami letěl nadporučík Algy Lacey a s ním podporučík Tug Carrington. Třetí Beaufighter označený třemi páskami byl řízen nadporučíkem lordem Bertie Lissiem a v jeho střelecké věži seděl podporučík Tex O'Hara. Trochu níže, pod ochrannou clonou Beaufighterů, letěl Liberator s nadporučíkem Angusem Mackailem u řídicí páky, vybraným pro své znamenité navigátorské zkušenosti. V sedadle za ním seděl kapitán Rex Larrymore, aby vedl stroj po doslání Bornea, zatím co místa u děl zaujímalí zbývající příslušníci Bigglesovy peruti, kteří se tolik osvědčili za bitvy o Britanii – podporučíci Taffy Hughes, Ferocity Ferrys a Henry Harcourt, vesměs osvědčení a spolehliví druhové. Vedle těchto vybraných cestujících nesl Liberator také letce, které si Biggles a seržant Smyth vyvolili pro složité práce na letišti. Letadlo bylo naloženo do únosnosti potravinami, nástroji, léčivými a jinými potřebami.

Najednou, podle předem dohodnutého plánu, se Liberátor rozehnal vpřed, a veden kapitánem Larrymorem razil si cestu mezi horami, pokrytými džunglí, k něčemu, co vypadalo jako jezero, co však ve skutečnosti bylo tajným letištěm kapitána Larrymora.

Letadla přistávala jedno za druhým a dobíhala k užšímu konci přistávací dráhy. Zde se motory zastavily, posádky vystoupily a začaly protahovat své údy po dlouhém letu z Indie. Ginger, stoje na koberci krátkého, modře zbarveného mechu, pozoroval scénu. Nikde nebylo vidět ani živé duše. Všechno bylo podivně tiché.

„Vaši přátelé, jak se zdá, odešli, Rexi,“ pravil Biggles kapitánu Larrymorovi.

„Nevěřte tomu,“ zněla usměvavá odpověď. „Ručím za to, že nás z těchto nevinne vypadajících palem pozoruje tisíc očí. Dávejte pozor.“ Přiloživ ruce k ústům, vyrazil Rex pokřik, jenž zněl jako „Ay-eesh, ay-eesh.“

Džungle okamžitě oživila. Zazněl divoký jekot a najednou se z ní hrnulo několik set hnědých mužů tak divokého vzhledu, že se Bertie začal stahovat k svému stroji.

„Poslyšte, staříku, mně se nelíbí pohledy vašich hochů,“ poznamenal nervosně. „Nevypadají nijak civilisovaně – rozumíte-li, co tím míním?“

„Jejich pohledy jsou tak divoké, jako oni sami,“ odpověděl Rex se smíchem. „Ale nemusíte se jich bát.“ Vykročil vpřed a v další minutě svíral paže nejvelkolepějšího divocha, jakého Ginger kdy spatřil. Tyčil se do výše 190 cm a měl úměrně velké ruce; svaly vynikaly pod pokožkou mohutného hnědého trupu – pokud je bylo vidět, neboť trup byl pokryt zajímavou sbírkou rozličných předmětů, počínaje zuby a drápy a konče prázdnými krabicemi od nábojů a plechovými víčky. S jednoho ucha visel divochovi báječný sloní špičák na způsob náušnice. Hlava byla korunována vysokým kloboukem, ne nepodobným obrácené pánvi, zdobeným nádherně zbarvenými péry, obratně do něj vetknutými. Jeho lokte a zápěstí obepínaly kruhy měděného a

mosazného drátu. Jeho jedinou zbraní byl krátký malajský *sarong*.

Rex ho přivedl k letcům.

„Představuji vám Sugu, mocného lovce,“ křičel.

Nastalo představování, při němž se Suba ukláněl s divošskou důstojností.

„Měl byste mu raději říci, proč jsme sem přišli, Rexi,“ navrhoval Biggles.

Rex promlouval k náčelníkovi několik minut jeho vlastní řečí. Když skončil, zvedl náčelník pravou ruku a pronesl jediné slovo: „*Tabek*.“

„To znamená, že všechno je *okay*,“ vysvětloval Rex. „*Tabek* je pozdrav, jehož se užívá jen mezi přáteli.“

„To je dobré,“ pravil Biggles. „Teď však bychom si měli pospíšet pro případ, že by se nad námi objevilo nějaké japonské letadlo.“

Po zbytek dne bylo pak letiště Lucky Strike dějištěm téměř zuřivé činnosti. Rex rozdal nějaké dárky, což způsobilo, že se divoši vrhli s plnou vervou do práce. Pět set párů rukou budovalo rychle čtyři hangáry přímo na okraji mechového pralesa. Byly konstruovány z mohutných, dvanáctimetrových vršků midasových palem, uspořádaných tak, že případný déšť jimi vůbec nemohl proniknout. Pro důstojníky a letce byly vystavěny obytné baráky a vedle nich vyrůstala skladiště, jež pohlcovala zásoby stejně rychle, jak byly vykládány z letadel. Biggles vybíral místa, na nichž měly být vztyčené budovy, zatím co Rex trávil většinu dne rozhovorem s náčelníkem a jeho staršími bojovníky, popisuje jim, jak nejlépe mohl, co se dělo ve světě za druhé světové války, jak velký byl postup japonských útočníků a jak britští generálové se svými letci doufají zarazit jejich postup – s čímž vším Suba plně souhlasil. Měl dostatek intelligence, aby poznal, že i do jeho odlehlého ústraní by Japonci mohli jednoho dne vpadnout, kdyby jejich dobytčností nebyla učiněna přítrž.

Při západu slunce vykonal Biggles malou inspekční cestu. Měl plné právo býti spokojen, neboť všechno bylo již pohodlně uloženo na svém místě a nic neprozrazovalo, že se nějaká perut' letadel usadila přímo v srdci země, okupované nepřítelem. Na konec svolal všechno mužstvo a důstojníky do dlouhého bungalowu, jenž měl sloužit za jídelnu a byl nyní osvětlen velkou lampou, aby svým lidem podal výklad o situaci.

„Nuže,“ začal, „jsme na místě. Všichni víte, proč jsme sem přišli. Ne proto, abychom se tu posadili a chránili sami sebe, nýbrž abychom způsobili nepříteli co možno nejvíce nepříjemností a škod. Nespoléhejte mnoho na skutečnost, že jsme obklíčeni zdánlivě neprostupným pásem džungle; pamatujte si vždycky, že kdyby se věci obrátily ke zlému, může se tatáž džungle státi hrozbou, hradbou, která nás zde může zadržet navždy, snad do konce našich životů. Přesné plnění rozkazů zmenší risiko, jemuž se vydáváme. Důstojníci smějí využívat příležitostí k boji jen s výjimkou, že je okolnosti ospravedlní. Vzdušným soubojům se budou spíše vyhýbat, nežli je vyhledávat, neboť úspěch této operace nebude souzen podle počtu nepřátelských letadel, která sestřelíme, nýbrž podle škod, jež způsobíme, aniž budeme mít vlastní ztráty. Nepřítel je v takovém postavení, že může snadněji nahrazovat ztráty nežli my. Doufám, že nebudeme mít ztrát. Udeřit a utéci – to musí být našim heslem. Čím tvrději udeříme a čím rychleji potom utečeme, tím pravděpodobněji jej budeme moci zasáhnout jiného dne. Útokem na základny, v nichž se nepřítel cítí naprosto bezpečným, budeme moci vyvolat u něho zmatek. Jak dlouho zde zůstaneme, bude záviset do značné míry na pozemním mužstvu. To musí neustále pracovat, neboť v tak vlhkém ovzduší, jako je toto, látky rychle trouchnivějí a kovové součásti rezavějí. Netropte si žerty z domorodců. Budou-li vám některé jejich zvyky k smíchu, pamatujte si, že vaše zvyky jsou jim stejně směšné. Nemůžeme zde potřebovat třenic. Nepotloukejte se pralesem – je plný plíživých a šplhajících se věcí, které koušou a zapáchají. Přední povinností každého je

držet se v pořádku a dbát o své zdraví. Nemáme s sebou lékaře, takže ten, kdo onemocní, bude muset být dopraven do Austrálie. Proti malarii se bude denně rozdávat chinin, který by měl užívat každý z nás.

V kapse mám seznam míst, po jejichž prozkoumání touží vrchní velitelství; budeme je muset fotografovat, což nebude asi příliš vzrušující práce, ale tím nasbíráme důkladné informace o rozložení nepřátelských sil, což může mít větší cenu, nežli si mnohý z nás představuje. Jsme obklopeni tisíci ostrovů, velkými i malými, ležícími v tropickém moři. Mezi těmi ostrovy se pohybují nepřátelské transporty, nosiči letadel, ponorky, vyloďovací bárky atd. Pokusíme se je vypátrat. Pokusíme se je také zničit. Do práce se pustíme již zítra. Mr. Mackail odletí s Liberátorem do Austrálie. Jeho úkolem bude zásobovat nás potravinami, palivem, střelivem, bombami a jinými zásobami. Toť vše. Radím každému, aby se dobře vyspal. Má někdo nějaké dotazy?“

„Je dovoleno užívat miloučkého, staříckého radia?“ tázal se Bertie.

„To je otázka, na níž závisí naše bezpečnost,“ odpověděl Biggles. „Rozhodně nesmíme vysílat z tohoto místa, nebo odněkud zblízka; protože však nemůžeme létat aniž bychom nebyli spatřeni, nepřítel brzy pozná, že se tady potloukáme, takže není opravdu žádných příčin, abychom neužívali radia, když nebude nebezpečí, že tím prozradíme svou základnu. Jistě se dostaví chvíle, kdy naši letci budou chtít hovořit s posádkami jiných strojů – nebo možná některý z vás se bude chtít dorozumět se mnou. Z toho vyplývá: Nepoužívat nikdy radia, kdybyste mohli tím prozradit tuto naši posici.“

„Co bude naším prvním úkolem?“ vyzvídal Ginger. „Dříve nežli si lehnu, rád bych si prohlédl mapy, abych si vštípil do hlavy hrubý obraz celé okolní oblasti.“

„Myslím, že se napřed trochu rozhlédneme po okolí, abychom poznali, jak to tady vypadá,“ odvětil Biggles. „Vezmu s sebou kameru. Zamíříme napřed na severovýchod. Až

dosáhneme pobřeží britského severního Bornea, pustíme se podél pobřeží Saravaku k hlavnímu městu Kučingu. Možná, že tam něco objevíme. Pak se vrátíme domů. Pro všechny piloty platí: nevracet se nikdy přímo domů, zvláště kdybyste byli pronásledováni. Tot' vše. Všechna letadla opustí letiště hodinu před svítáním.“

RANNÍ HLÍDKA

Obloha byla ještě poseta zářivými hvězdami, když zrána druhého dne Liberator vyrazil na svou dlouhou cestu do Darwinu v Austrálii, nesa s sebou jako střelce Ferocity Ferrise a Henry Harcourta. Tři Beaufightři vzlétli do vzduchu brzy po něm, avšak zahnuli jinam, zanechávající Taffy Hughesa a kapitána Larrymora na letišti.

Zatím co Biggles stoupal, hleděl Ginger se zvědavým zájmem dolů na jednu z posledních zbylých tvrzí opravdu panenské džungle. Táhla se na všechny strany a v dáli se ztrácela v záhadných stínech. Mlha naplňovala údolí. Z ní vyrůstal černý, srázný massiv Mount Lulu a jiných vysokých vrcholů, bezejmenných neznámých, nevyznačených na mapách. Letcům, pohybujícím se vzduchem v nejrychlejším a nejdůmyslnějším dopravním prostředku, jaký lidský důvtip dovedl sestrojít, nebylo snadné uvěřit, že několik tisíc metrů níže, skrčeni ve svých doupatech, žijí někteří z nejdivočejších a nejpodivnějších tvorů, zbylých na světě z dob před Adamem: že prales, na který nyní hledí, je domovem velkého opa nazývaného orangutan, slonů, trpasličích rhinocerosů, leopardů, buvolů, ohromných pythonů, létajících veverek, kouzelných, šupinatých monster zvaných pangolin, jedovatých stonožek a milionů krvežíznivého hmyzu. V pralese kvetla také nejpodivnější ze všech květin, rafflesia, s květy téměř tři metry širokými, páchnoucími smrtí a hnilobou. Ginger se otrásl při myšlence na nouzové přistání.

Stroje, letící ve volné formaci, hřměly osamělou oblohou, stále stoupající, až asi po dvaceti minutách letu bylo vidět daleko vpředu moře, zářící k hvězdám.

Dosáhnuv pobřeží, pustil se Biggles podél něho, zatím co Ginger pozoroval moře a zemi, pátraje po stopách nepřátelské okupace.

Po dlouhou dobu, zatím co tropické svítání propuklo plamenem barvy nepochopitelné těm, kdož ji nikdy nespatriili, neviděli nic – totiž žádných známek života nebo pohybu. Pak se objevilo zvláštní, malé drama – třebaže zprvu to jako drama nevypadalo. Moře bylo docela klidné. Na něm, jako jizvy, táhly se dvě dlouhé čáry – stopy malých plavidel. Obě vedly týmž směrem, jedna těsně za druhou. První plavidlo zdálo se být malým, domorodým, snad rybářským člunem, poněkud větším než plachetní džunka. Druhý člun, rychle jej dohánějící, byl rovněž malý, neměl však plachty. Pěnivá brázda, kterou za sebou zanechával, nasvědčovala, že loď je opatřena silným motorem.

Zprvu Ginger pozoroval obě plavidla bez zvláštního zájmu, ale pak uviděl něco, co vyvolalo jeho údiv. Ze zadního plavidla vyšlehl plamen, za nímž následoval obláček kouře. Za minutu či dvě nato vytryskl do vzduchu za plachetnicí sloup vody.

Ginger oslovil intercomem Bigglese:

„Podívej se dolů. Zdá se, že tam něco začíná.“

„Co se děje?“ tázal se Biggles.

„Motorka střílí na plachetku – podívej se, teď zas. Co tomu říkáš?“

„Spustíme se dolů a prohlédneme si je blíže. Řeknu ostatním strojům, aby chvíli kroužily.“

Nos Beaufightra zamířil střemhlav dolů.

Ginger pozoruje obě plavidla spatřil, jak se motorka náhle otočila a hnala se k pobřeží.

„Aha!“ řekl. „Nerad nás vidí. Zdá se, že jsme přistihli jednoho Japončíka při špinavé práci.“

Biggles neodpověděl. Snesl se několik set metrů nad plachetku a pak nad ní začal kroužit. Bílé tváře hleděly vzhůru. Paže mávaly a zdravily.

Bigglesův hlas, když promluvil ke Gingerovi, zněl vzrušeně.

„Proboha. Jsou to běloši!“

Otočil stroj a hnal jej za motorkou, mířící nyní ke břehu. Nebylo třeba ani japonské vlajky ve špici, aby poznali národnost. Kulometná palba promluvila pak ještě jasnější řečí.

„Zdá se, že se s námi chtějí přít,“ zamumlal Biggles do telefonu. „To se mně hodí.“ A při těchto slovech spustil plnou palbu ze svých zbraní.

Motorka zdála se mizet pod sprškou palby. Biggles udržoval palbu až byl od člunu jen sto metrů, a pak začal nabírat výšku.

„To by mělo stačit,“ poznamenal. „Nesmíme plýtvat municí.“

Nemýlil se v svém úsudku. Ve chvíli, kdy se Beaufighter otočil, byla již motorka naplněna vodou a rychle se potápěla. V další minutě zmizela pod hladinou klidného moře, zanechávajíc na povrchu půl tuctu postaviček šplouchajících se v moři.

„Myslím, že zbytek práce musíme ponechat žralokům,“ pravil Biggles chmurně. „Nemůžeme bohužel provádět žádné záchranné práce.“

„A co s lidmi v plachetní džunce?“ tázal se Ginger.

„Nic. Nemůžeme přistát na vodě. Jsou to asi uprchlíci z Filipín. Nd těchto ostrovech jich bude patrně víc.“

„Pomyšlení, že je opustíme, je hrozné!“

„Vedlo by se jim hůř, kdybychom se nebyli objevili,“ odvětil Biggles. „Možná, že mají nějaký plán. Potopením motorky, která je pronásledovala, poskytli jsme jim novou možnost.“

Biggles se vrátil k malé plachetce a dvakrát ji obletěl.

Byli v ní tři lidé, poněvadž však, jak řekl, nemohl jim jinak pomoci, vyšplhal se nahoru, kde kroužily oba Beaufightry a pokračoval v letu.

Slunce již vystoupilo na obzor a země a moře se odhalovaly zrakům v celé své primitivní osamělosti. Biggles

sledoval dále pobřeží, ubýhající nyní jihozápadním směrem. V přístavě v Brunei bylo několik člunů, jež si Ginger pečlivě prohlédl. Tři Beaufightři hřměli dál pod pronikavě modrou oblohou, a uplynulo celých dvacet minut, nežli měl Ginger příležitost znovu promluvit.

„Holahej!“ křičel. „Letadlo vpravo před námi, asi tisíc šest set metrů níže. Vypadá jako Mitsubishi, ale nejsem si tím docela jist.“

„Je to námořní Mitsubishi B-96, jednosedadlový stiháč,“ mumlal Biggles. „Je to vodní letadlo, což znamená, že tady kdesi nablízku musí být nějaký nosič letadel. Dívej se po něm. Možná, že je v přístavu v Kučingu. Zrovna se mu blížíme. Ach! Japončík nás upozoroval.“

Mitsubishi přiletěl trochu blíž, aby si je lépe prohlédl, pak se náhle otočil a rychle se hnul pryč.

„Nerad nás vidí,“ zamumlal Ginger zklamáním hlasem.

„Nemůžeš mu to vyčítat,“ odvětil Biggles. „Ano, míří do Kučingu. Zřejmě spěchá, aby pověděl svým lidem, že se tady potulujeme. Rád bych jim o tom přinesl zprávu sám.“

Při těch slovech Biggles nasadil Beaufightra k šikmému letu, nepříliš strmému, přece to však stačilo uvést ukazatele rychlosti v kmitání. Kučing se objevil na vzdálené straně široké zátoky.

„Tamhle je nosič letounů!“ vzkřikl náhle Ginger. „Kotví. U sta hromů! Vidiš to, co já? Seřadil všechny stroje na palubě k přehlídce – aspoň to tak vypadá.“

„Pokusíme se překazit tu jejich slavnost,“ řekl Biggles. Potom promluvil radiem k ostatním. „Algy, napadni letiště a per do něj ze všech sil. Bertie, drž se nablízku a dávej pozor. Spočítej válečné lodi v přístavu a všechno co za něco stojí. Pustíme se do toho!“

Biggles zamířil střemhlav dolů a Beaufighter se řítit k japonskému nosiči letadel jako hrom.

Ginger už prodělal tolik leteckých bojů, že ho málokterá událost vzrušila, ale pohled na nepřátelský nosič letounů se

čtyřiceti či padesáti letadly, parkujícími na jeho palubě, naplnil ho divokým jásotem. Byl to druh terče, jaký touží najít každý letec, jež však zřídka kdy nalézá. Že Japonci, cítící se zde v bezpečí, jsou útokem úplně překvapeni, dokazovala skutečnost, že třebaže Beaufighter byl nyní již jen tisíc šest set metrů vysoko, nezazněla dosud protiletická palba; a když pak střelba začala, byla zmatená a divoká.

Proplétaje se a obraceje jako sluka, vrhal se Biggles na velkou loď, ležící jako odpočívající velryba na průzračné hladině přístavu. Řítil se dolů – dolů – dolů, a země a moře zdály se mu plout jakýmsi magickým způsobem vstříc. Až když ho dělila od hladiny jen vzdálenost několika set metrů, začal letadlo vyrovnávat do přímé linie délky nosiče, a když se jeho nos ocitl v úrovni paluby, vyšlehla jeho děla. Beaufighter se chvěl pod odrazy svých čtyř děl a šesti kulometů, umístěných v křídlech. Pruhy střel se táhly jako jiskry bílého ohně, a plamenné míče, značící vypálené dělové náboje, následovaly za nimi k cíli. Plný úder dotkl se těsně nakupených letadel na jednom konci lodi a výsledek byl, jako by náhle zavál hurikán. Zvednuv o zlomek výš nos letadla, vyryl Biggles létajícími úlomky brázdu po celé délce lodi, a pak, převraceje se, naklonil se tak příkře, že Ginger ve střelecké věži mohl spustit své kulomety.

To byl okamžik, na který Ginger čekal a srdce mu triumfálně bušilo, když jeho střely dokončovaly zkázu. V několika místech vyšlehly plameny a kouř. Viděl, jak se oheň rozlézá po palubě letadlové lodi a věděl, že zapálil nejméně jeden tank benzinu. Muži pobíhali a skákali mezi plameny.

„Konec!“ zvolal Biggles a hnal se pryč clonou protiletadlové palby, jež nyní špinila oblohu ošklivými, černými chomáči.

„Pusť se do nich ještě jednou,“ žebronil Ginger.

„Ne, není třeba. Polovina letadel je již v plamenech a s ostatními nikdy již nehnou.“ A Biggles se hnal z dosahu děl, volaje na Algyho a Berta, aby ho následovali.

Pohlédnuv zpět, spatřil Ginger, jak s nosiče letounů stoupá k nebi velký sloup černého dýmu. A nebylo to jediné místo, s něhož se zvedal kouř. Kolem široké plochy na břehu, vypadající jako letiště, hořela řada budov.

Bertie se připojil k Bigglesovi shora a Algy, s cárem plátna, třepetajícím se na konci jeho křídla, se k nim přihnal zdola.

„Tohle musím ofotografovat,“ řekl Biggles Gingerovi a vyšplhav se do výše tří tisíc metrů, pořídil řadu snímků.

V té chvíli se objevilo ve vzduchu několik nepřátelských letadel, a Biggles, usoudiv, že bude výhodnější zachovat diskrétnost, zamířil na jih, unikaje snadno japonským strojům, pokoušejícím se jen nesměle o pronásledování.

„Myslím, že na naši návštěvu tak brzy nezapomenou,“ pravil Biggles Gingerovi.

„I kdybychom již nic jiného nesvedli, myslím, že se naše malá výprava vyplatila,“ poznamenal Ginger. „Zničili jsme nebo poškodili nejméně dvacet či třicet strojů na nosiči. Budou se zatraceně divit, odkud jsme přišli.“

„Chci, aby se divili a budu se snažit je v údivu udržovat,“ odvětil Biggles a zamířil přes džungli do vnitrozemí.

„Jedeme domů?“ vyzvídal Ginger.

„Ano. Vykonali jsme užitečný kus práce a nemá smysl to přepínat. Algy má pochroumané křídlo. Bude líp, vrátíme-li se.“

Zpáteční cestou změnil Biggles několikrát kurs, aby zmátl pozemní pozorovatele, neboť letět přímo znamenalo zanechat za sebou pevnou stopu. Mlha, jak Ginger zpozoroval, zmizela v údolí a vrchol Mount Lulu. užitečný ukazatel směru, tyčil se na obzoru jako modrý zub.

O dvacet minut později, když spatřil letiště Lucky Strike, dal Biggles rozkaz přistát jednotlivě, a Beaufightři jeden za druhým klouzali ke svým hnízdům.

Algyho stroj, jak se ukázalo, nebyl nijak vážně pochroumán a pozemní posádka se hned horlivě pustila do jeho opravy.

„Jak jste se měli?“ tázal se Taffy.

„Pojď do jídelny, povím ti to,“ odpověděl Biggles, podávaje svou kameru seržantu Smythovi. „Sepište všichni své zprávy, dokud máte ještě všechno čerstvě v paměti. Pak nám, myslím, neuškodí pořádná snídaně.“

Celkový přehled raportů pak ukázal, že přepad byl mnohem úspěšnější, než se Ginger domníval. Algy zapálil několik letadel, stojících na letišti, a také hangáry. Ostřeloval i cvičiště, na němž byl shromážděn větší počet japonských vojáků. Bertie sestřelil jeden letoun, který měl tu smůlu, že se objevil na scéně zrovna když byl útok v proudu. Jak o tom vyprávěl: „Ten miloučkový, staříčkový pilot byl úplně vedle. Vypadalo to, jako by si ani nemohl uvědomit, co se děje – víte, co myslím? Pošetilec se dlouho nedivil. Vpálil jsem to do něj a on spadl na nábreží jako kámen.“

„Počítal někdo válečné lodi?“ tázal se Biggles.

„Zahlédl jsem dva torpedoborce, jeden dělový člun a dvě dopravní lodi,“ pravil Bertie.

„To jsem si myslel,“ odpověděl Biggles. „Snímky nám to ostatně potvrdí. Nuže, vzhledem k tomu, že jsme se chtěli jenom rozhlédnout po okolí, abychom se tu vyznali, udělali jsme dobrý začátek. Dali jsme rozhodně Japoncům vědět, že jsme tady. Nehledě ke zkáze, kterou jsme natropili, zmaří možná náš náhlý příchod na místo tak vzdálené od britských základů všechny nepřátelské výpočty. Japonský vrchní velitel musí být hodně ustaraný z přemýšlení, zda-li a kdy se bude táž věc opakovat.“

Rex Larrymore se zašklebil. „Kdy se to bude opakovat?“

„Doufám, že zítra,“ odpověděl Biggles. „Je mně líto, že jsme nemohli nic udělat pro ty chlapíky v plachetce.“

„To mně připomíná,“ přerušil ho Ginger, „myšlenku, která mě napadla, když jsme letěli domů.“

„Pověz ji.“

„Napadlo mne, že je škoda, že jsme jim nemohli něco shodit dolů – myslím zejména potraviny. Nemyslíš, že by bylo

dobře, kdybychom měli v každém letadle bedničku s železnou zásobou, léčivý a podobnými věcmi? Kdyby pak jeden z nás musel nouzově přistát, mohli by mu ostatní shodit své bedničky, aby vydržel naživu, dokud by nebyl zachráněn. Stejným způsobem bychom mohli pomoci nějakým cizincům, kdybychom je někde zahlédli; musí tu být dost bělochů, kteří uprchli nebo se pokoušejí Japoncům uprchnout.“

Biggles přikývl. „To je dobrý nápad,“ souhlasil. „Zaříd to.“

VÁLEČNÉ BUBNY

Následujícího dne rozdělil Biggles svou formaci a přidělil jednotlivým letadlům různé úkoly, aby opatřil rychlé zprávy pro vrchní velitelství. Sám fotografoval Singapore. Algy přehlížel zkázu v Kučingu, zatím co Bertie podnikl průzkumný let nad Surabaju na Jávě. Všechny tři stroje se bezpečně vrátily, aniž se kdekoli zapletly do boje, což Bigglese přimělo k poznámce, že většina nepřátelských bojových letadel, je na mnohem živějších úsecích fronty – v Číně, Burmě a na Timoru. Jestliže přítomnost britské peruti způsobí odvolání těchto strojů zpět, pak bude dobře. Přiznal také, že chce počkat na Liberátora, dříve než budou podniknuty další operace, především proto, že nechťel příliš vyčerpat zásoby benzínu, a za druhé, poněvadž myslel, že Liberátor přinese asi nějaké speciální instrukce.

„Ted', když vrchní velitelství ví, že jsme zde, můžeš si být jist, že nás začnou pověřovat všelijakými úkoly,“ poznamenal.

„Máš pravdu, starý válečníku, máš pravdu,“ zabručel Bertie chmurně.

„Ostatně kvůli tomu jsme sem přišli,“ řekl Biggles.

Později za dne Ginger, slyše smích, zašel do domorodé vesnice, aby tam našel Tuga Carringtona a Rexe Larrymora, vystupujícího v roli tlumočníka, jak dávají několika válečníkům lekce v boxu, jenž jim byl něčím docela neznámým. Téměř celá vesnice přihlížela. Diváci vyrazili radostné pokřiky, kdykoliv některý z domorodců chtěl zasáhnout – nikterak jemně – Tuga, ale žádný nikdy nezasáhl nic pevnějšího nežli vzduch; Tug totiž, poskakuje lehce na špičkách, nejen že se s profesionální lehkostí vyhnul každé neohrabané ráně, nýbrž umístil hned řadu

úderů, dříve než se zmatený soupeř mohl vzpamatovat – a přispíval tak nemálo k potěšení a zábavě obecnstva.

Znuděn tímto sportem zatoulal se Ginger malou stezkou do pralesa, který dosud ještě podrobněji neprozkoumal. Předčil všechny jeho představy. Všude, na zemi i na stromech, byly velké chomáče a rohože mechu, z něhož pučely zvláštní kalichovité rostliny a orchideje. Vypadalo to, jako by to bylo uměle stvořeno; prales s mechovitou střechou, podpíranou sloupy, vypadal spíše jako velká jeskyně nežli jako džungle. Při nejbližší prohlídce poznal Ginger, že mech je domovem nesčetného drobného hmyzu a plazů. Dal si pozor, aby je nerušil.

Slunce zapadlo a soumrak se rychle snášel, když se vracel do tábora. Po cestě uslyšel kdesi v dáli tlučení bubnu – neozývalo se však pravidelně, bylo zvláštním způsobem přerušováno. Najednou se přidaly další bubny, zesilující zvláštní divokost té hudby. Ginger poskočil, když těsně po jeho boku se přidružil k divošské hudbě jiný buben – toma-toma-tom-tom, toma-tomtoma-tom.

Ubíraje se potom za tím zvukem, dostal se Ginger na scénu, jež vypadala nepředstavitelně barbarsky. S velké větve stromu viselo něco, co vypadalo jako kus dutého kmene stromu, po straně rozpáraného. Jeden Punan, mající na sobě strašidelnou masku a ozdobený jako vánoční stromek, bušil do kmene pěstmi a chvílemi se zastavoval, aby naslouchal. V těch přestávkách bylo slyšet odpověď vzdálených bubnů. Bojovníci kmene vytvořili kolem bubeníka mlčenlivý kruh. Byl tam také náčelník Suba, s Rexem po boku. Také oni pozorně naslouchali.

Ginger přikročil k Rexovi.

„Co se děje?“ tázal se s údivem.

„Telegraf,“ odpověděl Rex lakonicky.

„Cože?“

„Telegraf džungle. Tihle hoši nepotřebují rádio. Domluví se na obrovské vzdálenosti pomocí těchto bubnů.“

„O tom jsem slyšel,“ odvětil Ginger. „O čem si teď povídají?“

„Nevím, ale je to něco neobvyklého. Nerozumím téhle řeči bubnů a pochybuji, že se jí kdy nějaký běloch naučil. Celá věc je záhadná. Vím jen, že mně Suba pověděl o mnohých událostech za několik minut poté, kdy se staly sta mil daleko, a vždycky měl pravdu. Však nám hned poví, oč jde.“

Bubnování náhle skončilo a z prsou válečníků se vydral zvuk, podobný výdechu úlevy. V tom okamžiku se objevil mezi stromy Biggles s několika důstojníky. Zřejmě i oni byli zvědaví, co znamenalo bubnování.

Suba, vykládal něco rychle Rexovi a mával při tom rukama primitivní němohru. Rex se obrátil k britským důstojníkům.

„Říká, že v džungli jsou tři běloši. Cestují po řece v člunu. Žlutí muži je pronásledují.“

Biggles ustrnul. „To zní chmurně.“

„Říkají-li to bubny, můžete vsadit život, že je to pravda.“

„Nepochybuji o tom,“ odvětil rychle Biggles. „Mám jakési zkušenosti s touhle věcí. Zeptejte se Suby, může-li nám dát podrobnější informace.“

Po krátké konverzaci se Rex obrátil znovu k Bigglesovi.

„Říká, že dva z bělochů jsou nemocní. Žlutí muži je chytí.“

„To jsou jistě ti tři chlapíci, které jsme viděli včera ráno ve člunu,“ křičel Ginger. „To jsou oni! Japonci je pronásledují. Zamířili do džungle s nadějí, že se jim podaří uniknout.“

Biggles vypadal zachmuřeně. „Ubožáci. Nikdy neprojdou.“ Pohlédl na Rexe. „Zeptejte se Suby, ví-li, jak jsou od nás daleko.“

Rex oslovil znovu náčelníka, který pak zvedl dva prsty.

„To znamená dva dny pochodu,“ pravil Rex. „Tihle braši odhadují vzdálenost jinak, než my. Dva dny znamenají domorodcům, navyklým pralesu, asi šedesát čtyři kilometry.“

„Poslyšte, měli bychom něco podniknout,“ vložil se do řeči Bertie. „Nemůžeme přece připustit, aby ti zatracení Japončíci polapili tři naše druhy. U čerta, to ne!“

Biggles vypadal ustaraně. „Co můžeme dělat?“ tázal se bezmocně. „Přišli jsme sem za velkými úkoly, ne abychom zachraňovali opuštěné lidi v džungli. Ovšem, kdybychom se tam mohli snést, přistát s letadlem a naložit je, udělal bych to rychle jako střela; ale i kdybychom je našli, nemohli bychom v džungli přistát.“

„Nemohli bychom požádat Subu, aby k nim vyslal záchrannou výpravu?“ navrhoval Algy.

„Jestliže jsou nemocni, potřebují lékařskou pomoc,“ vložil se do řeči Ginger.

„Vím to,“ zabručel Biggles. „Cítím stejně jako vy, že bychom měli něco podniknout, jenže není lehké vymyslet, jak to udělat. Neodvážuji se odtud odejít ani na chvíli, neboť je možné, že se Liberátor vrátí s naléhavými příkazy.“ Pohlédl na Rexe. „Zeptejte se Suby, může-li nám říci, ve kterém směru jsou ti běloši.“

Rex oslovil náčelníka, jenž bez váhání ukázal na severovýchod.

„To jsou oni,“ prohlásil Ginger. „To je tam, kde jsme včera viděli člun.“

„Náčelník říká, že je ochoten k nim vyslat nějaké bojovníky, jestliže jsou našimi přáteli,“ pravil Rex. „Budete-li chtít, vezmu skříňku s léčivý a půjdu s nimi. Ostatně – vždyť nejsem armádním pilotem a teď, když jsem vás seznámil se Subou, mne ani nepotřebujete. Mohl bych vysílat kouřové signály, abyste ze vzduchu poznali, kde jsme. Budou teď asi v bambusovém pásnu.“

„To vypadá docela rozumně,“ odvětil Biggles. „Doufám, že Punanové budou moci proniknout džunglí?“

„Dovedou to, když chtějí – vždyť je to přece jejich domov. Ovšem, když toho není třeba, neodvážují se daleko od svých sídel.“

„Dobrá,“ souhlasil Biggles. „Učiňte, co považujete za nejlepší. Pomůžeme vám, pokud to bude v naší moci. Kdy vyrazíte?“

„Protože ta věc je zřejmě velmi spěšná, myslím, že bychom měli vyrazit hned,“ prohlásil Rex po rozhovoru se Subou.

„Mohu jít s nimi?“ tázal se Ginger.

„Ne,“ odvětil Biggles úsečně. „Nechci, abys dostal malarii. Kromě toho budu tě možná ráno potřebovat. Obhlédneme to ze vzduchu hned po svítání.“

Ginger, uznávaje moudrost tohoto rozhodnutí, neměl námitek. Místo toho počkal s ostatními, až záchranná výprava – četa pomalovaných bojovníků, vyzbrojených ostrými, širokými, válečnými krisy a foukačkami, zapadla do džungle. Suba vedl výpravu, a Rex, s puškou v ruce, kráčel po jeho boku.

Nemajíce nic na práci, vrátili se důstojníci do jídelny, odkud se brzy rozešli ke spánku do svých obydlí.

Ginger byl probuzen hřměním leteckých motorů. Vyběhnuv v pyžamu ven, byl překvapen, když zjistil, že již svítá. Na perleťově šedé obloze kroužil Liberátor – klesal. Letadlo přistálo dříve nežli se oblékl a dobíhalo pod palmovou střechu. Angus, Ferocity Ferris a Henry Harcourt vylézali ven. Biggles byl již u nich.

„Tak jste se vrátili v pořádku?“ volal na Anguse. „A kdo vám prostřelil trup?“

„Měli jsme maličké nedorozumění s hloučkem stíhačů *Mitsubishi* sotva jsme opustili Darwin,“ vysvětloval Angus. „Jeden z nich to provedl,“ pravil a ukázal na trup. „Ale myslím, že si již na tomto světě nezasťílí. Ferocity ho rozstřílel na cucky. Přivezl jsem ti kupu zboží, Biggles! a depeši od commodora z Darwinu. Víím, co v ní je, protože mně to pověděl. Zdá se, že Mindanao padl – je to největší z filipínských ostrovů. U štábu se domnívají, že americkému generálu Bartonovi se snad podařilo uprchnout, a chtěli by, abychom po něm pátrali.“

„To je pořádně velký rozkaz,“ odvětil Biggles. „V těchto vodách je asi deset tisíc ostrovů. Co chtějí, abychom učinili – máme snad prohlédnout jeden za druhým?“

„To není rozkaz,“ odvětil Angus. „Kommodor se o tom jen zmínil pro případ, že bychom někoho uviděli, kdo by vypadal jako generál. Bože, jsem hrozně utahán. Půjdu si trochu schrupnout, nemáte-li nic proti tomu.“

„Jen jdi,“ odvětil Biggles a obrátiv se k seržantovi, stojícímu opodál, přikázal mu, aby dohlédl na vyložení zásob z velkého letadla. Pak si přečetl depeši, když však zjistil, že neobsahuje nic víc, nežli co mu Angus pověděl, zastrčil ji do kapsy a obrátil se ke Gingerovi.

„Vzlétneme a pokusíme se najít ty chlapíky v pralese,“ prohlásil. „Ostatní zůstanou zde, dokud se nevrátíme. Vrátime se brzy.“

Za několik minut, vznášel se již Beaufighter ve vzduchu a letěl nad vrcholky stromů severovýchodním směrem. Ginger pozoroval bedlivě zemi, nemohl však zahlédnout žádnou stopu Rexe nebo Punanu. Očekával to ostatně. Nebylo vidět nic, než vlnovitě se zvedající a klesající špičky stromů, snižujících se k vzdálenému moři. Sem tam bylo možno zahlédnout širokou, záhadnou řeku, místy klidnou, místy zpěněnou, když se prodírala korytem mezi horami. Patrně po této řece se dostali na ostrov bílí muži, zoufale se snažící uniknout Japoncům.

Ginger stále ještě hleděl dolů, když se v telefonu ozval Bigglesův hlas:

„Halo! Myslím, že jsme něco objevili.“

A po těchto slovech začal Beaufighter nabírat výšku.

Pohlédnuv vpřed, spatřil Ginger, ne bez údivu, námořní letadlo. Byl to typ letadla, jaký dosud nespatriř, poněvadž však nebylo ani britské ani německé, usoudil, že je japonské.

Biggles to brzy potvrdil. „Vypadá jako staré Kavanishi,“ pravil. „Má dvoučlennou posádku. Ještě nás nezpозorovali, a zdá se, že se strašně zajímají o něco na zemi.“

Japonské letadlo skutečně vytrvale kroužilo v nízkém letu nad jedním místem pralesa. Zadní střelec byl skloněn nad svým kulometem, namířeným dolů způsobem, nasvědčujícím tomu,

že ostřeluje nějaký pozemní cíl, nebo, že se k tomu zrovna chystá.

„Raději se ho napřed zbavíme, než si prohlédneme předmět jeho pozornosti,“ prohlásil Biggles tvrdým hlasem. „Dovedu si dobře představit, po čem pase.“

Boj s japonským letadlem nebyl ani hoden toho jména. Bylo zřejmé, že ani pilot ani střelec nepomyslili vůbec na nějaké nebezpečí, protože kroužili dál, soustřeďující veškerou svou pozornost k zemi. Biggles zamaňoval Beaufighterem toliko mezi ně a slunce a pak, přiblíživ se docela těsně, rozstřílel letadlo na kusy. Odehrálo se to v tak nízkém letu, že posádka nebyla by byla mohla užít padáku, ani kdyby nebyla bývala zasažena kulemi, a celý vrak spadl mezi stromy, kde jej džungle ihned pohltila. Po rychlém průzkumu oblohy po nějakém jiném možném letadle, spustil se Biggles nad špičky stromů a po dvouminutovém křížování sem a tam objevil něco, na co nebyl připraven. Napolo potopen v mělké vodě blízko břehu řeky, ležel dole člun. Byl u břehu, kam proud nanesl pás písku v podobě půlměsíce.

Když Ginger spatřil člun po prvé, zdálo se mu, že plavidlo je opuštěno. Nebylo v něm žádných známek života. Ale když se Beaufighter nesl přímo nad ním, vyběhl z okraje džungle blízko člunu nějaký běloch. Hleděl vzhůru k letadlu a prudce mával rukama. Biggles sletěl ještě níž: ve skutečnosti hnál se přímo nad řekou, téměř se dotýkáje podvozkem hladiny, a z této pozice pak spatřili další dva muže. Jeden se právě zvedal, aby si sedl, druhý ležel ve stínu palmy.

Ginger oslovil ostře Bigglese.

„Jářku, tihle hoši jsou v proklatě špatném stavu.“

„Obávám se, že máš pravdu,“ odvětil Biggles vytahuje Reaufightra do výšky, aby se mohl obrátit zpět. „Rex je jistě ještě alespoň den cesty daleko.“

„Ano.“

„Nemusí je vůbec najít.“

„Můžeme mu to místo ukázat ve vzduchu,“ ozval se Biggles.

„Což kdybych k nim seskočil se zásobami a pomohl jim do Rexova příchodu?“ navrhoval Ginger. „Chtěl bys opravdu seskočit padákem?“

„Ovšem.“

„Je to nebezpečné. Vsadím deset proti jedné, že spadneš do řeky, nebo zůstaneš viset ve stromech.“

„Řeka blízko člunu je mělká, jinak by jej nebylo vidět,“ protestoval Ginger. „Myslím, že bychom se toho měli odvážit a pomoci jim. Několik hodin hraje velkou úlohu v životě a osudu těch mužů, nemluvě o tom, že by je velmi povzbudilo, kdyby uslyšeli, že se blíží pomoc.“

Biggles váhal. Pak prohlásil:

„Dobrá, chceš-li se toho odvážit, udělej to!“

„Risknu to,“ prohlásil Ginger. „Let’ nad řekou jak nejpomaleji můžeš.“

„Okay!“ Biggles obrátil Beaufightera a vyrovnal jej se směrem řeky, snížil rychlost na nejmenší míru.

Ginger se zásobní skříňkou a přenosným lékařským kufríkem pod levou paží zamířil k nouzovému východu letadla. „Na shledanou,“ zvolal a skočil.

Jeho seskok byl dobře vypočten, přece však spadl, jak Biggles dobře prorokoval, mezi stromy. Když padající Ginger uviděl, co má pod sebou, skrčil se, vytáhl kolena až k bradě a chránil si volnou rukou tvář. Na štěstí se nedotkl žádné velké větve; řítil se mezi malými větvemi, vyvoláváje zděšení v houfu opic, které se s vrískotem daly na útěk. Padákové hedvábí se zachytilo mezi větvemi: roztrhalo se na cáry, avšak zmírnilo jeho pád, takže Ginger přistál konečně na hromadě bahnité půdy s roztrhaným padákem, zásobní skříňkou a lékařským kufríkem po boku. Když se zvedal, uslyšel chrastění v křoví a pak se před ním objevil neznámý běloch, vyhublý a bledý, snad z malarie, snad z vyčerpání, nebo z obou těch příčin.

„U Joviše,“ zvolal cizinec, „to byl odvážný výkon! Nejste zraněn?“

„Děkuji za optání, ne,“ odpovídal Ginger, hladě si žebra. „Jsem rád, že vás vidím. Jmenuji se Hebblethwaite, stručně mi říkají Ginger. Seskočil jsem, abych se podíval, nepotřebujete-li pomoc.“

„Sotva ji kdo víc potřebuje než my,“ zněla odpověď. „Jsme v zlé situaci. Jsem Jackson, správce britského konsulátu v Manile. Se mnou je všechno v pořádku, ale oba moji druhové – dva Američané – jsou na tom špatně. Kromě toho máme Japonce v patách.“

Ginger přikývl. „Je to tak, jak jsme usoudili, a proto jsme se rozhodli vám pomoci.“

Zvednuvše výstroj zamířili oba mužové k řece, kde se Ginger seznámil s dvěma Američany, Grayem a Flannaganem. Z jednoho se vyklubal pilot a z druhého střelec námořního letectva Spojených států. Jak Jackson pravil, byli oba v zlém stavu – nikoliv však z horečky nebo střelných ran, jak se Ginger domníval, nýbrž z japonského týrání. Říci, že to Gingera rozhořčilo, bylo by mírným výrazem. Ošetřil oba poraněné, přičemž ho tři muži seznámili se svými osudy.

Angličan Jackson byl v Manile v době, když tohoto města dobyli Japonci. Pokusil se uniknout v člunu lovců perel, byl však zajat a dopraven s jinými zajatci na ostrov Mindanao. Tam se setkal s dvěma americkými letci, sestřelenými za průzkumného letu. Pokusili se o útěk a přitom srazili jednoho japonského vojáka k zemi. Za to byli po dopadení brutálně ztýráni – z čehož málem nezešileli. Týrání v nich ovšem podnítilo ještě víc rozhodnutí uprchnout znovu. S Jacksonovou pomocí se jim to konečně podařilo. Opatřili si plachetní člun a chtěli plout třebas do Austrálie. Byli pronásledováni a málem chyceni japonským motorovým člunem, kdyby se nebylo zčista jasna objevilo britské letadlo, které Japonce potopilo.

Ginger se usmál. „To jsme byli my,“ poznamenal vesele.

Všechno ostatní se odehrálo tak, jak tušil. Tři uprchlíci se dostali na Borneo. Bez potravin a bez vody byli přinuceni přistát u břehu s nadějí, že obnoví své zásoby. Byli však znovu objeveni a proto zamířili do džungle. Japonští vojáci, vedeni námořním letadlem, je tvrdě pronásledovali. Námořní letadlo je několikrát ostřelovalo a potopilo jejich člun. Teď byli trosečníky, vyčerpanými uprchlíky bez jídla, s Japonci v zádech, s neznámou džunglí a možná i s lovci lebek před sebou.

Když jim Ginger pověděl, že přímo ze srdce Bornea operuje britská jednotka a že jim vstříc pochoduje záchranná výprava, aby se jich ujala, projeví všichni tři nesmírnou radost. Už ta stála Gingerovi za risiko, kterému se vystavil.

„Musíme se Japoncům až do příchodu záchranné výpravy vyhnout,“ prohlásil. „Máte nějaké zbraně, hoši?“

„Ani jedinou,“ odpověděl Jackson. „Jaký plán bychom si měli vymyslet? Obávám se, že nesneseme žádný pochod.“

„Myslím, že bude líp, zůstaneme-li, kde jsme,“ odvětil Ginger, když situaci promyslel. „Džunglí bychom nepronikli a kdybychom se o to pokusili, je možné, že bychom se ztratili. Nejlépe bude zůstat u řeky, kde nás lze vidět z letadla. Biggles – to je můj velitel – ví, kde jsme a přivede k nám záchrannou výpravu. Zdá se, že všechno bude záviset na tom, kdo k nám dorazí první – zda záchranná výprava nebo Japonci.“

VÁLKA V DŽUNGLI

Stalo se, že Japonci dorazili na místo první. Ginger je uslyšel ještě dříve, nežli je spatřil. Strávil bídnou, neklidnou noc, neboť ho mučily myriády písečných much a moskytů, proti nimž nebylo ochrany. Po větší díl noci se poškrabával, drbal a naslouchal podivným zvukům, ozývajícím se z džungle.

Zrovna když se začalo rozednívat a džungle ožívala, uslyšel z dáli jakýsi zvuk, podobný lidskému hlasu. Nebyl si docela jist, neboť zvuk mohla docela dobře vyloudit i některá z opic, jimiž se stromy jen hemžily. Avšak potom se tentýž zvuk ozval znovu, tentokrát blíže u řeky. Tři muži spali ještě hlubokým spánkem po velkém vyčerpání, nevnímající štípání moskytů ani čehokoliv jiného, k čemuž jistě přispělo z velké míry to, že se po prvé po čtrnácti dnech poněkud slušně najedli. Ginger je nechtěl budit, a proto se vydal sám na obhlídku podél řeky, pokud to dovoloval písečný břeh. Pak se vyšplhal na strom, s něhož mohl vidět na daleký kus řeky. Jeden pohled stačil, aby se jeho obavy potvrdily. Po řece se blížilo pět kanoí. Veslaři byli domorodci, avšak vedle nich seděli v člunech japonští vojáci. Japonci si pečlivě prohlíželi břehy řeky. Zřejmě pátrali po stopách uprchlíků, kteří, jak si byli jisti, museli být kdesi před nimi, protože dosud nikde neminuli jejich člun. Ginger si uvědomil, že až se dostanou k napolo potopenému člunu, ihned poznají, že tři běloši nejsou daleko. Na neštěstí nebylo možno člun žádným jiným způsobem odstranit nebo zničit.

Aniž byl příliš vylekán, vrátil se Ginger k spícím mužům, při čemž by málem byl šlápl na dřímající kobra, jež ležela svinuta v písku. Se syčením se vztyčila. Ginger uskočil a dal se

do běhu o život. Opravdu, v té chvíli myslel víc na blížící se Japonce, než na bestie džungle.

Nejprve probudil Jacksona, protože ten byl v nejlepším tělesném stavu.

„Japonci se blíží po řece v kanoích,“ oznámil mu.

Jackson se vyškrábal na nohy. „Obával jsem se toho,“ pravil. Ukázal na člun. „I kdybychom se skryli, Japonci uvidí člun, přistanou a půjdou za námi.“

„Vím to, avšak proti tomu jsme bezmocní,“ odpověděl Ginger. „Zbývá jediná možnost, musí se nám podařit najít v džungli nějaký úkryt.“

„Tam se na vás vrhnou pijavky,“ varoval Jackson.

„To je stále lepší než japonské kulky,“ namítl chmurně Ginger.

Ale stalo se, že byli zachráněni před tak zoufalým činem, neboť mezitím co budili oba Američany, zazněl na obloze zvuk, v nějž Ginger tajně doufal. Bylo to hřmění letadla. Za minutu nato se objevili – ne jeden, nýbrž tři Beaufightři. To již Ginger nakupil hromadu suchých větví, kterou zapálil, takže k nebesům stoupal sloup dýmu. Udělal to, aby Biggles poznal, že jsou dosud na starém místě. Protože neměl možnost signalisovat, nemohl letouny upozornit na Japonce, mohl však doufat, že je Biggles spatří a byl si velice jist tím, že se tak opravdu stane.

A potom se události vyvíjely rychle a s pěknou dávkou hřmotu. Ginger nespatriil zkázu kanoí, avšak sledoval, jak se Beaufightři sklonili k střemhlavému letu a pak uslyšel rachot jejich kulometů. Džungle propukla v pravé pandemonium. Papoušci vrískali a opice vyly.

Později se Ginger dověděl, že tři z kanoí se potopila uprostřed řeky; dvě zbývající se snažila dosáhnout břehu, kde se pak posádky ukryly pod stromy. Bigglesův Beaufighter, rozeznatelný podle svého jediného rudého pruhu kolem trupu, se pojednou hnal nízko nad hladinou řeky. Když míjel písčnou výspu, vypadl z něj malý předmět. Ukázalo se, že je to cigaretové pouzdro. V něm byl ústřížek papíru, na němž bylo

tužkou psané poselství: „Držte se. Rex je již blízko. Taffy.“ Ginger z toho poznal, že Taffy zaujal jeho místo ve střelecké věži Bigglesova stroje.

Svrhnuv poselství, obrátil se Bigglesův stroj a přidal se k oběma druhým ostřelujícím nyní kulomety okraj pralesa.

„Záchranná výprava je nablízku,“ sdělil Ginger svým společníkům.

„Tak jako Japončíci,“ odvětil chmurně Jackson. „Pohleďte!“ ukázal.

Pohlédnuv za ukazujícím prstem spatřil Ginger japonské vojáky, vynořující se z džungle na okraji řeky. Nepohybovali se volně, plazili se při zemi a blížili se občasnými, krátkými přískoky.

„Ti o nás nemají zájem,“ soudil Ginger. „Myslím, že ani nevědí, že jsme zde. Beaufightři je ostřelují a oni se pokoušejí uniknout. Dostanou-li se však sem a zpozorují-li nás, octneme se v pěkné kaši.“

„Měli bychom se raději stáhnout do pralesa,“ prohlásil Jackson.

„Ještě okamžik,“ řekl Ginger.

Zpozoroval podivnou věc. Vedoucí japonský voják klopýtl a pak padl přímo na tvář. Zůstal ležet na místě kde padl a svíjel se. Jiný udělal totéž.

„Co se to u čerta děje?“ říkal si Ginger.

Zbylí Japonci utíkali od pralesa. Někteří z nich začali střílet do stromů. Ale padali k zemi, třebaže se neozývala odvetná palba. Vypadalo to tak strašidelně, že Gingerova tvář zbledla.

„Mám to!“ křičel Jackson. „Foukačky! Vaši přátelé Punanové po nich střílí z džungle otrávenými šípy. Japonci je při tom ani nevidí.“

„Strašné,“ odvětil Ginger – a myslel to doopravdy. Po prvé si uvědomil nemožnost boje s muži džungle, kteří mohli zabíjet tiše, neviděni. Japonci byli při všech svých moderních zbraních bezmocní. Mikadovy vojáky zachvátila panika. Někteří z nich,

odhodivše svou výzbroj, skočili do řeky a pokoušeli se ji přeplavat.

„Maso pro krokodily,“ zamumlal Jackson. „Tyhle řeky jsou plny těchto netvorů.“

Ginger se otrásl. Byl šťasten, že nepadl do řeky, když přistál s padákem. Zapomněl na to, že existují takové věci jako krokodilové. Ještě když zíral na tu neveselou scénu, vyběhl z podrostu Rex Larrymore. Jeho šaty byly rozervané a byl zablácen až po pás.

„Tak tady jste,“ poznamenal vesele. „Dalo mně práci, než jsem vás našel.“

„Jak jste věděl, že jsem zde?“ tázal se Ginger.

„Biggles mně shodil vzkaz.“

„Aha!“

„Suba a jeho hoši se činí,“ poznamenal Rex. „Pozoruji,“ odvětil Ginger.

„Nemusíte už mít žádných obav,“ pokračoval Rex. „Jak říkají oficiální bulletiny, naše oddíly mají situaci pevně v rukou.“

Když Ginger představoval Rexe svým společníkům, přehnali se Beaufightři nízko nad jejich hlavami a zmizeli ve směru základny. Najednou se objevil Suba, následován několika svými bojovníky. Téměř všichni nesli náklady, jež Gingera znovu vyděsily. Byly to japonské hlavy.

„Musejí dělat tohle svinstvo?“ vyrazil ze sebe Ginger, pociťuje nevolnost.

„Nevšímejte si toho,“ pravil Rex tiše. „Ty hlavy jsou pro ně jen upomínkami. Naši hoši sbírají německé přilbice a věřte mi, není v tom opravdu velkého rozdílu. Zklamal byste Subu, kdybyste protestoval proti jejich národnímu zvyku.“

Ginger polkl a neřekl již ani slova. Rex měl malou poradu s náčelníkem, po které byla sestrojena dvě hrubá nosítka pro dopravu zraněných Američanů, kteří nebyli schopni dlouhého pochodu do tábora.

Pak nastala zpáteční cesta džunglí. Nevyznamenala se žádnou příhodou, při každé zastávce rozdělali tolíko kouřový oheň, aby ukázali Bigglesovi kde jsou, načež jim Beaufightry svrhly balíky potravin a plechovky s vodou.

O dva dny později, znavená a špinavá, pokryta malými bílými puchýři, způsobenými moskyty, dorazila výprava do tábora Lucky Strike, kde byly již učiněny všechny přípravy pro jejich přivítání a ubytování. Když se Američané vykoukali a měli pečlivě ošetřena svá záda, vypověděli mnohem podrobněji svůj příběh.

O svých vlastních dobrodružstvích mohli uprchlíci málo co říci. Byli příliš naplněni tím vším, co se dělo v Cotabatu na ostrově Mindanau, kde Japonci soustředili bílé zajatce mnoha národů. Mezi nimi byly i ženy. Poměry tam byly zlé, avšak snesitelné, dokud nepřijel z Japonska brutální velitel jménem Yashnowada. Američané se chvěli nezadržitelnou zlostí, když hovořili o něm a o jeho barbarském jednání s bezmocnými zajatci. Byl to tento muž, jež nařídil jejich týrání. Několik bílých vojáků – Britů, Američanů a Holanďanů – zemřelo po takovém nelidském týrání.

„Nejhroznější na tom bylo, že jsme se nemohli bránit,“ vzdechl Bill Gray, skrývaje svou tvář do rukou, jako by se snažil zahnat z mysli hrůzy, jež spatřil. „Bůh vám pomoz, padnete-li kdy do rukou toho žlutého ďábla!“

„Kdo je ten muž?“ tázal se Biggles tvrdým hlasem.

„Nevím toho o něm mnoho,“ odvětil Pat Flammagan, hovořící irskoamerickým přízvukem. „Zdá se, že je velitelem okupovaných zemí. Napodobuje německé brutální metody a pokouší se zastrášovat všechny, domorodce jako bělochy, strašným terorem. Cotabato, kde má svůj hlavní stan, je živé peklo. Zmocňuje se mne šílenství již při pouhém pomyslení, že jsou na takovém místě bílé ženy.“

Bigglesova tvář byla bledá. „Je v tom Cotabatu mnoho vojska?“

Jackson odpověděl: „Nemnoho. Yashnowada je pověstný policista – toho druhu jako nacističtí gestapáci. Většina bojových oddílů byla dopravena blíž k bojištím – do Burmy na severu a na australské ostrovy na jihu. Tytéž věci se patrně dějí na jiných místech. Je hrozné, že nemůžeme proti tomu nic podniknout. Mimochodem, jak jste se sem dostali?“

Biggles vyložil úkoly své peruti a popsal, jak se s pomocí Rexe Larrymora dostal na Borneo. „Kolik bílých zajatců je asi v Cotabatu?“ vyzvídal.

„Při našem odchodu jich bylo asi třicet nebo padesát. Někteří z nich jsou civilisté, většinou britští, australští nebo holandsí obchodníci. Ostatní jsou téměř vesměs sestřelení, američtí letci. Je tam Barton a také několik britských příslušníků, Indů a jiných.“

Biggles byl překvapen. „Míníte amerického generála Bartona?“

„Ano.“

„Slyšel jsem však, že uprchl.“

„Uprchl, ale Japonci ho znovu dopadli na jednom malém ostrově. To prase Yashnowada ho tloukl, aby ho přiměl k prozrazení strategických plánů.“

Mezi shromážděnými důstojníky se projevilo pohnutí, avšak žádný z nich nepromluvil.

„To všechno je velmi znepokojující,“ pravil Biggles sklíčeným hlasem. „Nebudu moci v noci spát. Víím, co je válka proti Němcům a mám jakési zkušenosti ze sporů s prostými divochy, od nichž člověk neočekává nic jiného než vraždy; ale tihle polocivilisovaní Japonci zdají se být nejhoršími z celé té čeládky. Nuže, Jacksone, a vy, Grayi a Flannagane, myslím, že bude líp, odeberete-li se do Austrálie. Dám vás tam hned dopravit. Letadlo je připraveno k odletu.“

„Nechci do Austrálie,“ zavrčel Gray.

Biggles byl udiven. „Cože? Vy nechcete?“

„Ne. Mám nyní jen jedinou touhu, totiž pobít co možno nejvíce těch žlutých d'áblů.“

„To zní sice velmi hezky, ale mějte, prosím vás, rozum! Nemůžete přece válku vybojovat holýma rukama. Jak si to vlastně představujete?“ tázal se Biggles.

„Můžete mne zde nechat, ne?“

„Proč? Co byste zde dělal?“

„Pomáhal bych vám. Jsem pilot. Zním zdejší moře a břehy jako dlaně svých rukou. Sloužil jsem dlouho v Manile a na nosiči letadel, křižujícím mezi těmito ostrovy. Flannagan byl po celou tu dobu mým společníkem, takže se zde vyzná zrovna tak jako já.“

„To je pravda,“ souhlasil Flannagan.

„A já se zde také trochu vyznám,“ vložil se do řeči Jackson. „Sloužil jsem deset let v diplomatické službě v Holandské Východní Indii.“

„Pak snad něco víte o Mindanau?“ pravil Biggles přemítavě.

Jackson se usmíval. „Byl jsem v Cotabatu britským zástupcem po dvě sezony. Zním je jako své boty a také jeho okolí.“

„Pak tedy musíte znát i tamnější lidi.“

„Všechny, které je třeba znát. Víte přece, jak to bývá na těchto výspách. Byl jsem tam sice naposled před osmnácti měsíci jako svobodný muž, ale pochybuji, že se město příliš změnilo, kromě toho ovšem, že běloši odešli. Ale proč se ptáte? Snad se tam nechcete podívat?“

Biggles na okamžik zaváhal, nežli odpověděl. „S nynější naší výzbrojí bych to nemohl udělat.“

„Je tam letiště – či spíše přistávací dráha.“

„Snad nemyslíte, že bych na něm mohl přistát s letadlem?“

„Nuže – ne.“

„Obávám se, že letiště nemá pro nás cenu. Na neštěstí nemáme tu námořní letadlo, schopné přistát na vodě blízko břehu. Rád bych věděl...“

Biggles pokročil ke dveřím a zíral k opuštěnému letišti. Chvilí bylo ticho; pak se vrátil do pokoje.

„Povím vám něco,“ řekl již rozhodnut. „Jackson, vy poletíte s Angusem Mackailem Liberátorem do Darwinu a podáte zprávu veliteli letectva. Ten se nepochybně poradí s americkým velícím důstojníkem. Angusi, vy jistě uvidíte velitele letectva. Povězte mu, že jsme ochotni pokusit se o únos těch zajatců, avšak potřebovali bychom k tomu amfibického letadla, které by mohlo přistát nejprve tady a později na moři. Je jisté, že bychom nemohli odtud odvést čtyřicet či padesát lidí najednou, ale kdybychom je vysvobodili a dostali z tábora, pak by se to dalo udělat tak, že bychom je sem dopravili postupně. Kdyby byl v Cotabatu nějaký důležitý vojenský cíl, který bychom mohli zároveň napadnout, pak myslím, že by vrchní velitelství dalo svůj souhlas mnohem ochotněji.“

„Je tam,“ vpadl mu Jackson rychle do řeči. „Cotabato je jednou z hlavních muničních a výzbrojních zásobáren pro zamýšlený japonský útok na Austrálii.“

„Proč u čerta jste to neřekl hned?“ zahřměl Biggles.

„Hovořili jste přece o zajatcích,“ vysvětloval Jackson, jako by se omlouval.

„Nemyslel jsem tolik na skladiště jako na lidi, kteří tam zůstali. Je to pomýšlení na ženy, jež mne uvádí do zuřivosti.“

„Kdo jsou ty ženy?“

„Jedna z nich je Mary Stocktonová. Je dcerou jednoho člena konsulárního sboru. Její otec má o ni jistě velké starosti – byl zrovna v Londýně, kde podával hlášení zahraničnímu ministerstvu, když došlo k pádu ostrova.“

Jackson se při těchto slovech lehce začervenal a Biggles porozuměl mnohem lépe, proč je tak nešťasten.

„Je vaší přítelkyní?“ vyzvídá.

„Po pravdě řečeno, je mně mnohem blíž,“ připouští Jackson. „Dohodli jsme se, že se vezmeme.“

„Proč jste ji nevzal s sebou, když jste prchal?“

„Chtěl jsem to udělat, avšak nepodařilo se to. Byli jsme zpozorováni a stíháni dřív, nežli jsme se dostali k ženským

ubikacím. Nemělo smyslu, abych se vzdával, proto jsem zůstal s Grayem a Flannaganem.“

„Chápu. Kdo je ta druhá žena?“

„Doktorka Hardingová. Je to Američanka, specialistka v tropických chorobách.“

„Soudím, že byste byl ochoten vrátit se do Cotabatu, kdybyste věděl, že je naděje na záchranu té vaší dívky?“

„Vsad'te život, že bych chtěl,“ odpověděl Jackson vřele.

Biggles přikývl. „Rozumím. Ale objasněme si to. Každý z vás jistě pochopí, že jsem podřízeným velitelem a že tedy nemohu učinit všechno, co se mně zlíbí. Míním tím, že jsme přikázanou jednotkou a že můžeme být každým okamžikem povoláni k určitému speciálnímu úkolu. Zachovali bychom se nepěkně k lidem doma, kdybychom byli na nějakém vlastním výletu zrovna ve chvíli, kdy by nás bylo k něčemu důležitému naléhavě třeba. Jinými slovy, musím dostat povolení, dříve než se pustím do podniků, který není ryze vojenské povahy. Jediné, co mohu učinit, je, poslat Liberátora ihned do Austrálie, abych poznal, co o tom soudí velící důstojník letectva.“

Angusi, vy s tím poletíte. Jackson půjde s vámi. Harcourt a Ferris poletí jako střelci. Jestliže vyšší velitelství bude s plánem souhlasit, pokuste se z nich dostat obojživelné letadlo.“

„Jste si jist, že tam mají takové stroje?“ tázal se Angus.

„Ano, Austrálie si vždycky potrpěla na obojživelná letadla. Mají několik dobrých typů. Mám připraveno několik depeší, proto čím dříve odletíte, tím líp. My ostatní tu zůstaneme a budeme pokračovat jako dosud. Tot' vše.“

Angus přikývl. „Připravím se k startu.“

„Měl bych se tedy rychle přichystat,“ vložil se do řeči Jackson.

„Vraťte se co možno nejrychleji,“ pokračoval Biggles. „Ještě zítra v noci, dokážete-li to.“

„Pokusím se,“ sliboval Angus. „Za tichého počasí trvá cesta asi sedm hodin.“

Za dvacet minut nato letadlo zaburácelo a vzneslo se na jihovýchod.

Biggles vzhlédl od svého skládacího stolku, na kterém si psal poznámky.

„Myslím, že by bylo dobře, kdybychom za čekání na návrat toho Liberátora získali nějaké fotografie Cotabata. Gray a Flannagan by nám na nich mohli ukázat nejdu – ležitéjší body, takže bychom měli již jakousi představu o celé věci pro případ, že by vyšší velitelství akci schválilo. Není třeba okamžitého spěchu – postačí, když to uděláme zítra. Já zde budu muset ovšem zůstat, což kdyby Austrálie chtěla se mnou navázat styk. Avšak obě druhá letadla mohou letět. Bertie, ty si vezmeš kameru. Algy bude dávat pozor, zatím co ty budeš fotografovat.“

„Proč bych nemohl letět s fotografem?“ tázal se Bill Gray.

„Mohl bych mu ukázat nejdůležitější místa.“

„To je nápad,“ souhlasil Biggles. „Jste však v pořádku?“

„Natolik dobře, abych mohl sedět a hovořit – nebo obsloužit kulomety.“

„Dobrá. To už záleží na vás. Vaše spolupráce by mě těšila. Bertie, to znamená, že Bill půjde s tebou místo Rexe.“

Algy promluvil. „Vezmu s sebou Gingera, nemáš-li námitky.“

Biggles zvedl obočí. „Proč Gingera? Co je s Tugem, tvým střelcem?“

„Zeptej se ho raději sám,“ zamumlal Algy.

Bigglesův pohled spočinul na Tugovi. „Co se stalo?“

Tug rozpačitě zvedl ovázanou ruku. „Měl jsem pár kol se Subou a dostali jsem se do clinche. Málem mně zlomil ruku.“

Biggles se na okamžik tvářil mrzutě. „Jsem jistě posledním, kdo zakazuje svým důstojníkům rekreaci, ale nemá smyslu se zmrzačovat. Nepřítel to nepochybně udělá brzy sám. Potřebuji každého muže, kterého mám. Musíš-li již bláznit, pak buď opatrnější.“

„Ano, pane,“ odpovídal Tug poslušně.

Biggles se otočil k Aglymu. „All right. Ginger letí s tebou.
A to je asi vše.“

NEVÍTANÝ CESTUJÍCÍ

Následujícího dne, dvě hodiny před rozedněním, vzneslo se Bertiovo letadlo do vzduchu a zamířilo na severovýchod. Bill Gray seděl ve střelecké věži. Hned poté startoval i Algy, s Gingerem na zadním sedadle, a ve vzduchu pak zaujal ochrannou posici nad Bertiem.

Obloha, třebaže ještě tmavá, byla křišťálově jasná a Ginger ji obzíral s methodickou důkladností, jaké lze nabýti jen dlouhými zkušenostmi. Lucky Strike bylo vzdáleno od Cotabata, jak zjistil na mapě, asi tisíc jedno sto kilometrů. Cesta tam byla by normálním způsobem trvala mnoho dní, snad dokonce týdnů. Ale Ginger počítal s tím, že Beaufighter ji i svou normální rychlostí, jakou právě letěli, urazí za necelé tři hodiny. Vypočítali si čas tak, aby byli na místě hned po rozednění, kdy denní světlo již dovolí fotografovat.

Když opustili pobřeží, poskytlo moře Gingerovi bohatou příležitost k přemítání. Kamkoliv se rozhlédl, viděl ostrovy, některé velké, jiné docela malinké. Bylo jich sta a tu začal uvažovat o tom, zda na nich žijí nějakí lidé a čím se asi živí. Nebylo by špatné, říkal si, udělat po válce okružní plavbu mezi těmito zbytky země a podívat se, kdo a co na nich je.

Když se letadla vyšplhala do výše šesti tisíc metrů, vyrovnala se a hřměla přímo nad osamělou oblohou.

Letěli hodinu, dvě a stále ještě byly ostrovy v moři jedinými věcmi, které míjeli a za sebou zanechávali. Voda byla klidná – nespátřili jediné lodí. Ginger, přemítaje o této zvláštní osamělosti, říkal si, že se zde patrně i v mírových dobách objevovalo málo lodí; a těch několik plavidel, jež kdysi občas

brázdívala tyto zrádné vody, leželo teď někde na dně moře, nebo se uchýlilo do vzdálených přístavů.

Jitro se ohlašovalo neobyčejnou záplavou růžové a zlatisté barvy, když se v telefonu ozval hlas Algyho: „Tamhle na obzoru je velký kus špíny. To musí být Mindanao.“

„Ano, mělo by to být Mindanao,“ souhlasil Ginger a obhlížel oblohu se zvýšenou ostražitostí. Věděl, že japonská letadla se mohou objevit každé chvíle a nechtěl se dát překvapit. Zatím co bude hlídat, budou se moci Bertie a Bill úplně soustředit na fotografování.

Oba Beaufightry letěly vstříc zemi, jež nyní již docela naplňovala obzor. Teď již neměli pochyb, že je to jejich cíl. Podrobnosti se stávaly zřetelnějšími a Bertieův stroj, pilotovaný, jak se Ginger domníval, Billem, nabral kurs k jakémusi většímu městu. Ukázalo se, že je to Cotabato, jejich cíl. V jasném ranním světle vynikal každý detail, takže mohli počítat se znamenitými snímky.

Bertie se zabýval svým úkolem, zatím co Algy hlídal oblohu. Nenarazili skutečně na žádnou obranu. Zdálo se, že Japoncům trvalo hezkou chvíli, nežli si uvědomili, že mají nad hlavami nepřátelské letadlo, protože uplynulo několik minut, než dalekonosná děla zahájila palbu. Střelba byla tak nepravidelná, tak špatně mířená. Ke konci zahlédl Ginger několik letadel opouštějících zemi, byla však příliš nízko, než aby znamenala nějaké nebezpečí. Dříve než se vyšplhají do výše britských strojů, budou Beaufightry již dávno na zpáteční cestě domů. Celý podnik vypadal nezajímavě a Ginger byl proto rád, když skončil.

Bertie promluvil radiem s Algym a Algy dodal informaci dále Gingerovi.

„Hotovo,“ řekl. „Bertie si myslí, že to pořídil dobře. Poletíme domů.“

Beaufightry nastoupily zpáteční cestu bok po boku, přibližně řečeno volným krokem. Nemělo smyslu přehřívat motory, když neměli zvláštních příčin k spěchu. Ginger

sledoval pozorně nepřátelská letadla, dokud se nevzdala marného pronásledování a neobrátila zpět k svým základnám, tvořícím nyní již jen skvrnu na obzoru. Uspokojen, že je vše v nejlepším pořádku, oddechl si a chystal se zabořit do svého sedadla.

A když to udělal, vzbudil jakýsi pohyb na podlaze jeho pozornost. Na okamžik si myslel, že se uvolnil kterýsi kabel. Ale potom, k své nevyslovitelné hrůze, viděl, že pohybuující se věc není kabel, nýbrž had. Nebyl to nijak velký had. Byla to taková tenká, malá věčička, asi šedesát centimetrů dlouhá. Ale to neukolébalo Gingeru v pocit falešné bezpečnosti. Věděl, co to je, protože již jednou, kdysi v Indii, takového hada spatřil. Byla to kobra, snad nejnebezpečnější plaz na světě. Její kousnutí znamená smrt v několika minutách.

Ginger hleděl chvíli na hada jako zmámený, zatím co mu z tváře vyprchala všechna barva. Vědomí, že plaz byl s ním ve věži už přes tři hodiny, otřáslo jím tak silně, že nebyl schopen řádného myšlení. Neměl zdání, jak se tam had dostal – ale na tom nezáleželo. Prostě tam byl. Dostal se zřejmě do letadla, zatím co stálo na zemi. Nemohl pochopit, proč jím nebyl ještě kousnut. Had byl však možná zalezlý v nějaké kapse a teď vylezl, vyplašen nebo ochromen hřměním motorů. Jedna věc byla však jista: teď již nebyl ochromen. Teď se vztyčoval s vystrčeným jazýčkem a s takovou zlomyslností v očích, že Gingerovi vyschlo strachem v ústech.

Ginger nevěděl, co dělat. Jeho prvním popudem bylo vyskočit z letadla, bez ohledu na to, co bylo pod nimi. Ale pak spatřil oceán a rozmyslel si to. Hlavou mu letěly zbabělé myšlenky. Vypadalo to fantasticky. Ačkoliv byl vyzbrojen kulomety, schopnými potopit pořádnou loď, nemohly mu pomoci proti hadu. Jiných zbraní neměl. Přemítal o tom, co by se mohlo stát, kdyby byli napadeni nepřátelskými letadly, protože teď, kdy had byl před útokem, neodvážil by se sáhnout na své kulomety. Beaufighter se lehce kolébal. Had zasyčel.

Ginger si vzpomněl na telefon. „Algy. proboha, leť rovně,“ řekl chraplavým hlasem.

Algy odpověděl nezúčastněně: „Proč? Něco se stalo?“

Ginger se téměř dusil. „Tady ve věži je had.“

„Vyhod' ho ven,“ doporučoval mu Algy.

„Nebud' blázen,“ zasípal Ginger. „Je to kobra.“

Algyho hlas nabyl jiného tónu, když si uvědomil nebezpečí. „Kde je?“

„Na podlaze. Pár kroků ode mě. Nakloníš-li se, shodíš mně ji na nohy.“

Algy na okamžik ztichl. „Co mám udělat?“

Gingera zachvátila skoro panika. „Nevím,“ přiznával.

„Nemáš nějaký nápad?“

„Žádný. Nemohu si nic vymyslet – ledaže seskočím.“

„To přece neuděláš!“

„Ale vždyť nemohu doufat, že tu vydržím dvě hodiny, aniž bych byl kousnut.“

Po konstatování této prosté skutečnosti následovala delší pomlčka.

„Což kdybys jej vystrčil otvorem pro seskok?“ navrhoval Algy.

„Cože? Rukama?“ prskal Ginger, stále zíraje na hada, jenž, jak se zdálo, začínal být podrážděn.

„Pak tedy zbývá jediná věc,“ prohlásil Algy úlisně.

„Sletím níž, nad nějaký ostrov a ty seskočíš dolů. Pokusíme se tě později vyzvednout. Pokud vidím, je to tvá jediná naděje.“

„Uvědomuješ si, že had tu zůstane i kdybych zmizel a že se může proplazit až do tvé kopule?“

„Pane Bože!“ vydechl Algy. Tohle mu zřejmě ještě nenapadlo.

„Chceš zůstat v letadle?“ tázal se Ginger.

„Dvě hodiny? S touhle plíživou věcí pohromadě? Za nic na světě,“ prohlašoval Algy. „Přistanu, i kdyby to znamenalo havárii. Nenajdu-li na nejbližším ostrově kousek rovné půdy,

seskočíme společně. Počkej chvílku, nežli udám Bertovi posici.“

„Dobrá, ale neotálej s tím dlouho. Pospěš si!“

Hřmění motorů zesláblo, když se Beaufighter pustil dolů klouzavým letem. Ginger seděl a zíral na hada, jako by jím byl fascinován. Věděl, že ztrácí výšku, neodvažoval se však vyhlédnout ven, aby se podíval, kde jsou. Najednou se ozval Algy.

„Pověděl jsem Bertovi, v jaké jsme tísní. Říká, že nemůžeme udělat nic jiného, nežli vyskočit – nemůžeme-li přistát. Doprovodí nás dolů, aby viděl, jak to dopadne.“

„Tak dělej,“ naléhal Ginger, jehož nervy začínaly povolovat pod velkým napětím. „Mám zůstat v letadle nebo seskočit?“

„Zůstaň. Počkej, dokud si neprohlédnu nejbližší ostrov. Zrovna je jeden větší před námi. Myslím, že vidím jeho břehy.“

Následujících deset minut, než Algy znovu promluvil, zdálo se Gingerovi věčností.

„Tady je pěkně široký břeh,“ řekl Algy. „Pokusím se o přistání.“

„Had jistě zaútočí, až stroj poskočí.“

„Dobrá. Až ucítíš, že vyrovnávám stroj, budeš vědět, že jsem skoro na koberci. Otevři výpusť a připrav se pro seskok. Nic jiného ti nezbývá.“

Beaufighter pokračoval v sestupu. Ginger neviděl nic nežli hada, cítil však, že Bertův stroj mají těsně nad hlavou. Jednou či dvakrát dopadl na ně jeho stín. Najednou se zdálo, že jej had zahlédl a jeho reakce byla okamžitá. Ginger mohl jenom hádat, že kobra považovala letadlo za nějakého dravého ptáka; rychle prchla do trupu letadla, kde nemohla být viděna. Stroj se vyrovnal. Algy vykřikl: „Skoč!“

Ale protože had již zmizel z nebezpečné blízkosti, neměl Ginger chuť riskovat zlomení vazů. Ztrnule zůstal sedět na svém místě. Pocítil dosednutí kol a doufal, že sklon letadla oddálí hada od něho ještě více. Co pak následovalo, si ani

neuvědomoval. Letadlo se najednou zakymácelo. Pak se ozývalo trhání a praskání, jako by se bylo prudce s něčím srazilo.

Ginger si nepamatoval, jak se dostal z letadla. Najednou viděl, že stojí na písčitém břehu a hledí vyděšeně na zmrzačené pozůstatky Beaufightra. Algy se divoce škrabal z vraku a klopýtal k němu.

„Nekousl tě ten had?“ tázal se Ginger velmi vážně. Byl dosud lehce zmaten.

„Nevím,“ vrčel Algy. „Aspoň to necítím. Podívej se na stroj.“

„Dívám se,“ odvětil Ginger klidně. V tomto okamžiku si byl vědom jen jediné věci, a tou byla radost, že konečně unikl hadu. Byl připraven zemřít ve válce – ale ne kousnutím hada.

„Jsme v kaši,“ prohlásil Algy.

„Již jsem si to uvědomil,“ odvětil Ginger, zvedaje zrak k druhému letadlu, jež zrovna kroužilo nad jejich hlavami, naklánějíc se téměř vertikálně. Ginger zamával. „Ještě dobře, že Bertie bude moci povědět Bigglesovi, co se stalo,“ poznamenal.

Algy stál s rukama v kapsách a hleděl na vrak. Vypadal dosud jako by tomu nemohl uvěřit. Hleděl stále ještě na trosky, když Bertie vyrovnal stroj a šel pryč, směrem k základně.

„To je nejlepší, co může udělat,“ zabručel Algy. „Tady již nemá nic na práci.“

„Máš zdání, kde jsme?“ tázal se Ginger.

„Ani nejmenší – vyjma skutečnosti, že jsme kdesi mezi Borneem a Mindanaem,“ odvětil Algy. „Možná, že tenhle ostrov je zakreslen na mé mapě. Je v kupoli. Měl jsem příliš naspěch, než abych se o ni staral. Nechtěl bys ji vytáhnout?“

„Zkus to raději sám,“ doporučoval Ginger.

„Není to příliš nebezpečné?“

„Ne – jen had by mohl být nebezpečný. Pokud vím, je tam dosud, a dokud tam je, tak zůstanu venku. Jak to, že ses naboural?“

„Rozhlédni se a vysvětlíš si to sám,“ zabručel Algy. Otřes a ztráta letadla ho zřejmě přivedly do citlivé nálady.

Ginger přijal radu. Rozhlédnuv se kolem poznal, že jsou na dosti rozsáhlém ostrově; jak velkém se nedalo zjistit, protože nebylo možno zahlédnout jeho břehy. Stopy kol pověděly historii havárie. Algy se pokusil o přistání na úzkém pásu břehu, příliš úzkém pro takovou věc. Udělal, co mohl, avšak jedno kolo se dostalo do mělké díry, což způsobilo, že letadlo bylo mrštěno na stranu. Jeho pravé křídlo udeřilo do stromu a utrhlo se. Letadlo pak narazilo na několik balvanů a ty dokončily zkázu toho, co ještě před několika minutami bylo bezvadným strojem, schopným nádherného letu.

„Had támhle utíká!“ vzkřikl náhle Algy a popadnuv kus větve palmy, hnál se za plazem, jenž uniknuv z vraku, šplh plnou rychlostí k okraji kopce, pokrytého džunglí. Pak zmizel v křoví.

„A teď si pomysli, že tak malá bestie může natropit tak velkou zkázu,“ poznamenal znechuceně Ginger. „Ne že bych na to chtěl žehrat,“ dodal. „To každý nedokáže, strávit v kupoli tři hodiny s kobrou a přec se z toho dostat. Jsem na pevné zemi, aniž jsem byl kousnut, a to je víc, nežli v co jsem ještě před dvaceti minutami doufal. Nuže, kam odtud půjdeme?“

„Nikam,“ zavrčel Algy. „Zůstaneme tady.“

„Doufám, že mně nedáváš vinu?“ protestoval Ginger uraženým hlasem.

„Proč jsi neprohlédl věž dříve než jsi do ní vlezl?“

„Tohle se mně líbí,“ prohlásil Ginger dopáleně. „Copak si někdo pomyslí, že hadi mají ve zvyku lézt do letadel? Znal jsem jednoho, který našel v křídle myši hnízdo –“

„Nemusíš mi nic vykládat,“ smířoval se Algy. „Myslím, že můžeme oba být rádi, že jsme naživu. Stroje je sice škoda, ale hlavně že se nám nic nestalo. Dostane-li Boggles obojživelníka, pak se zde brzy objeví a odveze nás.“

„A když jej nedostane?“

„Pak si do smrti zahrajeme na Robinsony. Bednička s železnou zásobou nás zachrání před okamžitým vyhladověním.“

Bednička s potravinami byla otevřena a trosečníci si dopřáli důkladnou snídani. Studovali mapu, ale nic jim neprozradila, protože neměli ani zdání, na kterém ostrově jsou. Když všechno uvážili, shodli se na tom, že jsou asi na ostrově Talut, jednom ze skupiny Sulu.

„Nuže vzhledem k tomu, že naše ubohá, stará kráska je již odepsaná, uděláme dobře, když ji zapálíme,“ navrhoval Algy. „Jistě nikdy nebude létat. Nic s ní nesvedeme a nemá smyslu ji tu nechávat, aby si ji Japonci prohlédli. Možná, že by si ještě, vybrali nějaké součástky. Přiložíme k ní zápalku a pak vylezeme na kopec, abychom se tu trochu vyznali.“

Ginger souhlasil a za několik minut již divoce plála pohřební hranice nešťastného Beaufightra.

„A teď vzhůru do kopce,“ prohlásil Algy – ale v tom se zarazil, zíraje upřeně na něco za Gingerovými zády. Ginger, udiven tím pohledem se otočil a při pohledu, který se mu naskytl, měl pocit, že mu žaludek padá do bot. Ze vzdálenosti necelých sto metrů běželo k nim asi dvacet mužů. Byli to japonští vojáci. Jeden z nich, důstojník, zpozorovav, že se otočili, začal na ně něco křičet. Co, Ginger nevěděl. Nikdy se to nedověděl. Nestaral se o to. Věděl jenom, že jsou zajati, protože útěk byl zřejmě nemožný. Každý Japonec měl pušku. Někteří dokonce již na ně mířili.

Algy zvedl ruce. „Nemá to smysl,“ řekl tiše Gingerovi. „Čapli nás.“

Ginger také pomalu zvedl ruce.

Za okamžik nato byli obklíčeni. Japonský důstojník, drobný mužík, je spěšně prohledával, hledaje patrně zbraně. Občas něco prohodil. Ale Algy a Ginger, neumějící japonsky, mohli jen krčit rameny. Důstojník pokynul a odcházel po břehu. Zajatci následovali, obklíčení početnou stráží.

„Odkud se zde tahle cháska vzala?“ mumlal Ginger divoce.

„Neptej se mě,“ odvětil Algy malomyslně.

„Nezahlédl jsi je před přistáváním?“

„Myslíš, že bych býval takový blázen a přistál, kdybych je byl viděl?“ odvětil sarkasticky Algy. „Nezpozoroval jsem na ostrově ani duši. Zasloužíme si svůj osud za to, že jsme se chovali, jako by nám tenhle zatracený ostrov patřil.“

„Teď je trochu pozdě na to, abychom se tím trápili,“ poznamenal filosoficky Ginger.

Krátký pochod jim vysvětlil záhadu náhlého objevení se nepřátelského oddílu. Přišli k malé, téměř uzavřené zátocce. V zátocce kotvila ponorka, nabírající pohonné látky z plechovek, přinášných z tajného úkrytu mezi skalami.

„Ach, tak je to tedy,“ zamumlal Algy. „Chlapíci, kteří nás chytili, jsou zřejmě pracovní četou, hlídající skladiště.“

„Zrovna mě napadla hrozná myšlenka,“ řekl Ginger úzkostlivým hlasem.

„Co tě trápí?“

„Jestliže tu Biggles přistane, aby se po nás rozhlédl, což jistě udělá, bude chycen také.“ Algy zasténal.

Ale Japonci přerušili jeho nářky. Důstojník, který je chytil, měl krátký rozhovor s oběma námořními důstojníky, stojícími u ponorky a dohlížejícími na doplňování paliv. Teď přicházeli k zajatcům.

„Doufám, že nás nechtějí vstřčit do téhle plechové pasti smrti,“ mumlal vyděšeně Ginger.

Brzy však bylo jasno, že právě toto je úmyslem Japonců. Hadice benzinových pump byly vtaženy dovnitř, oba zajatci vehnáni do malého člunu a dopraveni k ponorce. Nemělo smyslu protestovat. Ginger ucítil pach horkého oleje, když poprvé v životě sestupoval věží do ponorky. Uvnitř byli dovedeni k železné lavici a museli se na ni posadit. Hlídala je stráž s revolverem v ruce. A tam bez řeči seděli asi hodinu, jsouce předmětem pozornosti malých žlutých mužů, tvořících posádku. Pak zazněly stroje a ponorka se začala pohybovat. Uši

zajatců zachytily zlomky hovoru. Ginger zachytil jedno slovo, jemuž porozuměl. Bylo to – Cotabato.

„To vypadá, jako bychom se měli seznámit s Jacksonovým přítelem Yashnowadou,“ řekl.

Algy zachmuřeně přikývl. „Vypadá to, jako bychom byli unikli jednomu hadu, abychom byli kousnuti druhým. Z těch dvou byla kobra možná méně jedovatá.“

Ponorka se ploužila osamělým mořem. Zdálo se, že cesta trvá věčnost. Trvala vskutku celý onen den a pokračovala ještě v noci následujícího dne. Občas se ponorka ponořila, ale většinu cesty plula po povrchu; avšak ani tehdy neuviděli nic jiného, nežli ocelové stěny.

Blížila se již, jak mohli odhadnout, půlnoc druhého dne, když ruch a silnější zvonění signalizačních zařízení naznačovaly, že se ponorka blíží svému určení.

„Tak si myslím, že brzy zažijeme to nejhorší,“ poznamenal Algy, když byli vyvedeni na nábreží a potom pochodovali v doprovodu čtyř ozbrojených mužů ulicemi města k budově, která v mírových dobách byla asi hotelem.

„Řekl bych, že tady je hlavní stan našeho milého Yashnowady,“ zamumlal Ginger.

Brzy se ukázalo, že měl pravdu. Krátký pochod chodbou v přízemí – a pak se eskorta zastavila přede dveřmi. Zaklepání, a dveře se otevřely. Zajatci byli vtlačeni dovnitř.

Byla to velká místnost, dobře osvětlená elektrickým světlem. Na stropě se otáčela vrtule větrníku a rozháněla dusný vzduch. Hlavním kusem nábytku byl vyřezávaný psací stůl. Zajatci byli přivedeni až k němu. Za stolem seděl jakýsi muž pozorující letce zadumaně a se zřejmým uspokojením.

Byl malý, měl sklon k tloušťce a širokou tvář, z níž nápadně vynikaly lícní kosti. Malý černý knír objímal koutky tenkých rtů. Muž oslovil zajatce angličtinou, která se vyznačovala silným americkým přízvukem.

„Vaše jména?“

Dozvěděl se je, jak to připouštělo mezinárodní právo.

„Odkud jste přišli?“

Algy odpověděl: „Nemáme již co říci.“

Japonec spustil zhurta: „Odkud jste přišli?“

Žádný z nich neodpověděl.

„Budete mluvit, nebo ne?“

„Řekli jsme vám vše. co smíme říci. Nemáme k tomu co dodat,“ odpověděl Algy. „Patříte k nějaké tajné peruti. Kde je její letiště?“ Algy neodpověděl.

„Neodpovíte-li, kde je základna té peruti, kdo jí velí a jaké má úkoly, pak vám prohlašuji, že poskytnu každému jejímu příslušníku, který mně padne do rukou, dvacet čtyři hodiny, aby se připravil na smrt. Nuže, promluvíte?“

Algy i Ginger mlčeli.

Japonec pomalým hlasem prohlásil:

„Jsem znám jako člověk, který umí přimět k řeči i němé. Do rána si to můžete rozmyslet. Odved'te je.“

Algy a Ginger byli odvedeni.

BIGGLES SLYŠÍ NOVINKY

Mezitím Bertie, když se přesvědčil, že Algy a Ginger vyvázli z havárie bez zřejmého zranění, odletěl domů do Lucky Stricke a hlásil nehodu Bigglesovi. Bill Gray potvrdil jeho zprávu.

Bigglesovou první poznámkou bylo:

„Je to má vina. Měl jsem dát příkaz, aby každý stroj byl vždy před startem důkladně prohlédnut. Půjdu si ostrov prohlédnout. Bertie, je mně líto, že budeš muset letět se mnou a ukázat, kde to je; jinak bych se mohl toulat celý týden, aniž najdu ten pravý.“

„Určitě staroušku, určitě,“ souhlasil Bertie. „To zpropadené moře je plničké ostrovů – řekl bych, že jich tu je trošku mnoho, u čerta, to je. Jsme pro, Bille, co říkáš?“

Bill Gray se usmíval. „To je má řeč, hošíčku.“

Biggles pohlédl na Billa. „Vy máte pro dnešek dost. Postačíme na to s Bertiem sami.“

Tak se stalo, že se Bertie vracel zpět, tentokrát v zadní věži Bigglesova letadla. Asi za hodinu kroužili nad místem nouzového přistání. Biggles s údivem hleděl na vypálené zbytky Beaufightra. Pak promluvil stručně do telefonu:

„Bertie, tys přec říkal, že se letadlo rozbilo až na zemi?“

„To je pravda – čirá pravda. Viděl jsem to na vlastní oči.“

„Nuže, co tomu říkáš?“

„Je to spálené, u Joviše! To mě udivuje, staříčkový veteráne. Když jsem se hnál pryč, nebylo tu žádného ohně.“

„Po Algym nebo Gingerovi nevidím stopy,“ bručel Biggles.

„Ani já. Měli by zde být, toť vše, co mohu říci.“

„Bohužel tu nejsou,“ odvětil Biggles. „Kdyby tu byli, jistě by se ukázali. Přece by nás zaslechli. Tohle se mně nelíbí.“

A potom spatřil Biggles něco jiného. Byl to dlouhý pruh oleje na klidné hladině oceánu. Začínal u jedné, téměř uzavřené zátoky a pokračoval až kam oko dohlédlo. Takovou stezku mohlo zanechat jen motorisované plavidlo. Se vzrůstajícím podezřením sledoval Biggles stezku na kus cesty. Daleko vpředu se objevila na hladině jakási skvrna, avšak zmizela pod povrchem právě, když na ni upřel zrak.

„Ach, tak je to,“ zamumlal Biggles. „Ponorka.“

Chvilí nato kroužil Biggles nad místem, kde se ponorka ponořila, ale nemohl dělat nic. Hlídka ho asi zaslechla nebo zpozorovala a ponorka se octla pod vodou, kde chtěla zřejmě zůstat. Nemělo smyslu se zbytečně zdržovat. Proto se Biggles obrátil a letěl zpět podél pruhu oleje, až se dostal k laguně.

Dorazil tam právě včas, aby zahlédl několik postav, prchajících z dohledu do džungle, jež pokrývala ostrov. Povšiml si, že postavy byly oblečeny, což mu prozradilo, že to nejsou domorodci. Kdyby to byli jenom dva lidé, byl by si pomyslel, že to jsou oba trosečníci; avšak těch lidí bylo více. Podezření se stalo jistotou. Promluvil k Bertiemu.

„Na ostrově jsou lidé,“ řekl. „Nevím jací, a z letadla to nemůžeme zjistit, ale protože ponorka byla tady v zátoce, můžeme usuzovat, že tihle lidé mají s ní jakýsi styk.“ Pak Biggles náhle zakličkoval, když z džungle vyletěla série výstřelů. Uplynula minuta, nežli znovu promluvil:

„Tohle nám říká, co chceme vědět. Domorodci nemají moderní kulomety. Tohle musí být japonská základna.“

Ted' s tím nic nesvedeme, a proto poletíme raději domů.“

A Biggles zamířil k Lucky Strike.

„Myslíš, že ti puchýři zajali Algyho a Gingera?“

„O tom nemusíme mnoho pochybovat. Jistě si nemysleli, že je ostrov okupován. Ani já bych na to nepomyslel, kdybych byl na jejich místě. Ale myslím, že by naši hoši byli zajati, i kdyby to byli věděli. Obávám se, že je s nimi zle.“

Biggles potom již nepromluvil, dokud nepřistáli. Ostatní se zachmuřili, když jim pověděl, co viděl a jaké má podezření.

„Je otázkou, zdali ponorka opustila ostrov před jejich nouzovým přistáním. Jestliže ano, pak ještě máme naději, že tam Ginger a Algy dosud jako zajatci jsou. Odplula-li až po jejich příchodu, pak mohou být na ní.“

„Co můžeme dělat?“ tázal se Bertie a zuřivě si čistil monokl.

„Musím chvíli přemýšlet, než budu moci zodpovědět tvou otázku,“ odvětil Biggles. „Pokus, posadit se s Beaufightrem na ostrov, byl by jistě riskantní. Co by svedli dva lidé proti nezjištěnému počtu Japonců, kteří tam, jak nyní víme, jsou. Spatřil jsem jich pět či šest, což znamená, že jich tam je patrně více. A mají nejméně jeden kulomet.“

„Námořní letadlo by mohlo přistát na moři,“ poznamenal Rex.

„Na neštěstí nemáme námořní letadla,“ odvětil Biggles. „Požádali jsme o obojživelníka. Kdybychom jej dostali, pak by vše bylo jiné. Potom bychom s jistým rizikem mohli zkusit přistát a snad i vypátrat, co se stalo. Zatím budeme muset počkat, až se Liberator vrátí, a to ještě chvíli potrvá.“

Oběd se konal za chmurného ticha. Biggles zašel s Billem do své „kanceláře“, aby studoval fotografie, které pořídil Bertie a jež již byly vyvolány. Tam ho pojednou vyhledal Rex Larrymore.

„Doufám, že nepřekážím,“ začal Rex. „Ale trochu jsem o celé té věci přemýšlel. Dejme tomu, že byste dostal obojživelníka nebo námořní letadlo. Co byste pak udělal?“

„Inu, tu bych se ovšem pokusil dostat se na ostrov. Nevzdal bych se žádného svého důstojníka, dokud bych nepodnikl všechno pro jeho záchranu; ale oba pohřešovaní jsou nadto moji nejlepší kamarádi, a proto je celý případ z mého hlediska tím tragičtější. Odvážím se každého rizika, abych je přivedl zpět.“

„Ovšem, to chápu. Ale já se v téhle části světa vyznám mnohem lépe než vy, a proto k vám přicházím s návrhem.“

„Jsem vždy ochoten přijmout radu od kohokoliv, kdo něčemu rozumí víc než já.“

„Dobrá. Znáš zdejší ostrovy. Jsou pro bělochy tvrdým oříškem.“

„Co tím, Rexi, naznačujete? Myslíte, že bych věci jen zhoršil, kdybych se dal-do prohledávání džungle?“

„Rozhodně myslím, že mnoho nedokázete, pustíte-li se do věci sám. V téhle pekelné džungli nezáleží vždy všechno na odvaze; je to věc zkušeností. To je výhoda domorodců.“

„Co tedy chcete navrhnout?“

„Navrhuji vám pro případ, že dostanete větší letadlo a rozhodnete se přistát na ostrově a hledat Algyho a Gingera, abyste vzal s sebou Subu.“

Biggles vytřeštil oči. „Myslíte to vážně?“

„Ovšem.“

„Lovci lebek a letadla jsou mně poněkud divnou kombinací. Ovšem nepřál bych si nic více, než mít s sebou nějakého zkušeného stopaře jako je Suba, ale myslíte, že by se odvážil vlézt do letadla?“

„Ale ovšem, určitě by šel s vámi, zvláště kdyby měl naději, že tam uloví pár lebek. Tihle divoši jsou divní ptáčci. Jejich mozek nepracuje jako náš. Všecko, co má běloch, je pro ně báječné, a tím to končí. Pro Subu je krabička zápalek nebo pěkný šátek stejně zajímavým předmětem obdivu jako letadlo. Pamatujte si, že letadlo mu není žádnou novinkou. Když jsem zde po prvé přistál, měl z mého letadla trochu strach, ale jakmile si byl jist, že nekouše, přestal o ně mít zájem. Můj revolver ho vzrušil mnohem více, protože mohl zabíjet na dálku, a všecko, co zabíjí, je pro Punany zázrak.“

„Dobrá,“ souhlasil s úsměvem Biggles. „Počkáme a uvidíme, zda-li dostaneme obojživelníka. Když jej dostaneme, budete se moci Suby zeptat, zdali je ochoten doprovodit bělochy na loveckou výpravu.“

„Okay. Soudíte, že Algy a Ginger na ostrově již nejsou?“

„Nejideálnější by bylo, kdybychom dostali nějakého zajatce a přiměli ho k řeči. Každý obyvatel ostrova musí vědět o přistání našich chlapců. A každý z nich ví, jsou-li tam dosud, nebo kam odešli.“

Rex vypadal pochybovačně. „Obávám se, že Suba nebude pro zajímání Japů; on raději řeže hlavy. Ale pokusím se mu to vysvětlit.“

„Umíte japonsky?“

„Trošku. Člověk se naučí trošku japonsky a čínsky, stráví-li nějaký čas na Dálném východě. Jackson hovoří možná plyně. Proč?“

„Myslel jsem totiž, že by nám nic neprospělo, kdybychom zajali nějakého Japonce a nemohli se s ním pak dorozumět jeho řečí. Potřebujeme přece informace.“

Rex přikývl. „Máte pravdu. Kdy očekáváte návrat Liberátora?“

„Ne před půlnocí. Může přiletět krátce poté, ale zdrží-li se v Darwinu, pak se neobjeví před zítřkem.“

„Soudím, že byste se vypravil na ostrov až po setmění?“

„Bylo by šílenstvím pokoušet se o to za bílého dne.“

„To jsem si myslel. Chtěl jsem jen znát vaše mínění, abych je mohl vyložit Subovi.“

Bigglesovy výpočty o návratu Liberátora nebyly chybné. Byla asi jedna hodina po půlnoci, když dunění motorů ohlásilo jeho přilet. Letiště hned ožilo. Velký bombardér přistál a běžel rychle na konec přistávací dráhy. Příčina toho se vysvětlila, když se za ním snášel jiný velký stroj. Vypadal jako létající člun na kolech.

„U čerta, dostali je!“ křičel Biggles.

Z druhého letadla se vyklubal dvoumotorový *Cayman*, původně dvanáctimístné cestovní letadlo. Pilotoval je Ferocity, přistáváje za Angusem, jenž v Liberátoru přivážel zpět Jacksona a Henry Harcourta.

Jakmile pozemní mužstvo začalo vykládat věci plně naloženého Liberátoru, svolal Biggles schůzku všech důstojníků, k níž přizval Rexe, Jacksona a oba Američany. Nejprve se otázel Anguse na to, co říkaly britské a americké úřady v Austrálii.

„Neměl jsem žádných obtíží,“ prohlásil Angus. „Bože! Jankejšáci byli nadšeni, když uslyšeli, že jsme zachránili pár jejich chlapců a možná osvobodíme ještě další. Byli by mně dali celou flotilu, kdybych si byl o ni řekl. Také britské velitelství bylo *okay*. Spolupracuje v rukavičkách s komodorem Raymondem z ministerstva letectva. Nemají pro nás zvláštních příkazů. Máte učinit co považujete za nejlepší. Chtěli by však být pravidelně informováni o vývoji událostí.“

„To je hezké,“ prohlásil Biggles. „A teď můžeme pokračovat.“

Vysvětlil potom novým příchozím, co se stalo a co zamýšlí podniknout.

„Nejprve chci vypátrat, co se stalo s Algym a Gingerem. *Cayman* nám to umožní.“ Obrátil se k Rexovi. „Hovořil jste o podniku se Subou?“

„Ano. Je k smrti potěšen – pomaloval se svými speciálními válečnými barvami. Chtěl by vzít s sebou svého osobního stopaře.“

„Dobrá. Protože jste jediný, kdo hovoří jeho řečí, obávám se, že budete muset s námi – ovšem chcete-li?“

„To se mně náramně hodí,“ zašklebil se Rex.

Biggles se obrátil k Jacksonovi. „Byl bych rád, kdybyste šel také s námi. Budeme potřebovat tlumočníka, podaří-li se nám zajmout nějakého Japa.“

„Počítejte se mnou,“ řekl Jackson.

Biggles chvíli přemýšlel. „To jsou čtyři – se mnou pět. Potřeboval bych jednoho náhradního pilota pro případ nouze. Bertie, chtěl by ses připojit k společnosti?“

„Samozřejmě.“

„Tak – to by nás bylo dost,“ pravil Biggles. „Angusi, ujměš se za mé nepřítomnosti velení. Musíme vypravit Liberátora do Austrálie, abychom se tady neoctli bez pohonných látek. Taffy, bylo by dobře, kdybys tentokrát letěl ty. Let' co možná nejdříve – před rozedněním. Rex a Tug poletí jako střelci – totiž je-li Tugovo zápěstí již v pořádku.“

„Je,“ prohlásil Tug.

„Dobrá. Ostatní si budou moci odpočinout. *All right*. Caymanovy nádrže by měly být doplněny. Nesmíme otálet, chceme-li podnik skončit do rozednění. Všichni účastníci podniku se sejdou za pět minut u letadla. Rexi, vy přivedete Subu. Vyzvedněte si ve skladišti revolver. Možná, že budeme potřebovat zbraně.“

Za pět minut nato zasedl Biggles u palubní desky *Caymana*. Bertie si sedl vedle něho. Rex Larrymore a Jackson seděli v kabině s oběma domorodci, kteří, vyzbrojeni krisy a foukačkami, se vyjíмали na tomto místě velmi podivně. Motory burácely; letadlo se rozjelo po rozjezdové dráze a pak, nabírajíc rychlost, vzneslo se k hvězdnaté obloze. Viditelnost za úplňku byla dobrá.

Když potom Borneo již vypadalo jako velká, černá, nehybná hmota, zatáhl Biggles kola, kterých už nepotřebovali, a stoupaje výše zamířil k vzdálenému cíli.

Cesta míjela v tichosti. Nebylo o čem hovořit. Bertie dřímал, ale v tomto stavu zřejmě udržoval krok se situací, protože asi za hodinu se posadil a zažíval.

„Jsme již hodně blízko – že ano?“

„Ještě pět minut,“ odvětil Biggles a přiškrtiv motory, sklonil se ke klouzavému letu.

Prvním a snad největším problémem bylo přistát na ostrově nepozorovaně. Biggles se nebál, že bude spatřen, měl však strach, že by mohl být zaslechnut, což bylo příčinou toho, že se vyšplhal nahoru a přiškrtl pak motory, když byli několik mil od cíle. Ale i klouzající letadlo vyvolává určitý hluk. Na štěstí byl však ostrov dosti velký, měl asi čtyři míle délky a dvě míle

šířky, a kromě toho chtěl Biggles přistát na hladině moře až u konce ostrova, nejvzdálenějšího od zátoky, kde spatřil známky okupace.

Nastávající přistání na vodě bylo choulostivou záležitostí, neboť hrozilo nebezpečí, že se letadlo dotkne nějakého skrytého úskalí. Na štěstí se přistání podařilo bez nehody a *Cayman* skončil svůj běh na klidné hladině, asi padesát metrů od písčitého břehu. Biggles zůstal chvíli sedět a prohlížel si břeh, pak vyhodil kotvu a chystal se k cestě na pobřeží.

„Budeš zde muset zůstat a dávat pozor na stroj,“ řekl Bertiemu. „Nesmíme jej nechat bez dozoru.“

„Je slabý příliv, že?“ zamumlal Bertie.

„Jen měj oči otevřeny,“ varoval ho Biggles. „Nechceme se vrátit a najít trup okousaný krokodily.“

Skutečné přistání bylo pak provedeno v gumovém člunu, který patří k standardní výzbroji všech velkých námořních letadel. Člun byl pak vytažen na břeh a Biggles se obrátil k svým podivně smíšeným kamarádům:

„Chci vás zavést k zátoce, kde jsem ráno viděl lidi,“ pravil. „Je to asi tři míle odtud. Chci se ovšem zastavit kus před tímto místem, protože tam jistě budou hlídky. Chci je, Rexi, s vaší pomocí ukázat Subovi, který nás pak povede. Ať se přihodí cokoliv, před rozedněním musíme být pryč.“

„Rozumím,“ odvětil Rex a skupina se pak vydala na cestu s oběma zvědy v čele.

Trvalo asi hodinu, nežli přišli na místo, z něhož bylo vidět zátoku. Až dosud nikoho nespatriili ani neslyšeli.

Biggles se otočil k Rexovi:

„Tady je to. Povězte Subovi, že naši nepřátelé jsou v zátoce nebo jejím okolí. Jsou to asi žlutí muži, ale nevíme, kolik jich je. Oba běloši, které zná, mohou tam být zajati. Právě to chceme zjistit. Bude-li třeba, musíme získat nějakého zajatce a vyzpovídat ho. Zeptejte se Suby, co navrhuje.“

Rex měl krátkou rozmluvu s náčelníkem, který něco horlivě zdůrazňoval, a pak se otočil k Bigglesovi.

„Říká, že nemá smyslu, aby s ním bílí muži šli dále. Dělají prý mnoho hluku. Chce jít s Kalutem – to je jeho přítel – sám. Až všechno prozkoumají, vrátí se sem.“

Biggles přikývl. „Dobrá. Řekněte jim, ať jdou. Počkáme zde na ně.“

Oba domorodci zmizeli jako stíny v podrostu, vroubícím břeh. Ostatní se zbraněmi připravenými pro případ potřeby, popošli do stínu džungle a posadili se.

Čas pomalu míjel. Moskyti byli zuřiví. Z džungle, kde příroda lovila a byla lovena, vycházely podivné zvuky.

Bigglese se zrovna začínal zmocňovat neklid, že se přihodilo něco zlého, když se Suba a Kalut tiše vynořili ze tmy. Nesli spolu nějaký velký předmět.

„Již jsou tady,“ zašeptal Rex. „Hrome! Mají zajatce.“

Měl pravdu. Zajatec byl japonský voják. Byl při vědomí, ale strachem pozbyl řeči – a měl pro to dobrý důvod, neboť byl unesen ze své hlídky skoro neviditelnýma rukama. Suba významně zkoušel ostří svého krisu, když se na zajatce díval.

„Poslyšme, co vypátral Suba.“ navrhl Biggles.

Rex překládal. „Říká, že tam spí mnoho mužů ve velké bambusové chatě. Je tam chýše s mnoha bednami a sudy, podobnými těm, jaké máme v Lucky Strike. Z jeho popisu bych usoudil, že to jsou sudy s benzinem. Zdá se, že to místo je překladištěm pohonných látek pro ponorky.“

„Ano, to je naprosto zřejmé. A co běloši?“

„Suba říká, že tam nejsou. Stojí tam jen dvě chýše a podíval se po obou, když napřed zneškodnil stráž. A protože jste chtěl zajatce, museli se hodně přemáhat, aby mu neuřízli hlavu.“

„Řekněte Subovi, že to provedl dobře,“ pravil Biggles. „Jackstone, vy umíte japonsky. Zeptejte se zajatce, co se stalo s oběma bělochy, kteří zde ráno přistáli. Povězte mu, aby mluvil pravdu, nebo že mu dám uříznout hlavu.“

Rex oslovil Japonce, který horlivě odpovídal. Pak se obrátil k Bigglesovi. „Obávám se, že je to špatná novina.“

„Nuže?“

„Byli zajati. Byla tady ponorka. Její velitel to oznámil radiem své základně a dostal rozkaz, aby je přivezl do Cotabata na Mindanau. Bůh jim buď milostiv, jestliže tam ještě je Yashnowada. Byl jsem tam sám v zajetí, proto vím, o čem hovořím.“

Biggles na okamžik zmlkl. „To jsme sem přišli zjistit. Obával jsem se toho. Pro dnešní noc jsme hotovi. Brzy začne svítat. Bude líp, vrátíme-li se zpět.“

„Co uděláme se zajatcem?“

„Budeme ho muset vzít s sebou. Nemůžeme ho pustit, neboť teď již o nás mnoho ví. Možná, že se ho budeme chtít ještě na něco zeptat. Potom ho dáme dopravit Liberátorem do Austrálie.“

Tak nastoupili zpáteční cestu k letadlu. Bylo dosud na místě, na kterém je opustili. Bertie čekal. Svítání začalo dláždít oblohu na východě zlatem, když se *Cayman* vznesl a letěl zpět k své tajné základně.

UDÁLOSTI V COTABATU

Pokud šlo o Algyho a Gingera, zbyl jim jen jediný paprsek světla v jejich chmurných vyhlídkách. Nebyli od sebe odloučeni. Byli odvedeni, jak to očekávali, do pověstného zajateckého tábora, který byl méně vojenským zajateckým táborem, který obvykle zřizují civilisované národy, ale spíše koncentračním táborem, do něhož byli bezohledně zahrnuti civilisté, vojáci, námořníci a letci mnoha národů. Mezi britskými poddanými v tomto táboře byl jeden indický policista, několik indických obchodníků, Burmanci a Malajci. Bylo tam také několik Číňanů, kuliů i starších obchodníků, kteří působili na ostrovech. Také několik Filipínců zde trávilo své smutné dny. Tito různí lidé se ovšem rozdělili ve skupiny, pokud to omezený prostor tábora dovozoval.

Obydlí určené k spánku bylo původně civilním vězením a rozhodně nebylo postaveno pro takové množství zajatců. Byla to osamělá budova. Kolem ní byl zřízen tábor, zabírající plochu asi půl hektaru a obehnaný ostnatým drátem. Věžňové byli stráženi zvenčí strážemi, vyzbrojenými puškami se vztyčenými bodáky. Zajatci se mohli podle libosti pohybovat táborem a přes pozdní hodinu dávala většina z nich přednost neporovnatelně čistšímu vzduchu mimo budovu před dusným vzduchem uvnitř. Algy a Ginger byli zahrnuti mezi ostatní zajatce.

Byli hned uvítáni bílými zajatci, kteří se dychtivě začali vyptávat na události ve světě, neboť jediné informace, jež dostávali, byly od Japonců a těm se jistě nedalo věřit. Ginger byl překvapen vzhledem většiny těchto mužů.

Měli dlouhé vlasy, byli neholeni, a jejich šaty, původně bílé nebo barvy khaki, byly ušpiněné, rozervané, zmuchlané.

Vypadali, jako by se nebyli po týdny myli – a skutečně tomu tak bylo – neboť věznitelé jim k mytí neposkytli vůbec možnosti.

Algy je stručně informoval o průběhu války. O sobě a Gingerovi řekl, že jsou britští letci, kteří byli sestřeleni a nezmínil se ani slovem o jejich zvláštní situaci. Mlčel také o tom, že se Jacksonovi a oběma Američanům, kteří bývali kdysi v tomto táboře, podařilo dostat se do bezpečí.

Když se potom rozčilení, vyvolané příchodem obou nových zajatců, utišilo, vyhledali oba kamarádi místo blízko plotu, kde si mohli nerušeně pohovořit.

„S námi je určitě konec,“ zabručel Algy.

„Nemusíš mně nic vykládat,“ odvětil Ginger hořce.

„Co si počneme?“

„Nezdá se, že bychom vůbec mohli něco podniknout.“

„Jacksonovi a oběma Američanům se však útěk podařil.“

„Máš pravdu – podařil. Bohové vědí, jak to udělali. Ale Japové se jistě postarali, aby jim už nikdo podobným způsobem neutekl. U plotu jsou jediná vrata a ta stráží dva vojáci. Přes ostnatý drát se nedostaneme, ledaže bychom jej přestříhli, a k tomu je třeba nůžek, kterých nemáme – a které neseženeme. Mimochodem, tady by měl být generál Barton. Měli bychom ho vyhledat a promluvit s ním.“

„To můžeme udělat,“ souhlasil Ginger.

Poptávající se, vypátrali vskutku generála, který nevypadal příliš jako generál. Spal na zemi v tichém koutku tábora. Probudili ho a představili se mu. Generál je srdečně pozdravil, načež mu Algy tiše vyprávěl, že se Jacksonovi, Bill Grayovi a Pat Flannaganovi podařilo dosáhnout britské základny. Generál měl radost.

„Šťastlivci,“ poznamenal.

„Přemýšleli jsme o tom, není-li nějaká možnost dostat se z této díry,“ pravil Algy. „Jste zde již delší čas, a proto musíte znát zdejší poměry.“

Generál potřásl hlavou. „To je vyloučeno,“ odvětil smutně. „Několika lidem se sice podařilo uprchnout, ale Japonci zavedli potom přísnější opatření. Jak jste se sem, hoši, dostali?“

Algy mu to pověděl.

Generál se tvářil velmi vážně. „Bojím se, že vás čekají zlé časy. Nikdo neví, jak ony pověsti vznikají, ale ostrov je plný řeči o tajné britské peruti, operující z Bornea. Yashnowada – zdejší velitel – vyslal zvědy, aby pátrali po této tajné základně. Je to ďábel. Bude přesvědčen, že patříte k této tajné peruti, a když vás nyní má v rukou, vyzkouší na vás všechny ďábelské metody, které zná – a zná jich většinu – aby vás přiměl k řeči.“

„Jsme na to připraveni,“ zamumlal Algy.

„Mimochodem, sir,“ vmísil se do řeči Ginger, „je to pravda, že je tady kdesi muniční skladiště? Bylo nám tak řečeno. Táži se proto, že v případě, že zde je, bude pravděpodobně bombardováno.“

„Japonci tady mají hlavní skladiště,“ prohlásil generál. „Po měsíce zde shromažďovali zásoby zboží, benzínu a munice. Je zrovna vedle nás, pár set kroků odtud, blízko pobřeží.“

„Kdybychom se dostali ven, mohli bychom je vyhodit do vzduchu.“

„Synu, nejprve byste se museli dostat odtud, a najdete-li nějakou cestu, pak jste chytřejší nežli já. Skrz plot se bez nůžek nedostanete.“

Pak se ozval Algy: „Mimochodem řečeno, sir, kde jsou uvězněny obě dámy, o kterých jsme slyšeli?“

„V domě na úbočí hory. Neznám to místo.“

„Jak se zdá, jste dobře zpraven o tom, co se děje venku.“

„Ano, je to tím, že Filipínci mají venku hodně přátel. Vědí všechno, co se děje. Neptejte se mě, jak se to dovídají, ale dovídají se to. Možná, že řečí bubnů. Často slyšíme znění bubnů z hor, kde se skrývá mnoho domorodců. Japonci se ovšem pokoušeli je odříznout, ale zdá se, jako by hledali jehlu v kupě sena. Ještě před chvílí bylo slyšet bubnování. Myslím, že se něco děje. Podívejte se tam na ty hnědé brachy.“ Generál

ukazoval. „To jsou šikovní hoši,“ dodal. „Ty jsme nemuseli učit bojovat. Dali jsme jim jen moderní zbraně, a jak jste mohli slyšet, vykonali pěknou práci nežli ostrovy padly.“

Ginger se díval. Zprvu neviděl nic neobvyklého, pak teprve pochopil, co generál mínil. Jednotlivě, po dvou a po třech se domorodci scházeli, až stáli v malých hloučcích. Jejich hnutí bylo tak nenápadné, že by je byl Ginger vůbec nezpozoroval, kdyby ho generál nebyl upozornil. Jeden z domorodců zamířil ke generálovi.

„Aha. Teď uslyšíme novinky,“ zamumlal generál Barton.

Filipíнец se blížil obloukem.

„Bílí mužové přicházejí,“ pravil tiše.

Generál pohlédl na Algyho. „Tak vidíte! Co jsem vám říkal?“

„Jste si jist, že se nemýlí?“ tázal se Ginger.

„Tihle hoši se nikdy nemýlí.“

Filipíнец promluvil znovu. „Dávejte pozor na poselství s nebes.“

„To musí znamenat letadla,“ pravil Ginger vzrušeně.

Domorodec promluvil znovu. „Každý buď pohotově. Všichni zajatci necht' zajdou na tuto stranu. Skladiště vyletí brzy do vzduchu.“ Potom se Filipíнец hnal k vzdálenému konci tábora a Ginger zpozoroval, že nastal všeobecný odsun tím směrem.

„Bože! To je neuvěřitelné,“ mumlal Ginger. „Co o tom soudíte, sir?“

„Řekl bych, že se něco stane. Bude lépe, učiníme-li, co nám radil. Když jsem před lety přišel po prvé na tyto ostrovy, smál jsem se takovým řečem domorodců – ale dnes jsem chytřejší.“

Ginger si uvědomoval zvláštní napětí, visící ve vzduchu, třebaže nebylo vidět nic určitého, z čeho mohlo vzniknout. Nikdo nedělal nic neobvyklého. Několik mužů, kteří byli uvnitř vězení, vyšlo ven. To bylo vše, přesto však tkvělo v měsíčním tichu něco podivného. Bylo to jako ticho před bouří.

„Bude lépe, odejdeme-li,“ pravil generál a ubíral se na druhou stranu tábora, kde se zastavil až blízko drátů. Algy a Ginger šli s ním.

Ginger řekl Algymu: „Myslíš, že za tím vězí Biggles?“

„Nevím, jak by mohl,“ odpověděl Algy. „Nemůže to být kvůli nám, protože si nedovedu představit, jak by mohl vědět, že jsme zde.“

„Je přece hotový kouzelník ve vyzvídání,“ odpověděl Ginger. Pak uchopil Algymu za rameno. „Poslouchej!“

Odněkud z neproniknutelné tmy nad jejich hlavami zaznělo slabé prasknutí.

„Nebylo-li tohle škytnutí motoru, pak sním své boty,“ prohlásil Ginger.

„Znělo to podobně,“ souhlasil Algy.

A v témž okamžiku vyprskla hvězdícovitá raketa.

Nevyprskla přímo nad nimi – ačkoliv prasknutí nemusí být správným výrazem. Neboť nezazněl žádný zvuk. Na obloze vzplálo světlo, bílý žhavý míč pronikavého světla, z něhož unikal lehký pruh dýmu. Světlo před bombardováním! Všecko na zemi bylo osvětleno tak jasně, jako by slunce bylo náhle zaujalo místo měsíce. Všichni lidé v táboře se zastavili a hleděli k nebi.

„Co teď?“ bručel Algy.

Ještě když mluvil, bylo ticho, následující po vzplanutí rakety, přerušeno hřměním leteckých motorů. A pak se odehrálo tolik věcí a tak rychle, že Ginger byl po několika okamžicích úplně zmaten.

Japonské hlídky křičely. Píšťaly pískaly. Zvon, užívaný zřejmě při leteckém poplachu, zvonil. A pak přehlušil všechny tyto zvuky zvuk jiný, jenž jednou zaslechnut, nemůže být už nikdy zapomenut. Byl to pronikavý pískot padajících bomb.

„Držte si čepici, generále! Padají blízko!“ křičel Algy.

„U sta hromů, jsou opravdu blízko,“ sípal Ginger, když se vrhal k zemi.

Bomby vybuchovaly rychle za sebou. Půda se trhala. Plameny vyšlehávaly. Střepiny se rozletávaly. Když odumřelo hřmění výbuchů, bylo slyšet pískot dalších bomb; a s jejich zvukem přicházel jiný, jenž Gingera nemálo udivil. Bylo to vrčení rychle a nízce letících letadel. Nemohl to pochopit. Bombardování bylo provedeno s nevelké výše, to bylo jasné, ale ne s tak nízké, v jaké byla blížící se letadla, jež se ostatně přibližovala také z opačného směru.

„Beaughttry,“ křičel Algy. „Znám dobře píseň, kterou pěj!“

Potom vybuchly další bomby. Jiné padaly s pronikavým pištěním. Hřmění nízce letících letadel strašlivě zesílilo. Tmavý stín, jako stín samé smrti se snesl nízko a přehnal se nad táborem se strašlivým hřmotem. Pak něco prudce udeřilo o zem. Ginger se skrčil a tisknův zuby, čekal výbuch. Bylo přirozené, že si myslel, že je to bomba.

Potom někdo začal křičet. Viděl, jak Algy vyskočil a utíkal doprostřed tábora, viděl, že se zastavil a otvíral něco, co vypadalo jako pytel. Většina bělochů se začala k němu sbíhat. Ve chvíli, kdy Ginger doběhl na místo, vyprazdňoval již Algy pytel. Objevovaly se revolvery, sekery a dva páry nůžek na přestřihávání drátu. Z pytle vypadla také velká, žlutá obálka. Algy ji roztrhl a vytáhl list papíru. Pak přečetl nahlas poselství. Nebylo dlouhé: „Prostříhňte plot a prchejte po silnici k hoře. B.“

„Kdo zná cestu k hoře?“ zvolal Algy silným hlasem.

Musel křičet, aby ho bylo slyšet, neboť v této chvíli řev bomb překonával všechny představy. Ve vzduchu bylo zřejmě několik letadel. Letadlová děla bouchala, dělové výstřely duněly a pruhy kulometných střel přšely všemi směry. Protiletadlová děla páčila, zatím co všude kolem hořely ohně.

Několik hlasů odpovídalo Algymu, ale dříve nežli mohl povyk zvládnout – protože v této chvíli byl každý jednotlivec nesmírně rozčilený – rozlehl se výbuch, který srazil všechny k zemi.

„To je skladiště!“ křičel generál. „Zasáhli skladiště!“

Algy vyskočil. „Všichni běloši se chopí zbraní a půjdou za mnou!“ křičel. „Vzpamatujte se a držte se pohromadě!“

S párem nůžek v jedné ruce a s revolverem v druhé, utíkal Algy k ostnatému drátu. Přiběhla japonská hlídka. Bylo po ní vystřeleno několik ran a padla k zemi. Zdálo se, že je jediná. Ginger si řekl, že ostatní vojáci se asi skryli nebo odešli k ohňům. Nebyl udiven tím, že se nikdo nestaral o zajatce, neboť celé město bylo ve stavu dokonalého zmatku.

„Gingere, zůstaň u mne,“ křičel Algy, když se jeho nůžky zakously do drátu. „A vy, generále, také,“ dodal.

Za tři minuty byl v drátu prostřižen dostatečný průchod.

Ginger se otočil k zástupu za sebou. „Zachovejte klid!“ křičel. „Držte se pohromadě. Ved'te nás k hoře.“

Ve skutečnosti ovšem nebyla tato slova vyslovena tak hladce, protože skladiště bylo v plamenech a země se otřásala občasnými výbuchy. Munice pro malé zbraně praskala jako tisíce kastanět.

Štíhlý Australan se protlačil do čela zástupu. „Znám tu horu. Povedu vás,“ nabídl se.

„Ved'te,“ pravil Algy. „A nezastavujte se před ničím.“

V této chvíli si zřejmě někdo uvědomil, že zajatci se dostali z tábora. Objevilo se několik japonských vojáků, ale v jejich počínání nebylo nic cílevědomého. Po pravdě řečeno, nikdo se o nic nestaral. Všude bylo vidět muže běžící k požárům a jiné, kteří od nich utíkali.

Ginger, Algy a generál Barton šli za Australanem v čele rozptýleného zástupu vězňů. Ginger neměl ani zdání, kam se ubírají, kromě zřejmé skutečnosti, že vystupují do kopce. Celá věc nabývala podoby neskutečného snu. Střílelo se. Viděl padat Japonce. Jiní utíkali s křikem, patrně pro posilu.

Z počátku, když se zajatci začali šplhat do kopce, byly po obou stranách silnice domy, avšak ty nyní ustoupily otevřené krajině a džungli. Bombardování ustalo a také hřmění leteckých motorů se ztratilo, avšak skladiště dosud prskalo, vybuchující

chvillemi prudkými explosemi. Ohně dosud plápolaly a obloha byla rudá žárem.

Najednou uviděl Ginger jakéhosi muže, sedícího na velkém balvanu vedle cesty. Byl to běloch. Kouřil cigaretu. Ponuré světlo se odráželo od monoklu. Muž vstal a promluvil:

„Jářku, jsi to ty, Gingere, starý brachu?“

„Bertie!“ zvolal radostně Ginger. „Co tady děláš?“

„Pozoruji ohňostroj. Ohromná podívaná – že ano?“ odpovídal Berie. „Jářku,“ pokračoval „to je ale pěkně vyjevená čeládka, kterou jste dali dohromady – chápeš-li, co míním. Úplně dokonalá společnost – náramná společnost. Mimochodem, neviděli jste někde Jacksona, nebo Rexe, nebo našeho kanibalského přítele Subu?“

V té chvíli postoupil Algy do čela a vztyčiv ruce zastavil průvod.

„Ne, neviděli jsme nikoho,“ pravil. „Kde má být Jackson?“

„Šel pro svou dívku – aspoň mně to ten šílený bloud řekl. Řekl bych, že je to strašný nápad – či ne?“

„Kde je Biggles?“

„Řídí roztomilé, staříčké operace. Přikázal mně, abych tu na vás počkal a pak vás odvedl k člunu.“

„Proč tedy, u d'asa, tady stojíme a žvaníme?“

„Žádný spěch, stařečku, žádný spěch – nehoníme žádnou lišku.“

„Co mám vlastně udělat se všemi těmi lidmi?“

Bertie si je začal prohlížet monoklem. „Ať jsem zatracen, vím-li to, chlapečku. Hezky velká hrstka – nemyslíš? Snad si Biggles bude vědět s nimi rady. Už aby zde byl. Řekl, že se brzy vrátí. Také Rex by měl být již zpátky. Odešel na toulku lesem se Subou a s jedním bubnem. Tohle bubnování se mně líbí. Přál bych si to umět. Ale koho to vidím přicházet: Nikoho jiného, nežli samotného velkého bílého náčelníka!“

Ginger se otočil, a pohlédnuv na silnici, spatřil Bigglese, ženoucího se do vrchu. Těsně za ním byl Jackson a dvě bílé ženy. Všichni běželi.

Biggles dorazil na místo první. Tvář měl pokrytu prachem a potem.

„Jsem rád, že se vám to podařilo,“ vydechl. „Nemáme čas na řeči. Japonci se pomalu probouzejí z dřímoty. Viděl jsem, jak se někteří soustřeďují. Přišel již Rex?“

„Zrovna přichází se Subou,“ pravil Ginger, který viděl, že se ti dva vynořili z džungle a spěchají ke společnosti.

„Dobrá. Držte se všichni za mnou a snažte se udržet trošku pořádku.“

Potom pochodovali všichni po silnici.

Gingerova hlava byla ještě plná zmatku. Pokoušel se rozluštit, co Biggles zamýšlí udělat s takovým množstvím uprchlíků, ale vzdal se toho. Biggles se pak pustil po stezce, klesajíc k úzkému a nedalekému mořskému výběžku. Za deset minut dorazili k něčemu, co se ukázalo být ústím malé říčky, vroubené ponurými mangrovníky. Zde dal Biggles rozkaz k zastávce.

„Nyní,“ pravil, „se pokusíme věci poněkud uspořádat. Divné věci se dějí ve válce, ale tentokrát jsme jistě dali dohromady velmi zvláštní společnost. Algy, kolik je vás vlastně?“

„Nepočítal jsem to, ale myslím, že asi čtyřicet.“

„Jackson se tedy ve svém odhadu nepřepočtl. Budeme je muset nějakým způsobem odtud dostat. Nemohl jsem přece zachránit jen tebe a Gingera a ostatní zde nechat. Máme sice málo času na představování, ale přece bych rád poznal aspoň generála Bartona.“

Generál přistoupil blíž.

„Rád se s vámi setkávám, sir.“ prohlásil Biggles. „Zajisté chápete, že nesmíme mařit čas rozprávkou, protože Japonci se jistě již vydali po naší stopě.“

Generál souhlasil. „Jen jděte vpřed – na mě se neohlížejte.“

„Jackstone, ponechávám vám péči o dámy.“

„Starám se o ně,“ odpověděl Jackson.

Biggles pak oslovil zástup. „Poslouchejte mě všichni!“ volal. „Nerozumí-li někdo z vás anglicky, ať si to dá od ostatních přeložit. Pokouším se vás zachránit, a proto bych si přál abyste si počínali přesně tak, jak vám řeknu. V mangrovníkovém močále vpředu, který můžete všichni vidět, mám vodní letadlo. Nemůže vás všechny pojmout, a proto zamýšlím učinit toto. Podařilo se mně získat malou bárku, patřící jednomu místnímu příteli Mr. Jacksona. Ti, kdož si přejí opustit Mindanao, vstoupí v pořádku do bárky a posadí se. Vezmu ji do vleku za letadlem, k ostrovu, který jsem vyvolil a k němuž dorazíme před rozedněním. Více nemohu prozatím učinit, neboť jakmile bude světlo, objeví se na obloze nepřátelská letadla, aby po nás pátrala. Až vás vylodím na ostrově, budete se muset skrývat do setmění, kdy, jak doufám, se vrátím a dopravím vás všechny na bezpečnější místo. A teď si pospěšte, avšak postupujte v pořádku. Není příčin k panice.“

Biggles se otočil a šel po úzké stezce, vedoucí podle břehu. Končila v mangrovníkovém močále, kde museli přelézat přes větve stromů k obojživelnému letadlu, namířenému nosem k moři. Angus Mackail stál při něm. Vedle letadla se kolébala bárka, o které hovořil Biggles.

Ginger oslovil Bigglese. „Není to nebezpečné vzít do vleku takový náklad?“

„Nemyslím,“ odvětil Biggles. „Nevím proč by nemohl létající člun vléci povrchové plavidlo. Nejobtížnější bude dostat se do pohybu; potom to již bude snadné. Nemohl bych to ovšem udělat, kdyby moře bylo neklidné, ale na štěstí je úplně tiché.“

Biggles stál a třídil uprchlíky, jak přicházeli, posílaje jedny do bárky a jiné do obojživelníka. Nejprve byly v letadle umístěny obě bílé ženy, za nimi generál Barton, Rex, Jackson a Suba. Potom následovali Algy, Ginger a dva zranění muži, z nichž jeden byl starší Číňan.

„Všichni ostatní do člunu!“ volal Biggles.

V několika minutách byli všichni naloděni. Biggles se pak vyšplhal do *Caymana* a chopil se řízení. Motory byly spuštěny

a letadlo zamířilo k otevřenému moři. Vlečné lano se napjalo a obojživelník sebou poněkud škubl, když začal táhnout. Malé pohrávání s plynovou páčkou věc napravilo a když bárka nabrala rychlost, neměli již žádných nesnází. Obě plavidla se rozjela po klidné hladině moře.

NÁVŠTĚVNÍCI V LUCKY STRIKE

Cayman a vlečný člun pluly téměř dvě hodiny, až svítání ohrozilo bezpečnost jejich další cesty. Více než jednou musela se obě plavidla uchýlit do stínů ostrovu, když dunění leteckých motorů je varovalo, že se honba za nimi rozvinula.

Při prvních slabých známkách jitra zamířil Biggles k jednomu z menších ostrovů a v úzké zátoce vysvětlil uprchlíkům situaci. Poukázal na nebezpečí, jemuž by se vystavili, kdyby pokračovali takto dále v cestě a slíbil, že se pro ně vrátí jak nejrychleji bude moci. Pověřiv velkého Australana vedením celé společnosti, kterou musel pro pokročilý čas opustit, poradil mu, aby bárku potopili a aby se opatrně skrývali. Australan mu to slíbil.

Cayman pak pokračoval ve své cestě – nyní ovšem vzduchem. Biggles u palubní desky byl poněkud více ustarán, nežli byl ochoten přiznat, neboť věděl, že kdyby byl spatřen nepřátelským letadlem, byl by jeho osud velmi nejistý. *Cayman*, jsa neozbrojen, mohl hledat bezpečí jen ve své rychlosti, a z této příčiny se držel nízko nad vodou, vyhýbaje se ostrovům, jež mohly být okupovány nepřítelem a mohly mít radiový styk s Cotabatem.

Za letu pozoroval Biggles oblohu před sebou, vyhlížeje nejen nepřátelská letadla, nýbrž i oba Beaufightry, kterým přikázal, aby ho vyhledaly a poskytly mu doprovod. A stalo se, že Beaufightry se objevily zároveň s jedním nepřátelským stíhačem. Biggles byl rozhodnut přenechat jim vyřízení celé záležitosti a Ginger brzy ohlásil, že japonské letadlo bylo sestřeleno. Krátce nato se k němu přidružily oba Beaufightry a všechna tři letadla dosáhla bez dalších překážek své základny.

Biggles byl znaven. Všichni byli znaveni. Měli sice všechny příčiny radovat se, protože operace se podařila, avšak Biggles cítil, že se mu vedení vymyká z ruky. Nebylo nikdy jeho úmyslem provádět záchranné práce ve velkém, stal se však obětí náhodných okolností. Jeho největším zájmem bylo, zbavit se co nejrychleji svých hostů. Jediný způsob, jímž to bylo možno vykonat, bylo, poslat je Liberátorem do Austrálie. Zatím ovšem čekalo ještě na ostrově přes třicet lidí, jež byl Biggles povinen odtamtud odvést.

„Nejsme již bojovou jednotkou,“ řekl hořce svým důstojníkům. „Jsme kvetoucí dopravní společností. Takhle nemůžeme pokračovat – ale co jiného jsem mohl dělat? Nemohl jsem přece po záchraně Algyho a Gingera nechat ostatní ty lidi na pospas ukrutnému Yashnowadovi. Mám starosti s benzinem, nemluvě o otázce potravin, jež začíná být špatná, protože máme tolik jedlíků. Dojde-li nám šťáva, a to se jistě stane, budeme-li takhle pokračovat, octneme se v pěkných nesnázích. *Cayman* bude muset podniknout tři lety na ostrov, aby zachránil všechny lidi a *Beafightry* jej budou muset doprovázet. Pak bude muset *Liberator* dvakrát zaletět do Austrálie, aby je tam dopravil. Upřímně řečeno, nemám žádnou radost z tolika lidí, ani z tolika letů. Při takové pravidelné dopravě pasažérů objeví nás Japonci velmi brzy.“

Algy a Ginger byli ovšem zvědaví, jak Biggles zjistil, kde se octli a jak byla organizována záchranná operace. Biggles jim pověděl o své cestě na ostrov, kde byl zajat japonský voják. Od zajatce se dověděli, že Algy a Ginger byli dopraveni do Cotabata. Ostatní bylo již prosté. *Liberator*, *Cayman* a oba *Beafightry* měly práci. Nejprve přistál *Cayman* v Osamělé zátoce blízko Cotabata a vylodil na břeh *Bigglese*, *Jacksona*, *Berta* a *Subu*, kteří všichni měli zvláštní úkoly. *Jackson* dostal ovšem za úkol zachránit obě bílé ženy. *Suba* bubnovou řečí vyslal poselství zajateckému táboru. *Liberátor*, doprovázený oběma *Beafightry*, provedl bombardovací útok, aby zničil skladiště a vyvolal zmatek, za kterého měli být zajatci

osvobození. Celá organisace si vyžádala pečlivého propočtu, avšak skončila přesně podle stanoveného plánu.

„Ale to už je skončeno a podepsáno,“ dovozoval Biggles. „Zbývá nám jen všechno uklidit a dostat se co nejrychleji do normálního stavu.“

Ve skutečnosti se věci vyvinuly mnohem lépe, nežli Biggles očekával. *Cayman* vykonal bez nehody další let na ostrov a Liberátor odletěl do Austrálie se svým prvním nákladem. Vrátil se pak zpátky s dvěma dalšími Liberátory, řízenými příslušníky Královského australského letectva. Všechna tato letadla byla až po samu mez únosnosti naložena olejem a benzinem, což ve značné míře rozptýlilo Bigglesovy obavy. V této době byl již zachráněn zbytek osvobozených zajatců z ostrova a oba další Liberátory je mohly dopravit do Austrálie. Jackson, Bill Gray a Flannagan zůstali podle svého přání v Lucky Strike. Algy odletěl jako cestující v jednom z australských Liberátoru a přiletěl zpět s novým Beaufightrm, aby nahradili sroj, jež pozbyli. Takto ve třech dnech jednotka nabyla své původní síly a co ještě zbývalo, bylo trochu odpočinku přepracovaným pilotům před zahájením nových akcí. Aspoň tak to měl Biggles v úmyslu.

„Nuže, tohle všechno je velmi uspokojivé,“ pravil Algymu. „Připomeň mně, až budu sestavovat zprávu o operaci, abych upozornil na vynikající účast Subovu. Měl by dostat řád za zásluhy.“

„Možná, že by dal přednost krabičce sardinek,“ odvětil Rex suše.

„Pak mu tedy odevzdejte pár krabiček sardinek s poručáním britské vlády,“ přikazoval Biggles. „Začínám mít Subu rád. V zemi, jako je tato, má pro nás větší cenu, nežli celá tanková brigáda.“

Tak se tedy všechno uklidnilo a Biggles již plánoval svou novou akci, když se přihodila neočekávaná událost. Liberátor odletěl do Austrálie, *Cayman* a tři Beaufightry byly pohodlně usazeny ve svých kapradinových krytech; zrádné jitro se slabě

rýsovalo na východě a Lucky Strike odpočívalo tiše pod blednoucím měsícem.

Biggles se probudil a v příštím okamžiku byl již zcela bdělý a naslouchal. V dalším okamžiku se rychle vykulil ze své hamaky, natahoval vysoké boty a volal na Algyho a Gintera, obývající sousední chatu.

„Dostali jsme návštěvu,“ ohlásil jim a běžel k příbytku seržanta Smytha. „Ať se teď nikdo neukazuje,“ nařizoval a běžel k Rexovi.

„Rexi, nad námi se potuluje jakési letadlo. Najděte Subu a řekněte mu, aby držel své hochy pod stromy. Jediná známka pohybu by stačila, abychom byli prozrazeni.“

„Nemohl by to být vracející se Liberator?“ tázal se Rex.

„Ne,“ prohlásil Biggles rozhodně a zamířil k okraji palmového lesíka.

Když pohlédl vzhůru, uviděl letadlo hned. Byl to hydroavion, kroužící ve výši asi 3000 metrů. Mezitím co jej pozoroval, přidružovali se k němu ostatní letci v rozličných stupních obléknutí – nebo snad nahoty.

„Co tomu říkáš?“ tázal se Algy. „Řekl bych, že je to Japonec.“

„Vypadá jako námořní Mitsubishi H-96... průzkumný bombardér...třímotorový letoun s posádkou šesti mužů.“

„Co soudíš o jeho úmyslech?“

„Zřejmě něco hledá, a protože si nemohu vzpomenout na nic, co by v této části země mohl hledat, řekl bych, že hledá nás. Pověst, že operujeme ze středního Bornea, se asi již důkladně rozšířila a Yashnowada zřejmě podniká všechno, aby nás vypátral. Podle kroužení tohoto chlapíka bych řekl, že si zpropadeně dobře prohlíží naši přistávací plochu, nepochybně proto, že je to široko daleko jediné otevřené místo.“

„Aha,“ zamumlal Algy, když dunění motorů létajícího člunu ztichlo. „Spouští se dolů k důkladnější prohlídce.“

„Držte se všichni v krytu!“ křičel Biggles.

„Myslím, že si nemusíme dělat velké starosti,“ poznamenal Ginger. „Nezapomeň, že s výšky vypadá tohle místo jako voda – jako nějaké jezero. Yahnowada musí vědět, že létáme s Beaufightry – velitel ponorky mu to jistě pověděl, protože viděl, jak se jeden rozbil. Beaufightry na vodě nepřistávají, a proč tedy by si ten chlapík nad námi měl myslet, že jsme tady?“

„Musí vědět, že máme také námořní letadlo,“ odvětil Biggles. „Nebyli bychom přece mohli jinak přistát v Cotabatu. Nepřihlížeje k tomu, chce si zřejmě prohlédnout všechno, na čem může přistát jakékoliv letadlo.“

Létající člun sletěl níž a byl předmětem napjatého zájmu pozorovatelů na zemi, kteří nyní viděli znaky vycházejícího slunce na jeho křídlech. Letadlo kroužilo níž a níž velkými kruhy, až již nebylo žádných pochyb o jeho úmyslech. Pilot a posádka studovali přistávací plochu.

„Což kdybychom vzlétli a dali mu klystýr?“ navrhl neklidně Ginger.

„Kdybych si byl jist, že ho dostaneme dolů, tak bych s tím souhlasil,“ pravil Biggles. „Ale obávám se, že by se dal na útěk, sotva bychom se o to pokusili a že by nám utekl dřív, nežli bychom ho mohli srazit. Bylo by hloupé, kdyby se pak dostal domů, aby mohl vyprávět. Necht’ si to vypadá sebesvůdněji, je pro nás nejlepší zůstat v úkrytu.“

Na konec se velké letadlo otočilo, jako by bylo uspokojilo svou zvědavostí a chtělo odletět. Biggles si oddechl a chystal se odejít do své ubikace, když tu se létající člun znovu obrátil a s přiškrcenými motory začal klouzat dolů.

Biggles se na okamžik překvapením ani nehnul. Pak, když si uvědomil skutečnost, vyrazil ze sebe výkřik překvapení.

„Hleďte,“ křičel. „Chce přistát!“

Ginger se divil, proč mu nenapadla již dříve tato možnost, neboť šedivý povrch letiště vypadal jako voda, a proto se mohlo počítat s tím, že se letadlo pokusí o důkladné vyšetření domnělého jezera.

Mezitím létající člun klouzal stále dolů s vypnutými motory. Nikdo nepromluvil. Všichni byli napjati, nepochybuje ani maličko o tom, co se stane, neboť přistávání velkého létajícího člunu s plováky na pevné zemi je velmi řídká podívaná.

„Vrhňte se na zem, změňte-li kurs nebo pokusí-li se znovu vzlétnout,“ upozorňoval Biggles. „Narazí-li těchto deset tun kovu na koberec, spatříme pořádnou sprchu nýtů a šroubů.“

Ve skutečnosti se havárie neodehrála tak, jak pozorovatelé očekávali. Byl to pronikavý, otřásající úder, když kýl letadla vryl velkou rýhu do mechem pokryté skály. Nos se vzepjal vzhůru, načež ocasní plocha automaticky udeřila do země s ještě větší prudkostí. Pilot si zřejmě v tomto okamžiku uvědomil svůj omyl a rozhodl, že se pokusí odpoutat od země, neboť motory hřimavě ožily. Třem otáčejícím se vrtulím se podařilo náhlou silou pozvednout nos letounu, avšak – a to ovšem byl jen dohad – poškozením ocasní plochy bylo ochromeno i řízení nebo zlomeno výškové kormidlo. Deset vteřin se letadlo zmítalo jako smrtelně zraněný pták, vlekouc za sebou svůj rozbitý ocas – tento pohled vyvolal v přihlížejících letcích pocit hrůzy, neboť bylo zřejmé, že žádná síla na světě nemůže již stroj zachránit před neštěstím. Pilot učinil jedinou věc, která mu zbývala. Zastavil motory. Následek byl okamžitý. Létající člun se zřítil, dopadnuv na zem několik set metrů od místa, na němž stáli oněmělí britští letci.

Ještě dříve nežli se letadlo dotklo země, běžel již Biggles k němu, ježto jeho prvním popudem jako pilota byla myšlenka zachránit pokud možno posádku. Ale na to se nedalo ani pomyslet. Zároveň s dopadem vyrazil z letadla ohnivý plamen, jenž rostl a šířil se a plazil s hromovým hřměním. Mohutný sloup černého dýmu stoupal vysoko k nebi.

Biggles se vracel zpět a pustil se do běhu, když začala vybuchovat kulometná munice, při čemž létaly náboje na všechny strany. Byl bezmocný. Věděl nad jakoukoliv pochybnost, že nepřátelským letcům už není pomoci. Bledý

jako stěna se vrátil k ostatním. Hořící letadlo, i když je nepřátelské, neskýtá nikdy pěkný pohled.

Ale to zřejmě nebylo míněním domorodců, kteří s barbarskými výkřiky radosti vyrazili nyní ze svých úkrytů a běželi k vraku.

Biggles zahřimal:

„Rexi, pro Krista Pána, zavolejte ty blázny zpět pod stromy!“

Rex pokrčil rameny. „Když se octnou v takovémhle stavu, pak na mě nedbají.“

„Tak tedy najděte Subu!“

„Ten je s nimi.“

„Starý blázen. Řekněte mu, že v troskách mohou být bomby. Vybuchnou-li, vyletí celý kmen do vzduchu.“

„Učiním, co je v mých silách.“

Rex se rozběhl k vraku, jenž v této chvíli byl již obklíčen velkým kruhem pokrřikujících divochů. Biggles šel za ním.

Byli již téměř u letadla, když se k praskání ohně a křiku divochů přidružil další zvuk. Pohlédnuv ve směru zvuku, spatřil Biggles jakési letadlo, snášející se střemhlavým letem k přistávací ploše. V mžiku se přiblížilo a zase vzdálilo. Když potom prudce nabralo výšku, otočilo se ostře a hnalo se pryč na severovýchod.

Biggles lomcoval rukama v bezmocné zlosti. „Jak jsem se já jen namáhal udržet tohle místo v tajnosti!“ řekl hořce.

„Proč? Co to bylo?“ tázal se poněkud udiveně Rex.

„Stíhačka Nakajima.“

„Pilot musel zahlédnout kouř.“

„Ovšem, že jej zahlédl,“ pravil Biggles. „Dost zle, že spatřil vrak, ale horší je, že jistě uviděl také nás. A teď letí domů jako střela, aby rozšířil svou novinku. Nebývám obvykle pesimistický, ale tentokrát se obávám, že nás očekávají nepříjemnosti. Protože jsme však proti tomu bezmocni, postarejme se aspoň o nejrychlejší úklid letiště.“

FEE WONG SE VRACÍ

Za hodinu po zmizení Nakajimy objevilo se nad Lucky Strike třetí letadlo. Tentokrát to byl britský stroj, obojživelník dobře známého typu Saro Cloud.

„Pro Kristovy rány,“ naříkal Biggles. „Tohle místo mělo zůstat smrtelným tajemstvím. Místo toho se zde začíná rozvíjet větší provoz, než na nějakém zkomírajícím letišti.“ S rozkročenýma nohama a založenýma rukama pozoroval, jak obojživelník přistával a potom dobíhal na vzdálený konec rozjezdové dráhy.

Z letadla vystoupili tři muži. První byl důstojník Královského britského letectva, jehož hodnostní odznaky ukazovaly, že je majorem. Biggles ho neznal. Druhý byl jakýsi Číňan v ošumělé modré róbě a s černou kulatou čepičkou na hlavě. Třetí byl nadporučík Královského australského letectva, zřejmě pilot letadla.

„Bývaly časy,“ pravil Biggles chmurně Algymu, „kdys mohl docela dobře uhodnout, kdo vyleze z nějakého letadla, ale ať jsem zatracen, je-li to možné ještě dnes.“

„Jsem zvědav, co zde tito lidé chtějí,“ pravil Algy zvědavě.

„Neztrácejte čas přemýšlením, stejně to neuhodneš,“ odvětil Biggles sarkasticky. „Většina Číňanů je si podobna,“ dodal, „ale mám dojem, že jsem toho chlapíka v modré košili již kdysi viděl. Tak se mně zdá, že je jedním z lidí, které jsme zachránili z Cotabata.“

Tři návštěvníci zamířili k Bigglesovi v čele s důstojníkem Britského královského letectva. Podával Bigglesovi ruku.

„Rád vás poznávám, Biggles,“ pravil. „Jsem Grane – zpravodajská spojka v Austrálii.“ Ukázal palcem na trosky, jež

odklízela skupina letců a divochů. „Vidím, že jste měli havárku?“

„My ne, zaplat' Pánbůh,“ odpověděl Biggles. „Přišel k nám na návštěvu jeden Japončík, ale jak vidíte, klopýtl o práh. Myslím, že zde brzy budeme mít víc havárek, začne-li se tohle místo pozměňovat ve veřejné letiště.“

Major se začal přívětivě usmívat. „Odpusťte, ale musel jsem přiletět za vámi.“

„Pojďte dovnitř na malý doušek,“ pozval ho Biggles. „Pročpak nám přivážíte zpátky pana Číňana? Myslel bych, že má Bornea po krk.“

„Právě proto jsem za vámi přiletěl,“ odpověděl major.

Když se pak ubírali ke „kanceláři“ zavolal Biggles Algyho a představil ho. „Je mým zástupcem,“ vysvětloval. „Chtěl bych, aby byl při našem rozhovoru.“

„Ale ano. Ostatně, já vás dlouho nezdržím,“ sliboval major. „Příběh je docela krátký. Když ten hlouček zajatců, které jsme osvobodili, dorazil do Darwinu, pokusili jsme se dostat z nich všechno, co věděli. A dověděli jsme se několik zajímavých skutečností. Avšak zde Fee Wong měl pro nás obzvlášť vzrušující novinky. Hovoří, mimochodem řečeno, anglicky. Dokud jsme neztratili Malajsko, byl významným obchodníkem v Singapuru. Pracoval v dřevařství – víte přece, že většina dřeva přichází z horního konce malajského poloostrova? Fee Wong má bratra a ten byl jeho společníkem a staral se o dřevařské koncese a pily; Fee Wong řídil celý obchod v Singapuru. Avšak když se tam Japonci vylodili, byli oba zrovna v Telapuru – to je název stanice nahoře na řece, kde se poráží dřevo. Odpusťte, že vás obtěžuji těmito podrobnostmi, ale musíte je znát, abyste mohl porozumět tomu, co vám chci dále říci.“

„Jen pokračujte,“ pravil Biggles klidně.

„Jak je vám snad známo, ukořistili Japonci obrovské množství gumy, když jsme ustoupili z Penangu. Věděli jsme, že se jí Japonci zmocní a že ji budou chtít dopravit do Japonska, avšak nevěděli jsme, jakým způsobem to hodlají učinit. Teď to,

díky Fee Wongovi, víme. Tisíce tun gumy a značné množství cínu bylo naloženo na více nežli sto bárek, připravených odplout do Japonska; avšak místo aby všechny tyto lodi obepluly po moři jižní cíp poloostrova, budou dopraveny kratší cestou na východní stranu. Tím se ušetří cesta několika set mil a prakticky také vyloučí možnost našeho bombardování za plavby. Bárky použijí řeky Limpuru. Pokud je nám známo, kotví všechny stále ještě na západní straně, čekající na deště, jež učiní řeku pro tato plavidla splavnou.“

„A vy si přejete, abychom je bombardovali?“

„Nikoliv. Obávám se, že bychom je tímto způsobem nezničili. Víte, lodi kotví pod širokými korunami stromů, takže je lze ztěžka ze vzduchu spatřit. Sto bombardérů by snad mohlo – kdyby měly štěstí – potopit část těch bárek. Ale to by nestačilo. Zbývá jediná možnost – sabotáž.“

„Bárky již možná vypluly,“ namítl Biggles. „Fee Wong je přece již dosti dlouho odtamtud.“

„Byl tam ještě před měsícem, avšak je si jist, že bárky ještě neodpluly – nebo že se aspoň ještě nedostaly daleko, protože dokud nezačnou deště – a s těmi lze počítat až v příštích čtrnácti dnech – je řeka na mnohých místech příliš mělká, než aby lodi po ní mohly proplout. Jsou tam také peřeje.“

Biggles si zapálil cigaretu. Tušil, co mělo následovat.

„Fee Wong utekl Japoncům,“ pokračoval major. „Jeho bratr nemohl prchat s ním, protože v té době měl záchvat malarie. Fee Wong a dva Malajci uprchli v jedné *prau* – to je domorodý název canoe – chtějíce plout od ostrova k ostrovu, až by se dostali do styku s britskými silami. Při plavbě přes Torreské moře byli však zajati japonským torpedoborcem a dopraveni do Cotabata, odkud se Malajcům podařilo uprchnout do džungle. Pak jste Fee Wonga zachránili a nyní ho máme zde. Nápad na sabotáž není jeho, když jsme se mu však o tom zmínili, řekl, že by se dal snadno uskutečnit. Zná každou píd' země. Při započetí dešťů mohla by se přerezat lana, držící bárky

u břehů. Hnaly by se pak jako zachváceny *amokem* a rozbily by se v peřejích.“

Biggles byl zdrženlivý. „Snad nechcete tvrdit, že by jeden muž mohl přeznat lana jednoho sta bárek?“

„Jeden snad ne, jistě však by to mohlo udělat několik mužů. Výhodou je, že Fee Wongův bratr, Ah Wong, je dosud v Telapuru; ale i kdyby tam nebyl, jsou tam ještě domorodí Malajci a čínští kuliové, a Fee Wong je všecky zná. Říká, že jim byl dobrým pánem a je ochoten přísahat na jejich loyaltitu k sobě a k britské říši. Představme si řadu kuliů, číhajících v pralesě, vroubícím řeku a působících všechny možné škody japonskému transportu. Na nás je, dopravit Fee Wonga na místo. Musí se tak stát vzduchem. Jiné cesty není.“

„Kde má letadlo přistát?“

„Zřejmě na řece. Prales se bez přerušení táhne po obou jejich stranách. Není tam ani žádné pole.“

„Nezpozorují přistání Japonci?“

„Mohli by, avšak Fee Wong to pokládá za nepodobné pravdě. Nemohou střežit celou řeku. Ostatně Fee Wong je ochoten to riskovat.“

„A co pilot, který by ho tam dopravil?“

„Obávám se, že by se musil odvážit téhož risika. Přiznávám ochotně, že celá věc je hazardní, avšak její výsledek, kdyby se vše zdařilo, byl by pro nás ohromný. Ztroskotáme-li, pak ztratíme jen jedno letadlo; vyhraje-li, zničíme celý japonský konvoj a všechnu gumu, kterou Japonci tolik potřebují.“

Biggles se chmurně usmíval. „Díváte-li se na to takto, pak všechno ovšem zní pěkně a snadně, ale chlapíkovi, který by se ujal téhle práce, by nebylo do smíchu. Domnívám se, že si přejete, abych tam někoho poslal?“

„Proto jsem sem přiletěl. Zde je nejvhodnější základna, z níž by mohla být operace podniknuta.“

„Ještě okamžik,“ vložil se do řeči Biggles. „Nejsem si jist, že ono místo je v doletu mého *Caymana* – stroje, jehož bych použil.“

„Ano, je. Propočítali jsme to již. Ovšem, dál by to nešlo, ale mohlo by se to dokázat.“

„Věřím vám,“ prohlásil Biggles. Pak se podíval na Číňana, zachmuřeného staršího muže, jehož tvář neprozrazovala, co si myslí.

„Co tomu všemu pane Fee Wongu, říkáte?“

„Myslím, že to moc dobro,“ odvětil Číňan prostě.

Major se podíval úzkostlivě na Bigglese. „Mohu počítat s tím, že přijmete toto posláním?“

„Ano, ujmou se toho,“ odvětil Biggles. „Nebudu vám předstírat, že tím jsem nějak nadšen, protože do toho mám daleko. Musím říci, že pilot má velmi malou naději na návrat, i kdyby doletěl; ale poněvadž někdo se toho musí ujmout, mohu to být docela dobře já.“

„Chcete tím říci, že poletíte sám?“

„Snad si nemyslíte, že bych pověřil nějakého mladšího důstojníka, aby se ujal tak nebezpečného podniku? Já poletím.“

Major pokrčil rameny. „Dobrá, pojmáte-li to takto.“

Biggles se usmál. „Dohodneme se o tom mezi sebou. Jestliže je Fee Wong ochoten odvážit se cesty do Telapuru, pak bychom byli bídou cháskou, kdybychom ho tam opustili.“

„Dobrá. Vydejte se na cestu jak nejrychleji budete moci. Jak jsem vám již řekl, lze deště očekávat až v příštích čtrnácti dnech; příchod monsunu bývá dosti pravidelný, ale jak jistě víte, může se dostavit o den či dva dříve nebo později. Dejte mně zprávu, jak jste pochodili. Musím se vrátit do Austrálie.“

Za deset minut později se major vyšplhal se svým pilotem do letadla a obojživelné letadlo se vydalo jihovýchodním směrem na svou dlouhou cestu domů.

Biggles pozoroval jeho odlet se slabým úsměvem v tváři.

„Jak to jenom tihle hoši dokáží, že se mají tak znamenitě?“ tázal se Algyho. „Taky jsem si vždycky přál práci, při které

bych mohl jenom poletovat v pohodlném letadle sem a tam a přikazovat lidem špinavou práci.“

Algy se šklebil. „A kdybys ji dostal, měl bys jí za týden až po krk. K vyhrání války je třeba dvou druhů lidí: takových, kteří si vymýšlejí, co se má udělat, a těch, kteří jejich nápady proměňují ve skutečnost. Ty jsi z té druhé skupiny.“

Biggles přikývl. „Možná, že máš pravdu. Budu o tom přemýšlet. Jdi a řekni těm chlapíkům, kteří dávají letiště do pořádku, aby si pospíšili. Chci si trochu promluvit s Fee Wongem.“

Když Algy vykonal rozkaz, vyhledal Gingera. Našel ho sedícího na kládě a rozprávějícího s Bertiem o nedávné havárii.

„Co se děje?“ tázal se Ginger podezíravě. „Ručím za to, že tenhle štábní valch nepřiletěl sem až z Austrálie jen proto, aby nám popřál dobré jitro.“

„Nebo aby nám přinesl pár přídatkových lístků – chápeš-li, co míním,“ chechtal se Bertie.

„Není to žádné tajemství,“ prohlásil Algy a pak pokračoval ve vyprávění podrobností.

Ginger a Bertie ho vyslechli mlčky.

„Proč jen se Biggles ujímá vždycky sám takových ohavných úkolů,“ zabručel Ginger, když skončil.

„Protože, i když by to nechtěl přiznat, ví dobře, jak jsou nebezpečné, a protože nikdy nechce nikoho požádat, aby se ujal úkolu, který by ho mohl stát život. Raději se ujme takové práce sám.“

„Zdá se, že je nejvyšší čas, abychom proti tomu důrazně protestovali,“ prohlásil Ginger. „Stane se jednou, že se nevrátí – a co potom? Peruť by již nikdy nebyla úplná. Vedle jiných věcí je to jeho osobnost, která ji drží pohromadě a nutí každého, aby táhl pevně za jeden provaz.“

„Jdi a pověz mu to,“ smál se Algy.

„Myslím to vážně,“ ujišťoval Ginger. „Pojď se mnou a já mu to vmetu do tváře.“

„Já raději zůstanu venku – jděte sami,“ zamumlal Bertie, když Algy a Ginger zamířili k chatrné budově kanceláře.

Biggles byl skloněn nad jakousi mapou, když oba vstoupili. Podíval se na ně.

„Přihodilo se něco zlého?“ tázal se ostře.

„Ano, pane – aspoň si tak myslíme,“ odvětil Ginger.

„Pokračuj – poslouchám.“

„My – hm – my se domníváme, že není správné, odvažujete-li se sám největších risik, zatím co je zde dost jiných důstojníků pro takovou práci – hm – při nejmenším aspoň jeden.“

Biggles se vzpřímil. „Aha, takové je to? Spiknutí, eh?“

„Ne, sir. Pravím jen to, co si jiní myslí,“ vzdoroval Ginger odvážně.

„Snad bys chtěl sám velet peruti, což?“ pravil Biggles chladně.

„Chtěl bych, sir – ale nedovedl bych to tak, jako vy –“ pravil Ginger. „Domníváme se, že kdyby se vám něco stalo, že by se peruť octla na holičkách.“

Bigglesův pohled sklouzl na Algyho. „Tohle se silně podobá neposlušnosti,“ zahřměl.

Algy potřásl hlavou. „Ginger má pravdu. Abych řekl pravdu – tohle není obyčejná jednotka. Ani ty ani nikdo jiný by nemohl řídit takové mimořádné akce, kdyby se u nás udržovala disciplína jako u nějaké cvičné peruti. Musíš disciplínu uvolnit, abys poskytl možnost iniciativě a spolupráci. Úspěch je závislý na souhře. Ztratíme-li tebe, ztratí celá jednotka hlavu.“ Biggles se slabě usmál.

„To je od vás velmi milé a lichotivé, avšak proč ten náhlý výbuch citů?“

„Inu, zdá se nám, že zamýšlíš provést celý ten podnik sám.“

„A proč ne? Zrovna sleduji terén. Nic na tom není.“

„Tím spíše tedy bys měl zůstat zde a poslat někoho jiného,“ tvrdil Algy. Biggles potřásl hlavou.

„Ne. Na zdaru tohoto podniku velmi záleží. Já za něj zodpovídám, a proto bych jej nerad kladl na bedra někomu jinému.“

„Chápu,“ přiznával Algy. „Avšak proč bys měl letět sám? Můžeš se dostat do protiletectvé palby, nebo tě může zachvátit malarie; můžeš –“

„Podívej se, Algy,“ přerušil ho Biggles přísně. „Začneš-li vypočítávat všechny věci, které se mohou přihodit, budeš k tomu možná potřebovat celého dne. Jediným skutečným risikem při tomto podniku je možnost setkání s nepřátelskými letadly za bílého dne. Ostatní bude lehké.“

„Může být,“ odvětil Algy. „Proč bys nás tedy nemohl vzít s sebou, třebaš jen proto, abys měl společnost? Kdybys pak potřeboval pomoci – budeme aspoň po ruce.“

Biggles pozvedl obočí. „Myslíš celou perut?“

„Ne, jen nás dva.“

„Rozumím. Rádi byste se zúčastnili výletu, že ano?“

„Nuže, hm, více méně ano.“

„Dobrá,“ souhlasil Biggles. „Nejsem pes, abych si nechal kost pro sebe. Poletíte se mnou. Doufám, že se pobavíte. Já sám bych řekl, že to bude důkladně nudný případ.“

„Kdy odstartujeme?“ tázal se Algy.

„Půl hodiny před západem slunce. Chtěl bych provést pokud možno všechno za tmy, neboť pravděpodobnost, že nás někdo zahlédne na zemi nebo zpozoruje naše přistání se tím podstatně zmenší. Musíme dopravit Fee Wonga do Telapuru, vyložit ho na břeh a pak se dostat zpět, aniž nepřítel něco zpozoruje.“

„Co s výzbrojí?“ vyzvídal Ginger.

„Myslím, že nebudeme potřebovat nic zvláštního. Bude dobře, vezmeme-li si revolvery a železné zásoby pro případ nouzového přistání. Nenastane-li nějaká neočekávaná příhoda, zůstanou všichni ostatní zde, až do doby našeho návratu. A teď byste mně mohli popřát trochu klidu, abych si ještě mohl něco propočítat.“

Slunce se již sklánělo k obzoru, když byl *Cayman* vytlačen na rozjezdovou dráhu pro svůj dálkový let. Biggles několikrát pohlédl k slunci, když kráčel se svými druhy ke stroji.

„Co se ti nelíbí?“ otázal se Algy, který to zpozoroval.

„Nic to není – aspoň doufám,“ odpověděl Biggles.

„Nelíbí se mně jen ta mlha, tvořící se kolem slunce. Mám jakýsi pocit, že to znamená změnu počasí. Ale proti tomu jsme bezmocní. Budeš se starat o věci uvnitř kabiny. Ginger se může posadit vedle mne. Již abychom byli pryč.“

MONSUN

Cayman se vznesl a burácel pryč kursem, jenž směřoval slabě na severozápad. Šplhaje se stále ještě vzhůru, byl již nad Saravakem, zemí Bílého radži, když se slunce vnořilo do Indického oceánu. Pak se objevilo jižní Čínské moře, z něhož vystupovaly droboučké ostrůvky, osaměle roztroušené po jeho povrchu. Kdesi v šeré dáli leželo Malajsko, jejich cíl.

Cayman hřměl nebeským dómem pod baldachýnem hvězd, zářících jako mrazivé světlo elektrických lamp. Po určitou dobu zůstávaly pevné, pak začaly ty menší pomalu ale jistě blednout, náhle se ztratily i ty větší, zatím co se kolem měsíce tvořil bledý, průsvitný závoj mlhy,

Biggles pohlédl na Gingera, který seděl v sedadle vedle něho a zašklebil se. Mohl ho vidět ve světle palubní desky.

„To se mně nelíbí,“ bručel. „Obávám se, že je na cestě změna počasí. Možná, že se jí budeme moci ještě vyhnout – ale možná také že ne. Chytí-li nás venku, pak, chlapče, začneš litovat, žeš nezůstal doma. Nezapomeneš na tuhle cestu dlouho.“

Nikdy se žádné proroctví dokonaleji nesplnilo.

Uplynuly čtyři hodiny. Obloha byla nyní zle zatažena zlověstnými mraky, avšak stále ještě bylo možno vidět moře, či spíše občas nějaký ten ostrov, inkoustově černý, plující zdánlivě ve velkém, bezedném rybníku.

„Zaměř si některý z těchto ostrovů a pokus se změřit sílu větru,“ přikazoval Biggles po dlouhém mlčení.

Ginger ustrnul. Málem že neusnul, ukolébán nepřetržitým hřměním motorů ve falešný pocit bezpečí. Po pěti minutách odpověděl.

„Vlétáme do čelného větru o síle asi šedesáti kilometrů za hodinu.“

Bigglesova tvář ztvrdla. „To jsem si myslel. Zavolej Algyho.“

Algy se objevil, skláněje se nad Bigglosem, který vysvětloval situaci.

„Když jsme startovali, neměli jsme, myslím, rezervu benzínu větší než na půl hodiny letu. Vlétáme do čelného větru o síle šedesáti km v hodině. Nemusím ti vykládat, co to znamená.“

„Co chceš dělat? Poletíš dál, nebo se vrátíš a počkáš na lepší počasí?“

„Je-li monsun na cestě, pak bychom mohli čekat tři měsíce na lepší počasí,“ odvětil stručně Biggles.

„Poletíme-li dál, můžeme se dostat do Telapuru – ale nebudeme mít dost šťávy, abychom se dostali zpět.“

Promluvil Ginger:

„Navrhuji, abychom napřed dopravili Fee Wonga do Telapuru a teprve pak přemýšleli o tom, jak se dostat domů. Můžeme-li ho tam vylodit a bude-li moci konvoj rozbít, pak vše ostatní bude poměrně bezvýznamné.“

Biggles pohlédl na Algyho. Oba se usmáli.

„All right,“ řekl pak Biggles klidně. „Leťme do Telapuru.“

Krátce poté se pod nimi vynořila černá pevnina Malajska. Biggles nezamířil ovšem k zemi, nýbrž letěl ještě několik mil nad mořem a pak se obrátil na sever. Počasí se nezhoršilo a ačkoliv byla tma, přece doufal, že se mu podaří vypátrat ústí řeky.

Ze vzduchu lze ovšem hned po prvé zřídka kdy něco snadno najít; tak tomu bylo i v tomto případě, a Biggles byl několikrát spleten zátokami, říčkami či kanály příliš malými, než aby byly zaznamenány na mapách. Fee Wong byl jim málo prospěšný, protože nikdy nad touto zemí neletěl, a ačkoliv ji jinak znal velmi dobře, přiznal otevřeně, že ze vzduchu vypadá jedno místo jako druhé. Když ovšem potom Biggles našel řeku

Limpur, mohl podle směru jejího toku potvrdit, že je to ona. V té době Biggles přiškrtl své motory a klouzavým letem ztratil již hodně výšky.

Najít skutečné telapurské pily bylo však nemožné. Vše, co viděl, byla šedivá páska vinoucí se řeky, vroubená po obou stranách solidní hmotou panenského pralesa. Fee Wong ujišťoval, že bude moci místo rozpoznati až uvidí dlouhý, přímý pruh řeky přímo nad Telapurem. Avšak nyní, kdy nastal kritický okamžik, ukázalo se, že tam bylo více takových míst. Biggles byl ovšem na to připraven. Byl by býval naopak udiven, kdyby ho byl Fee Wong mohl dovést přímo k onomu místu. Věděl, že se Číňan namáhá seč může, a proto s ním měl trpělivost.

„Jak daleko je Telapur vzdálen od západního pobřeží?“ tázal se.

Avšak Fee Wong nemyslel v kilometrech. Mohl jen říci, že je asi uprostřed cesty přes poloostrov.

To Bigglesovi dosti pomohlo. Věděl z mapy, že šířka poloostrova činí asi dvě stě třicet km a mohl tedy zhruba odhadnout, kdy bude v polovině té cesty. Slétl níže a jak při tom obvykle bývá, zdálo se mu, že se náhle stmívá.

Obrátil se ke Gingerovi.

„Zbývá nám jediná věc,“ řekl. „Protože již nemáme dost benzínu k návratu do Lucky Strike, nezáleží už na tom, spotřebujeme-li ho o trochu více či méně. Od Telapuru nemůžeme být daleko, a proto se spustím dolů, abych zjistil, kde vlastně jsme. Vylodíme-li Fee Wanga kdekoliv na tomto břehu, bude moci dojít pěšky k bungalovu svého bratra. Zjistíme-li, že jsme místo přeletěli, vrátíme se po řece zpět, a je-li ještě vpředu, pak popojedeme. Vyměň si místo s Fee Wongem.“

Fee Wong přišel kupředu a posadil se vedle Bigglese. Hleděl dlouho a vytrvale na řeku, avšak protože to bylo po prvé, co se na ni díval shora, nebyl si svou posicí jist. Byl dosti čestný, aby to přiznal.

„Pak se tedy musím spustit dolů a přistat,“ pravil Biggles.

„Výborně,“ odvětil Fee Wong neochvějně.

Vlastní přistání bylo nebezpečnou věcí. Nejprve musel Biggles najít pruh řeky tekoucí od severozápadu na jihovýchod, aby mohl přistat proti větru. To ovšem nebylo naprosto nutné, vzhledem k tomu, že vysoké stromy po obou stranách řeky jistě lámaly sílu větru, avšak velela tak opatrnost. Nebylo tam žádného úseku, kde by řeka tekla absolutně přímým směrem, a proto si vybral nejvhodnější místo a pak klouzal dolů, aby přistál na vodě, jež v těchto místech byla asi sto až dvě stě metrů široká.

Letadlo těžce dosedlo, poskočilo mrakem vodní tříště, na okamžik se zastavilo a pak začalo plouti s proudem.

„Podívejte se ven, zda-li poznáte, kde jsme,“ pravil Biggles Fee Wongovi.

Číňan vstal, rozhlédl se po obou březích a pak sdělil Bigglesovi, že ví přesně, kde jsou. Když se ho Biggles zeptal, zda-li jsou nad, nebo pod Telapurem, ukázal dolů po řece. Nemohl odhadnout přesnou vzdálenost, avšak Biggles usoudil, že pily nejsou daleko.

„V tomto případě bude nejlépe, když se klidně posadíme a dáme se nést proudem,“ odvětil Biggles. „V celku jsme to udělali dost dobře.“

Cayman urazil za čtvrt hodiny asi jednu míli a potom narazil nosem na skrytou písčinu. Ocas se ztočil a pomalu se obrátivší letadlo začalo zvolna plout k jižnímu břehu. Říci, že bylo zahnáno na břeh, bylo by mylné. Ve skutečnosti bylo totiž letadlo vehnáno do zapletených větví, visících daleko nad řeku, avšak od skutečného břehu bylo dosud vzdáleno několik metrů.

„Můžeme klidně přistát,“ pravil Biggles. „Zde máme největší naději, že nás nespátří nikdo, kdo popluje po proudu nebo proti němu.“

To se snadno podařilo. Chopivše se větví, mohli letadlo přitáhnout až ku břehu. Když se pak přiblížili nosem až těsně k němu, vystoupili na břeh, aby protáhli své zdřevěnělé údy.

„Nuže, zde je to,“ prohlásil Biggles. „Zde je to, kde řekneme sbohem Fee Wongovi.“

Obrátil se k Číňanovi. „Chtěl byste, abychom počkali, dokud se neujistíte, že váš bratr je v Telapuru – nebo že je všechno v pořádku?“

„Vy nemáte dost benzinu k návratu na Borneo?“ vyzvídal Fee Wong.

„Tím si nelamte hlavu,“ odvětil Biggles.

„Co chcete dělat?“

„Poletíme tak daleko, jak budeme moci a snad se dostaneme na pobřeží Bornea nebo na nějaký blízký ostrov.“ Biggles skutečně neměl dosud žádný pevný plán.

„Možná, že můj bratr má benzin,“ prohlásil najednou Fee Wong docela klidně.

Biggles ustrnul. „Řekněte to ještě jednou!“

„Říkám, že můj bratr má možná benzin.“

To bylo něco, nač Biggles nebyl připraven. „Proč by měl mít benzin?“

„Užívá benzinu k pohonu motoru v pile.“

„Tím se všechno mění,“ prohlásil Biggles. „Není ovšem jisté, zda jeho benzin bude benzinem pro letadlo. Ale to je třeba zjistit, zajdete tam a zjistíte, jaký má. Není třeba, abychom tam šli všichni.“

„Mám tam s ním zaskočit?“ nabízel se Ginger.

„Myslím, že bude líp, budeme-li se v téhle zemi držet pohromadě,“ rozhodl Biggles. „Kdybychom se odloučili, nemuseli bychom se již sejít.“

„Jdu,“ přerušil je Fee Wong. „Vrátím se velmi brzy.“ Vyškrábal se na břeh a zmizel ve tmě.

„Doufám, že se opravdu hodně brzy vrátí,“ pravil Biggles, plácnuv se důkladně po tváři, když se mu na ní usadil moskyt. „Moskyti nás roztrhají na cucky, zůstaneme-li zde dlouho. Myslím, že nejlepším místem je pro nás kabina; tam budeme aspoň poněkud chráněni proti těm drobným bestiím.“

Vlezli zpět do stroje a posadili se k odpočinku. Biggles si zapálil cigaretu. Ginger a Algy se pokoušeli usnout, avšak moskyti rozhodli jinak a oba se pokusu znechuceně vzdali. Pak se ozval zvuk, který přivedl Bigglese do střehu. Bylo to ostré bušení deště do střechy kabiny.

„Děšť,“ zaúpěl Biggles. „Je-li to začátek opravdových dešťů, pak tu uvážneme na pěkně dlouhou dobu.“

„Co tím myslíš – opravdové deště?“ tázal se Ginger.

„Monsun má začít za čtrnáct dní a dostavuje se obvykle velmi přesně; avšak občas mu předchází jakási předběžná sprška, jen abys mohl ochutnat, co tě čeká. Někdy se však stává, že se monsun dostaví o trošku dřív a je-li to ono, co se teď stalo, pak se octneme v nejnekřesťanštější mizérii, v jaké jsme kdy byli. Nemluvil jsem o tom, když jsme přistáli, ale zdálo se mně hned, že řeka nějak rychle teče, jako by zde, nebo někde u jejích pramenů bylo již pršelo. Možná, že poznáme pravdu, až se Fee Wong vrátí.“

Zrovna když Biggles hovořil, nabylo šumění padající vody takové síly, že Ginger nemohl uvěřit, že by to působil déšť. Otevřel postranní okno a vykoukl ven. Nemohl nic spatřit. Všecko bylo vymazáno clonou vody. Déšť nepoletoval střídavě, nezesiloval se ani nezeslabil: padal prostě dolů vytrvalým proudem, jako byste byli otevřeli miliony píp. Ginger zavřel okno.

„Je to přece jen déšť,“ řekl druhům. „Jak dlouho to může trvat?“

„Týden, možná měsíc, možná v jednom kuse tři měsíce,“ odpověděl Biggles.

„Tři měsíce?“ Ginger se zděsil. „To by zatopilo celý svět.“

Biggles se znaveně usmál. „Také zatopí – aspoň tuhle část světa. Doma míváme dvacet až dvacet pět centimetrů deště ročně. Zde může napršet za pouhý jeden den víc než u nás za celý rok. Tady se neměří déšť na centimetry, nýbrž na metry. Nemá smyslu se klamat. Obávám se, že monsun začal. Je zlé, že jsme sem přišli zrovna při jeho začátku, ale nemůžeme jej

zastavit. Nedá se nic dělat. Mnohem více mě zajímá, do jaké míry se tohle dotkne Fee Wongových plánů. Bárky mohou totiž odplout dříve, nežli se mu podaří dát dohromady skupinu sabotážníků. Mezitím bude řeka stoupat tak rychle, že si budete myslet, že jsme ve zdviži.“

„Hrome, my tu přece nemůžeme jen tak nečinně sedět,“ prohlásil Ginger,

„To je jedna z oněch chvil, kdy nemůžeme dělat nic jiného,“ odvětil vyrovnaně Biggles. „Tady je nám líp než venku na řece, třebaže budeme možná vyplaveni, bude-li déšť pokračovat. Nebudeme-li odplaveni, pak můžeme být vyneseni do stromů. To pak již nepoznáme ani kde teče řeka, protože celý kraj bude zaplaven. Pro tu chvíli jsem rád, že jsme v suchu – však budeme brzy dost mokří. Neuškodí, otevřeme-li plechovku s hovězím a zakousneme-li se do sucharu.“

Uplynuly dvě hodiny. Dešť vydával své pravidelné šumění a Ginger se začal ptát, jak dlouho potrvá, nežli se z toho rámusu zblázní. Jedna věc byla jista: dokud lilo, byli upoutáni k řece i kdyby dostali benzin, protože by bylo beznadějně pokoušet se vzlétnout v tom oslepujícím dešti.

Konečně prolomil jejich těžké bdění jakýsi výkřik. Padajícím deštěm pronikl záblesk svítlny. Byl to Feeb Wong, s řízou přilepenou blátem a deštěm k tělu. Za ním stála jiná postava, jakýsi Číňan přibližně téhož stáří. Ginger hádal, že je to Ah Wong, bratr Fee Wonga, což se také potvrdilo. Biggles na ně zavolal, aby vstoupili do kabiny. Poslechli, protože by bylo nemožné rozprávět venku. Oba Číňané vlezli dovnitř, a voda, jež z nich padala, tvořila kaluže na podlaze.

„Monsun začal,“ pravil Fee Wong bez jakéhokoliv vzrušení.

„Zpozoroval jsem to,“ odvětil Biggles poněkud sarkasticky. „Jaké máte novinky?“

S orientálním klidem začal Fee Wong vyprávět příběh o tak neočekávané kalamitě, že letci seděli nehnutě, oněmělí

údivem. Bylo to horší, nežli mohl kdokoliv z nich předvídat. Ginger se snažil zapamatovat si hlavní fakta. Byla tato:

Monsun propukl. V posledních čtyřech dnech došlo k několika sprškám, a to způsobilo, že japonské bárky opustily svá kotviště na západní straně poloostrova a nastoupily cestu na východ. Kotvily již v Telapuru přímo za pilami, a byly by odpluly ještě dále, kdyby zde nebyl přerušil jejich cestu japonský vojenský pontonový most. Po mostě již přešlo několik japonských jednotek s děly a lehkými tanky. Avšak hlavní útvar měl po něm přejet na druhou stranu v nejbližších dvacetičtyřech hodinách. Oddíly, které přešly na druhou stranu, se utábořily na pile. Po přechodu vojsk měl být most odstraněn, aby bárky mohly pokračovat v plavbě. Tolik se Fee Wong dověděl od svého bratra, který byl dosud na pile. Místo, na kterém *Cayman* nyní nejistě lnul ku břehu, bylo vzdáleno necelých šest kilometrů od pily a méně než osm kilometrů od mostu.

„Co je s benzinem?“ otázal se Biggles, když Fee Wong konečně zmlkl.

Ještě dříve než Číňan odpověděl, Ginger jaksi v podvědomí tušil, jaká bude odpověď. Nepříjemnosti totiž zřídka přicházejí osamocené.

„Žádný benzin,“ odpověděl Fee Wong. „Japonci vzali.“

Biggles si zapálil cigaretu a chvíli tiše kouřil. „Vypadá to, jako bychom tu měli chvíli zůstat,“ poznamenal náhle.

„Nezůstat,“ prohlásil Fee Wong. „Řeka stoupá. Rozlomí letadlo na kusy.“

„Okay. Tak tedy nezůstaneme,“ zamumlal Biggles. „To znamená, že odjedeme.“

„Nejít,“ pravil Fee Wong. „Řeka vás všechny rozdrtit.“

Biggles se podíval na Algyho a pak na Gingera.

„Slyšeli jste? Nemůžeme zůstat ani odejít. To je pěkné. Uvidíme, co nám ještě řekne, a pak se rozhodneme.“

Při dalších dotazech se ukázalo, že benzin, asi dva hektolitry obyčejného automobilového benzínu, je dosud na

pile, třebaže byl s jinými věcmi, jež si Japonci vybrali, připraven k odvezení. Ah Wong a kuliové, kteří pracovali na pile, nebyli internováni, protože nebylo kde je internovat. Japonci jim prostě přikázali, aby zůstali kde jsou. Bárky kotvily těsně vedle sebe a u každé stála hlídka, kromě toho bylo několik oddílů utábořeno na břehu. Ah Wong soudil, že jedno či dvě lana by se podařilo s úspěchem přerýznout, sabotéři byli by však potom určitě objeveni.

„To nemá žádnou cenu,“ zabručel Biggles. „Musíme vyřídit všechno nebo nic. Kdybychom mohli rozbít onen most, pak bychom nejenom roztříštili vojsko, nýbrž určitě bychom také odvedli pozornost od bárek. Musíme ovšem zápasit s časem. Zítra zřejmě přejde na druhou stranu zbytek Japonců a bárky budou pak pokračovat v plavbě. Jakmile se jednou octnou z dosahu kuliů Ah Wonga, pak již nebude mít smysl je honit.“

Zatím co Ginger hovořil, vyhlédl Ginger postranním oknem, především aby zjistil, jak vysoko stoupá voda. Stoupá, jak odhadoval, asi o půl metru, a chtěl se právě odvrátit zpět, když jakýsi pohyb na břehu upoutal jeho zrak. Na okamžik zíral na jakýsi nezměrně černý předmět, a když se ten předmět znovu pohnul, zmrazil ho strach – strach z neznáma. Jeho tvář byla o stupeň bledší, když se obrátil zpět do kabiny.

„Jářku! Okamžiček,“ řekl vylekaně. „Něco je na břehu – jakási ohromná nestvůra. Nemohu rozeznat, co je to.“

Fee Wong se přinutil k slabému úsměvu. „Slon,“ pravil. „Slon patří mému bratru.“

Ginger se rozpačitě zašklebil; neulehčilo se mu.

„Nevěděl jsem, že máte krotkého slona,“ pravil.

„Máme sto slonů,“ pravil Ah Wong klidně.

Ginger zamrkal. „Sto slonů? Pane Bože! Co s nimi děláte?“

Biggles v té chvíli zbystřil pozornost. Neměl ani zdání, k čemu by mohlo sloužit sto slonů, ale nepominul žádnou věc bez prozkoumání.

„Ano,“ pravil rychle, vzpomínaje si zhruba, že všude na Východě se užívá slonů k vytrhávání stromů, „co vlastně děláte s těmi slony, pane Fee Wongu?“

Fee Wong vykládal, že stromy po skácení jsou ještě příliš těžké, aby se mohly plavit po řece. Proto jsou po okleštění ponechány asi šest měsíců na březích, kdy bývají již tak vyschlé, že se ani neponoří. Potom se po řece plaví k pile. Slonů se užívalo k svrhávání kmenů do vody. Právě nad místem, kde letadlo kotвило, měli nashromážděno velké množství kmenů, připravených pro dopravu po řece. Práce byla ovšem příchodem japonských vetřelců přerušena.

„Opravdu?“ pravil Biggles. který přemýšlel velmi rychle. Obrátil se k Algymu. „Kmen stromu je pěkný, masivní kus dřeva. Kdybychom spustili nějaké kmeny na vodu, pluly by po řece jako palice a rozbily by pontonový most. Zmatek, který bychom tím vyvolali, poskytl by nám příležitost dostat se k bárkám.“

Obrátil se zpět k Fee Wongovi. „Jsou sloni teď u dřeva?“

Ah Wong se vložil do rozhovoru a řekl, že jsou. Byli skryti v pralese pod dohledem jednoho indického mahuta.

„Mohou sloni pracovat v noci?“ vyzvídal Biggles.

Ah Wong se usmál nad nevědomostí bílého muže. „To jsou cvičení sloni. Dělají, co se jim přikáže.“

„Okay,“ pravil Biggles. „Dejme se do práce. Rozbijeme most a pak se pustíme do bárek. Ukažte nám cestu, Ah Wongu.“

HEKTICKÁ NOC

Ginger byl naskrz promoklý ještě dříve, nežli se vyhrabal po blátivém břehu na hrubou cestu, která, jak se ukázalo, vedla podél řeky. Svět se stal přízrakem vody, záplavou, která se snášela nekonečným proudem shora a dávala zemi vzhled napité houby. Všecko kapalo. Hřmot byl neuvěřitelný.

Slon byl velmi učenlivým zvířetem, jakými bývá většina cvičených slonů. Byl to Ah Wongův jezdecký slon. Ginger byl pozván k jízdě, avšak dal přednost chůzi, třebaže byl brzy šťasten, mohl-li se aspoň pověsit na slonův ocas.

„Zbláznili jsme se,“ řekl Bigglesovi, který se plahočil vedle něho. „Všichni se zbláznili. Celý svět se zbláznil.“

„Nezapomeň, že ses sám pozval na tento výlet,“ odvětil Biggles.

Prodírali se světem vody, bláta a vody asi dvacet minut; pak je Ah Wong zastavil.

Co se přihodilo potom, to si Ginger nikdy nemohl uvědomit. Jakási věc – nikdy nepoznal, co to bylo – ho udeřila do hlavy a způsobila mu pořádnou bolest. V pralese se ozývaly výkřiky a kvílivé troubení slonů. Velké černé stíny se daly do pohybu. Kmeny padaly, kutálely se a plácaly do vody. Tři běloši stáli pohromadě. Nebylo pro ně práce. Fee Wong se čas od času objevoval a promluvil s nimi pár slov. Klidně a rozvážně, jako by byl na nějaké zahradní společnosti. Občas povzbudil některého těžce oddychujícího kuliho. Gingerovi všechno připadalo jako zmatený sen, plný bolesti a deště, deště a ještě více deště. Chvillemi se přistihl, že přemýšlí, zdali to, co vidí je skutečnost. Nikdy si s větším ulehčením nepovšiml prvního slabého zásvitu jitra. Řeka byla vzduta záplavou.

Ah Wong se objevil a oslovil svého bratra. Byl s ním vysoký malajský předák. Ginger zahlédl mužova záda a otrásl se. Byla čerstvě rozbičována na cáry. Muž se rozhlédl a zahlédl Gingerův ztrnulý pohled. Na okamžik se jejich oči setkaly a Ginger cítil, jak mu tuhne krev z výrazu chmurné nenávisti v očích domorodcových. Pochopil, kdo ho zbičoval, a Ah Wong to potvrdil.

„Kayan žádat Japonce, aby nespálit jeho dům,“ pravil zvolna.

„Zbičovali ho mnoho. On nemilovat Japonce.“

„Dovedu to pochopit,“ odvětil zachmuřeně Biggles.

Fe Wong pravil, že se domnívá, že kmeny musely již v té chvíli protrhnout hráz pouhou svou váhou, avšak soudil, že by bylo dobře se o tom přesvědčit.

„Dobrá, přesvědčme se,“ souhlasil Biggles. Musel křičet, aby jeho hlas přehlušil hluk padající vody.

Všichni se vydali na cestu podél břehu. *Cayman* byl dosud na svém kotvišti, avšak byl vyzdvižen do větví stromů a skýtal zneklidňující a melancholický pohled. Plátno bylo potrháno na několika místech. Ginger zpozoroval vodního hada, svinutého na ocase letadla.

Bigles se na okamžik zastavil, aby si prohlédl letadlo. Pak pokrčil rameny. „Nemůžeme proti tomu nic dělat,“ poznamenal.

To byla tak zřejmá pravda, že mu nikdo neodporoval. V této chvíli se zdálo nepodobné pravdě, že toto letadlo bude ještě někdy létat.

Pokračovali v cestě. Avšak ne daleko. U nejbližšího ostrého záhybu se najednou zastavili nad obrazem, který se naskytl jejich zraku. Celou minutu nikdo nepromluvil.

Pak řekl Biggles hořkým hlasem. „Věřili byste tomu?“

Stalo se toto: Kmeny neodpluly po řece, jak předpokládali. Zdálo se, že v noci padl přes řeku jeden obrovský strom. Kmeny se o něj zachytily, vytvořivše jakousi hráz, za níž se nakupila voda, větvoví a ještě více kmenů. Řeka za ní byla čistá.

Ginger by byl plakal zklamáním. „Po celé té práci – tohle!“ vzdychl smutně.

Oba Číňané na to hleděli, hluboce rozrušení.

V té chvíli se objevil jeden kuli, přibíhající po cestě. Štěbetal jako opice.

„O čem mluví?“ vyzvídal Biggles.

Fee Wong se otočil. „Říká, že Japonci teď jedou přes řeku,“ pravil.

V očích Bigglesových se objevil podivný výraz. „U sta hromů!“ křičel. „Kdyby tahle hráz byla rozbita, uvolnilo by se milion tun vody a sta tun dřeva. Most by byl spláchnut jako cár tenkého papíru – tak jako bárky.“

Je nepodobné pravdě, že Malajec Kayan porozuměl těmto slovům, slyšel však co kuli hlásil a nebyl jen tak nadarmo předákem dřevařů. Možná, že si uvědomil mnohem lépe nežli Biggles, co se stane, bude-li hráz rozbita. Jeho tvář se rozšířila v strašlivý úsměv, odhalující jeho zuby, hrozně rozežrané, betelovými ořechy. Potom, dříve nežli ostatní mohli poznat jeho úmysly, a určitě dříve nežli ho mohli zadržet, pádil dolů k řece. V ruce svíral těžký hák, kterého v noci užíval k tahání klád. Užívaje ho jako tyčky k udržení rovnováhy, pustil se po hrázi, přeskakuje s klády na kládu s hbitostí, nabytou dlouhou zkušeností. Bylo jasné, co zamýšlí.

Biggles křičel, ale domorodec toho nedbal, i když snad volání slyšel, což však bylo nepravděpodobné.

„Praskne-li hráz, bude rozdrčen na kaši!“ křičel Algy úzkostným hlasem.

„On to ví,“ pravil klidně Fee Wong. „Japonci zabili jeho ženu a děti, proto on nemít víc lásku k životu. Dává přednost k pomstě. Kayan je Malajec.“

Když se Kayan ocitl uprostřed *hráze*, vybral si jedno místo, kde zasekl železný hák a začal tahat. Ostatní na břehu ho mohli jen bezmocně sledovat. Nikdo nepromluvil. Nikdo se ani nehnul. Byl to jeden z oněch okamžiků, kdy se zdá, že se čas zastavil. Ginger uviděl, jak se kláda, na které Kayan stál, začala

hýbat. Malajec vložil do tyče všechnu svou sílu. Kláda povyskočila. Pak, s hřmotem, jaký působí vysoce výbušná bomba při výbuchu na pevné silnici, se hráz propadla a v dalším okamžiku se řítilo tisíc tun klád, poháněných mohutnou vlnou nadřžené vody, dolů po řece. Kayan se udržoval na krátký okamžik v rovnováze na jedné kládě. Odhodil hák a stál s roztaženými rukama jako bronzová socha v triumfálním postoji. Pak zmizel mezi otáčejícími se kmeny a v záplavě žluté, zpěněné vody.

Ginger nabral zhluboka dech a navlhlil své rty. „Budu to vidět, co budu živ,“ řekl pevným, ale tichým hlasem.

„Rychle!“ křičel Fee Wong, najednou vyrvaný ze svého orientálního klidu a začal ubíhat do kopce, jenž se v tomto místě tyčil vedle řeky.

Ostatní ho následovali. Nedbaje deště, bláta a trnů, jež rvaly jeho maso, prodíral se Ginger promoklou džunglí. Neměl zdání kam nebo proč jde, a ani se nenamáhal na to myslet. Šel prostě jako zvíře vpřed, protože šli ostatní.

Za pět minut dosáhli vrcholku kopce. Pak pochopil. Řeka obtékala kopec širokým obloukem a ze svého nového postavení mohli vidět za její záhyb. Dorazili na místo právě včas, aby spatřili, jak vířivá vlna zasáhla most, který, jak to Biggles prorokoval, byl spláchnut jako cár tenkého papíru. A s ním letěli do vody japonští vojáci, nákladní auta a děla, nadouvající se změt, jež se hnala vpřed rozšiřujícím se proudem. A proud se přehmul přes břehy a rval pryč velké stromy, jako by to byly jen slabě zakořeněné rostlinky.

Fee Wong ukazoval. „Bárky!“ bylo vše, co řekl.

Ginger si jich dosud nepovšiml, protože byly hluboce ponořeny a kotvily těsně u břehu. Nyní je po prvé spatřil – posádky vyskakovaly na břeh v zoufalé snaze spasit se před řítící se záplavou, jež se hnala kolem nich. Co se přihodilo poté, nebylo jasné, protože bárky byly pohlceny vzdušným proudem a letícími kládami. Jeden kus dřeva, vypadající z dálky dosti nevinně, avšak jistě vážící mnoho tun, udeřil do jedné z bárek

jako torpédo. Jiné byly vrženy na vršek potápějícího se plavidla a najednou vše co mohli vidět byla sprška vody, v níž klády a bárky byly beznadějně smíchány.

Biggles byl první schopen slova.

„Kayan udělal pěknou práci,“ pravil. „Vzal nám to z rukou. Nám tu už nic na práci nezbyvá. Bude třeba celé armády, aby se tahle míchanice napravila, jestli to je ovšem vůbec možné, o čemž pochybuji. Oddíly, které zůstaly na severní straně řeky, budou tam muset zůstat, dokud neskončí monsun. Co budete dělat, Fee Wongu?“

Číňan oslovil svého bratra svou rodnou řečí. Obrátiv se pak k Bigglesovi, řekl:

„Můj bratr zůstat zde. Já zůstat také. Možná, že se jednou dostaneme do Číny. Co vy udělat?“

Biggles se zašklebil. „Abych řekl pravdu, Fee Wongu, nevím. Budu se moci lépe rozhodnout, až uvidím naše letadlo.“

Provlhlou a hniјící vegetací nastoupili svou cestu dolů k břehu řeky, nyní bahnisku, z něhož vyčnívaly převrácené stromy a kořeny stromů, z nichž byla půda spláchnuta; každý skýtal útočiště stonožkám, škorpiónům a hadům. Vzduch byl těžký pachem hniјícího dříví a listů.

Cayman byl dosud na svém kotvišti, avšak skýtal tísnivý obraz. Vodou, jež se navršila za hrází, byl vyzvednut až do větví stromů, visících nízko nad řekou. Když voda po prasknutí hráze náhle opadla, zachytilo se kotevní lano na jedné větvi tak, že nos letadla zůstal viset ve vzduchu. Plátno na křídlech bylo na několika místech potrháno, avšak trup, pokud se dalo rozpoznat blátem a věncovým listím, byl, jak se zdálo, nepoškozen. Had již neseděl na ocase, jak Ginger zpozoroval.

Biggles udělal rychlou prohlídku. „Nevypadá zrovna pěkně, ale myslím, že není vážně poškozeno,“ oznámil. „Přeřízneme-li kotevní lano, dřepne pěkně na vodu. Řeka ovšem zase stoupá, takže letadlo bude brzy odneseno, a kdyby stoupla hodně, pak jistě bude zničeno úplně.“

„Myslíš, že bychom se dostali do vzduchu?“

„To zjistíme jen pokusem,“ odvětil Biggles. „Mám dojem, že to půjde docela dobře, třebaže ovšem nemáme dost benzinu, abychom se dostali zpět na Borneo.“

„Kolik nám chybí benzinu?“ vyzvídal Ginger.

„Nelze zjistit mnoho-li ho zbývá v nádržích, dokud je stroj v této papouščí pozici,“ odvětil Biggles. „Kdybychom získali ony dva hektolitry šťávy, kterou má Ah Wong na pile, a která, doufejme, tam ještě je, pomohlo by nám to, třebaže by nám to nezaručovalo návrat domů. Musím přiznat, že je to malý problém. Vypadá to šíleně, vznést se s vědomím, že dříve či později budeme muset nouzově přistat; na druhé straně však je setrvávání zde stejně beznadějné.“

Biggles pohlédl na Fee Wonga. „Myslíte, že máme nějakou naději dostat sem benzin z pily?“

Fee Wong oslovil svého bratra, který se v té chvíli tvářil velmi nejistě.

Jaká by byla bývala jeho odpověď, musí zůstat pouhou domněnkou, neboť dříve než mohl promluvit, byla konference přerušena pustošivým způsobem. Nejprve se ozvalo z nevelké vzdálenosti v džungli praskání. Praskání bylo provázeno jakýmsi zvláštním, zvonivým zvukem, jako by byly vlečeny řetězy. Každý pohlédl směrem, odkud se zvuk ozýval a jenž přicházel odkudsi nad řekou. Zvonění a praskání se blížilo; mohl to být vlak, ženoucí se podrostem. Pak pronikavé zatroubení poskytlo klíč k rozřešení záhady. Ah Wong vykřikl jediné slovo, avšak dříve nežli mohlo být přeloženo, vynořil se z džungle nejohromnější slon, jakého kdy Ginger viděl. Přibližoval se rychlým během, maje svinutý chobot. Dva velké růžence špinavého potu mu tekly s tváře. Přervaná pouta visela s jeho nohou.

„To je Sultán!“ křičel Fee Wong. „Je šílený!“

Ginger si matně vzpomněl, že slyšel o sloních samcích, kteří byli v zajetí zachvázeni občasnými výbuchy šílenství, avšak tento případ byl první, který spatřil. Nezůstal stát, aby ho pozoroval. Neudělali to ani ostatní, protože velké zvíře je v tom

okamžiku spatřilo a s pronikavým zlostným zatroubením se dalo, do dunivého trysku. Pokusit se spasit na břehu bylo zřejmě beznadějně. Zbývala jediná možnost, jak se vyhnout té šílené, zvířecí zuřivosti, a tou možností byla voda, což si, jak se zdálo, každý uvědomil. S jedinou výjimkou nastal všeobecný hon k letadlu. Jen Ah Wong se vyšplhal na strom. Na neštěstí to nebyl nijak velký strom a tato skutečnost poskytla ostatním příležitost k úniku.

Biggles se vrhl skokem do kopule a z ní do kabiny. Pak se vynořil se sekerou v ruce. Jedním úderem přetřel kotevní lano. Letadlo dopadlo na vodu jako loď, spuštěná náhle s klouzavých kolejí. Ostatní v té chvíli buď již naskákali nebo se vytáhli na palubu, Ginger na trup, Algy na křídlo a Fee Wong na ocasní plochu. Biggles volal zuřivě o pomoc. Opíral se o silnou větev a pokoušel se uvolnit letadlo. Křičel také na Ah Wonga, aby skočil k nim.

Ah Wong byl dosud na stromě, a byl to on, k němuž byly upřeny krví podlité oči slona. Slon objal kmen a pokoušel se jej vytrhnout z půdy. Strom se strašlivě kymácel. Když poznal, že jej nemůže vytrhnout, opřel se slon o strom a tlačil. Strom se skláněl před těžkou váhou. Ah Wong sklouzl po jedné větvi a pověsil se na ni.

„Hleďte!“ křičel Biggles. „Strom padá.“

Zároveň vytáhl revolver a zahájil palbu na slona. Věděl dobře, že ho tak malou zbraní nemůže usmrtit, chtěl však upoutat jeho pozornost. V tom měl úspěch, ne však dříve, nežli se strom převrátil. Padl do špinavé vody, strhávaje Ah Wonga s sebou. Ginger se hnál kupředu a zachytil větev. Slon sklouzl s břehu do vody, a vlna, kterou jeho mocné tělo vytlačilo, dodala proudu onen zbytek síly, kterého bylo třeba k vyproštění *Caymana*. Letadlo vyklouzlo do rychle se ženoucího proudu. Ah Wongovi, vyhrabavšímu se z větví stromu, se podařilo dosáhnoutu Gingerovy ruky. Oddechujícího vyčerpáním a rozčilením vytáhl ho Ginger na palubu.

„Zaved' ho do kabiny a pomoz mně při odklizování tohohle svinstva!“ křičel Biggles, který v té chvíli odtrhával a odhazoval přes palubu větve, jimiž bylo letadlo polepeno.

Bezmocné těleso *Caymana* bylo unášeno rychle ubíhajícím proudem. Ginger se dal do bláznivého smíchu. Ještě nikdy neviděl letadlo v takovém stavu, a nikdy si nic podobného ani nepředstavoval. Bylo pokryto až ke špičkám křídel bahnem. Rostliny visely s jeho trupu i ze zákrytů motorů.

„Čemu se, u sta hromů, směješ?“ hřímal Biggles. „Pomoz, ať se zbavíme aspoň toho nejhoršího svinstva! Copak nechápeš, že nevznese-me-li se v pěti minutách do vzduchu, dostaneme se k pile a vběhneme Japoncům do rukou?“

Ginger se rázem přestal smát. Nebyl ve skutečnosti nijak rozveselen. Nedostatek spánku, rozčilení a vyčerpání spolu s parným vedrem monsunu začínaly působit na jeho silně napjaté nervy. Ve snaze vzchopit se, začal trhat překážející smetí s trupu a házet je do řeky.

Myslel si, že všechno rozčilení mají již za sebou; v tom se však mýlil. Je pravda, slon, ač šilený, přece jen nebyl takový blázen, aby pronásledoval letadlo na řece. Stál na bahnitém břehu, nerozhodný, avšak bdělý a mával chobotem se zvířecí zručností.

Zato se přihodilo něco nového. Znenadání se ozval výkřik. Třeskl výstřel z pušky a kulka utrhla kus plátna z křídla, necelého půl metru od Gingerovy tváře. Málem že nespadol do řeky. Zachytiv se krytu motoru, pohlédl k místu, odkud třeskl výstřel a s ustrnutím uviděl řadu japonských vojáků, pobíhajících po břehu. Byli zrovna o kousek dál od slona, který obrátil svou masivní hlavu, aby vypátral nový předmět pro svou nenávist. Ginger ovšem nevěděl, co zde Japonci chtěli, soudil však, že byli vysláni proti proudu, aby zjistili, kdo byl zodpovědný za svržení kmenů do vody – nebo snad hledali Ah Wonga? A teď ovšem spatřili britské letadlo a ihned k němu obrátili svou pozornost. Věru, osud letců mohl být velmi zlý, kdyby se jich nebyl ujal jejich poslední nepřítel, slon.

Japonci slona nezahlédli. Dívali se na letadlo. Byli by bývali sotva zpozorovali zvíře, pokryté bahnem a stojící pod úrovní cesty, i kdyby nebylo letadlo upoutalo jejich plnou pozornost. Japonci vroubili břeh a rychle zaujímali obvyklé postavení k palbě. V téže chvíli se slon vyšplhal nahoru, aby vypátral nepřítele, kterého sice slyšel, ale kterého ještě neviděl. Když dosáhl cesty, měl je před sebou a zdálo se, že je hned na první pohled nenávidí. Se zuřivým zatroubením zaútočil.

Japonci náhle pozbyli všeho zájmu o letadlo, třebaže je ztěžší bylo možno za to vinit. Jedni se pokoušeli o útěk, jiní, odvážnější nebo snad rozumnější proto, že pochopili nesmyslnost útěku, zamířili své zbraně na zvíře. Ale k zastavení útočícího slona je třeba dobře mířené rány a k té již nezbyl čas. Zvíře bylo rázem mezi nimi. Všichni muži na letadle, včetně Bigglese, se dívali, co se bude dít.

V té chvíli začalo znovu silně pršet a dešť vymazal scénu z jejich dohledu. Ginger lapal dech. Nikdy si takový dešť nedovedl představit. Z nebes se lilo, jako by svět měl být spláchnut ze skutečnosti. Déšť padal tak prudce k zemi, že netvořil kapky, nýbrž zaléval zemi vytrvalým proudem. S jednoho konce letadla nebylo vidět na druhý.

Biggles pokynul Algymu a chytil Gingera za paži. „V tomhle počasí nemá smyslu se s něčím namáhat!“ křičel, aby přehlušil hřmot padající vody. „Udrží-li se déšť, proklouzneme podél pily, aniž budeme spatřeni.“

Ginger přikývl. Uvědomil si, že jestliže Biggles řekl, že nemá smysl se s něčím namáhat, že je to doslovná pravda. Bylo nemožné vidět na vzdálenost pěti metrů a proto pokus o vzletnutí, i kdyby se jen podařilo uvést motory do chodu by byl sebevražedný. Letadlo se za plavby pomalu otáčelo, takže nemohli rozeznat břehy, ani odhadnout stav dole na řece. Se svou vylekanou posádkou, zírající do tmy špelo letadlo vpřed – bezvládná skořápka na žlutém toku.

„Kdyby se jen chtěl zastavit ten pekelný déšť, pak bychom se aspoň mohli vznést,“ naříkal Algy.

„Kdyby se tenhle pekelný déšť zastavil, pak bychom se možná octli v palbě nepřátelských oddílů s obou stran řeky.“ zabručel Biggles.

„Jinými slovy,“ vložil se jim do řeči Ginger, „jsme mezi ďáblem a hlubokým mořem.“

DOBRODRUŽSTVÍ NA ŘECE

O několik minut později vrazil *Cayman* nosem velmi opatrně a docela lehce do bahnitého, křovinatého břehu. Z křoví se zvedal bleskem roztržitý strom. Ginger si ovšem myslel, že narazil na jeden z břehů řeky. Ostatní si snad mysleli totéž, ale nevyslovili to. Oba Číňané vyměnili mezi sebou několik slov, načež Fee Wong oznámil, že najeli na ostrůvek. Poznali to podle rozčísnutého stromu. Byli již asi dvě míle za pilou.

„Co uděláme teď?“ vyzvídá Ginger. „Zůstaneme zde a počkáme, až nás odplaví stoupající voda?“

Biggles hned neodpověděl. Stál na nose stroje a zíral do deště po pravé straně. Pak skočil na břeh, přebrodil se několika metry bahna, znovu se rozhlédl a opět se vrátil k letadlu.

„Kousek dál odtud je jedna bárka,“ oznámil. „Je z poloviny na břehu – musela tam být vržena vlnami, když praskla hráz.“

„Je někdo na ní?“ dotazoval se Algy.

„Nikoho jsem neviděl. Bude však dobře, přesvědčíme-li se o tom, jinak se nám může stát, že po nás někdo najednou začne pálit,“ skončil svá slova Biggles a vytáhnuv revolver, zmizel v dešti.

Uplynulo asi pět minut. Letadlo se lehce pohnulo. Uplynulo dalších pět minut a stroj se hnul znovu.

„Co tam tak dlouho dělá?“ bručel Algy neklidně. „Voda stále stoupá. Můžeme být každým okamžikem odneseni a pak tu Biggles zůstane sám a opuštěn.“

„Mám za ním zajít a popohnat ho?“ navrhoval Ginger.

„Ano, myslím, že uděláš dobře,“ rozhodl Algy. „Až se dostaneš na břeh, hodím ti lano a můžeš nás pro jistotu uvázat.“

„Okay,“ odpověděl Ginger a skočil na břeh.

Učiniv tak, zapomněl na dvě věci. A stejně i Algy. První bylo, že Biggles, snaživší se za slonova útoku vyprostit letadlo, přesekl lano, takže na kruhu upevněném v čele letadla zbylo jen pár metrů – naprosto málo, aby to stačilo pro účel jemuž lano bylo určeno. Ginger stál na břehu a čekal, až mu Algy hodí provaz. Algy pak shledal, že lano je krátké a začal o tom něco povídat. Jeho hlas však skončil vylekaným výkřikem, neboť letadlo se konečně dalo do pohybu. Ginger si pozdě uvědomil, že se to stalo tím, že zbavil nos letadla své tíhy. Spěšně se snažil napravit svůj omyl. Jeho velký spěch byl však jeho neštěstím, protože uklouzl na slizkém bahně a upadl. Ještě při pádu se pokoušel zadržet nos letadla, ale tím vývoj věcí jen zhoršil. Jeho rukám se nepodařilo zachytit se, naopak, udělal to nejposlednější, co si přál – strčil do nosu. To stačilo k odražení letadla. Stroj se začal pohybovat. S pokřikem běžel Ginger okrajem bahna, doufaje, že se letadlo znovu přiblíží; avšak proud je držel nyní již ve své moci, takže letoun stoupající rychlostí se přidal k troskám, unášeným po řece. V dalším okamžiku zmizel z dohledu.

Ginger hleděl několik minut vylekaně do šedivé clony, v níž letadlo zmizelo. Pak se otočil a utíkal – či spíše se mrskal blátem k bárce, jejíž tmavý trup nyní viděl. Napadlo mu, že na plavidle mohou být nepřátelští vojáci, avšak nezastavil se; poháněn vědomím nehody klopýtal kupředu, staraje se jen o nalezení Bigglese, aby mu pověděl, co se přihodilo.

Bárka odpočívala v blátě, lehce položena na bok. Byla obklopena vodou, mělkou v místě, kde byla vyhnána na břeh, hlubokou však na zádi. Ginger se vyškral na palubu. Bárka byla něčím naložena; nezastavil se však, aby prozkoumal náklad, který byl zakryt dehtovým plátnem. Nebylo vidět ani duše, proto běžel na zád', kde kolmá plechová roura prozrazovala – jak se domníval – kamna.

Dosáhnuv schůdků, vedoucích do podpalubí, vzkřikl: „Holahej, Biggles!“

Z hlubin se mu ozval hlas, a proto seběhl po krátkých schodech dolů do malé čtvercové místnosti, jež byla kombinací kabiny a strojovny. Povšiml si několika kusů japonských uniforem, zřejmě odhozených lodníky za jejich spěšného útěku. Biggles tam byl. Zrovna se nad něčím skláněl. Když se Ginger přiblížil, ohlédl se se spokojeným úsměvem.

„Tomuhle se říká štěstí,“ pravil radostně. „Neuvědomil jsem si dosud, třebaže to je tak jasné, že tyto bárky jsou poháněny motory. Motor je na benzinový pohon – vypadá jako automobilový motor. Nádrž je z poloviny plná.“

Biggles hovořil tak rychle, že se Ginger nemohl dostat k řeči. Ironie situace se ho dotkla tak ostře, že hlasitě zaúpěl.

„Co se ti stalo?“ tázal se Biggles.

„Divil jsem se, co si teď počneš s tak velkým množstvím benzínu,“ odvětil Ginger zachmuřeně. „Přelejeme jej ovšem do stroje.“

„Jakého stroje?“

Biggles se zamračil. „Děláš si vtipy, nebo ses zbláznil? Myslím na naše letadlo. To je samozřejmé.“

„Musíš si je ovšem napřed najít,“ ohlašoval Ginger. „Když jsem je naposledy viděl, odploovalo po řece.“

Biggles křepce vyskočil. „Proč jsi je neupevnil, nepřivázal, he?“ vyrazil ze sebe.

„Protože nebylo čím. Pamatuješ-li si, přesekl jsi lano těsně u kruhu.“

Biggles přikývl. „Máš pravdu. Udělal jsem to.“

„Šel jsem pro tebe a stoupající voda odnesla letadlo.“

Biggles si utřel zmazané ruce a tvář něčím, co bývalo kdysi kapesníkem. „To pěkně pokračuje.“ vzdychal. „Nejprve jsme měli letadlo, avšak málo benzínu. Teď máme benzin, a žádný stroj. Zbývá nám jediná naděje. Že se totiž podaří Algymu uvést do chodu motory a že se pak obrátí a zachrání nás. Co se děje venku?“

„Děšť, myslím, není již tak silný,“ odvětil Ginger. „Ale řeka rychle stoupá.“

„Když tomu tak, pak je jen otázkou času, kdy se tahle bárka dostane do pohybu. Až popluje, budeme následovat za Algym. Přemýšlím-li o tom, není to tak špatný nápad. Dostali bychom se aspoň dále od pily a od japonských oddílů. Pojd' a pomoz mně.“

Aniž věděl, co bude dělat, následoval Ginger Bigglese na palubu a pozoroval ho, jak strhává dehtovinu, pokrývající náklad. Výsledek nebyl neočekávaný. Náklad se skládal z balíků surové gumy.

„Tohle zboží vyhážíme přes palubu, rozumíš,“ prohlásil Biggles. „Čím menší bude zatížení, tím dříve se bárka dostane do pohybu.“

Potom začali shazovat balíky přes palubu a v deseti minutách se bárka již pozoruhodně nadnášela. Pokračovali v práci a najednou s uspokojením ucítili, že se plavidlo pohybuje. Biggles zvedl dlouhou tyč, patřící k zařízení bárky a ponořil jeden její konec do bahna, vzepřel se o ni plnou silou. Zád' se začala otáčet.

„Plujeme!“ křičel a v další minutě zůstal ostrůvek za nimi. Ginger zpozoroval ještě dvě další bárky, jednu vysoko na břehu a nepoškozenou, druhou překocenou.

„Co budeme dělat? Dáme se unášet proudem, nebo spustíme motor a pokusíme se ji řídit?“ tázal se.

„Raději se necháme unášet.“ prohlásil Biggles. „Nezdá se mně, že bychom měli ze spuštění motoru nějaký prospěch. Proti proudu bychom stejně nic nesvedli, musíme dolů i kdybychom nechtěli; a při téhle naprosté neviditelnosti poplujeme možná dost rychle i bez motoru. Ostatně, přesvědčme se o tom.“

Biggles se postavil do špice, táhna tyč vodou, aby působila jako kormidlo. Ginger se postavil vedle něho a hleděl do deštivého prostoru, doufaje, že něco zahlédne. Stále ještě přšelo, třebaže liják již nebyl tak silný jako před tím a viditelnost se zvětšila asi na padesát metrů. Ale břehů stále ještě nebylo vidět, za tohoto stavu nesla se bárka po proudu dosti velkou rychlostí.

Ginger věděl, že cestují rychle, avšak pokud nepostřehl v jednom záhybu řeky pobřeží, kterému se dosti přiblížili, neuvědomoval si plně, jak rychle plují. Neuvědomoval si to ostatně ani Biggles, který nyní vyrazil udivený výkřik.

„Možná, že předstihneme *Caymana*,“ poznamenal Ginger.

„Jedině kdyby naběhl na břeh,“ namítl Biggles. „Pluje-li, pak ujíždí toutéž rychlostí jako my a jako všechno, co je na řece.“

Chvilí pak mlčeli. Potom poznamenal Ginger. „Děšť se, jak se zdá, vyčerpává. Již není tak prudký.“

Byla to pravda. Děšť nebyl již řinoucí se kaskádou; proměnil se ve vytrvalé mžení i viditelnost se očividně zlepšovala. Bylo možno vidět mlhavé břehy jako skrz šedivý závoj. Biggles se po několik minut snažil tyčí udržovat bárku uprostřed proudu. To si žádalo velké námahy a pot mu stékal velkými potůčky po zachmuřené tváři.

„Hrome! To je důkladně tvrdá práce,“ poznamenal. „Pokusím se uvést do chodu motor. Ted', když již vidíme na cestu, budeme moci aspoň udržovat směr. Chop se tyče a snaž se udržet bárku uprostřed, dokud se nevrátím.“

Ginger se chopil tyče a Biggles zmizel v kabině. Za několik minut nato ožil motor a bárka se chvěla pod jeho obrátkami. Biggles se vrátil.

„Je to lepší,“ prohlásil, chápaje se rukojeti kormidla. „Ted' již můžeš tyč odložit.“

Poháněna silou svého motoru špěla bárka po řece rychlostí vpravdě poplašnou pro tak těžké plavidlo. Břehy rychle ubíhaly. Na několika místech byly úplně spláchnuty, zanechávající prales stát ve vzduté záplavě. Ginger zpozoroval na pobřeží několik bárek. Jedna z nich byla převrácena.

„Rozbili jsme konvoj důkladně,“ poznamenal.

Biggles neodpověděl, a Ginger, obrátiv se, aby zjistil proč, shledal, že se upřeně dívá přímo před sebe.

„Podívej se!“ pravil Biggles úsečně. „To je *Cayman*. A co je to vedle něho?“

Pohlédnuv na řeku, spatřil Ginger letadlo, v němž poznal ihned obojživelníka. Vedle něho bylo jiné plavidlo, malý námořní člun. V něm stál muž a mával rukama, jako by dával nějaké příkazy. Obě plavidla plula pomalu vedle sebe.

„To je motorový člun,“ pravil Biggles prudce. „Může být jenom japonský. Připlul si, aby převzal bárky, nebo aby zjistil, co způsobilo, že nepřipluly – a při tom potkal *Caymana*.“

„Podívej se, bere *Caymana* do vleku,“ křičel Ginger, když spatřil, jak se pojednou mezi oběma plavidly napjalo lano.

„U sta hromů! Ty máš pravdu!“ odvětil Biggles. „Pokouší se zatáhnout letadlo ke břehu. Ten chlap ve špičce dává Algymu rozkazy. Nikdo si nás dosud nepovšiml. Myslím, že budeme muset zasáhnout.“

Bárka byla vzdálena asi dvě stě metrů od motorky, jež nyní plula napříč proudem proto, aby se dostala z hlavního toku řeky. Za ní, skřípaje pod napětím vlečného lana, byl *Cayman*. Bárka, mnohem větší nežli motorka, hnala se na scénu asi tak, jako těžké nákladní auto proti bicyklu. Ginger, pohlédnuv na Bigglese, viděl, že se usmívá.

„Dávej pozor, jak budou létat třísky,“ pravil Biggles, opíraje se o kormidlo.

V této chvíli bylo již zřejmé, že si posádka člunu povšimla bárky. Několik mužů v ní stálo a zuřivě signalisovalo, snad v naději, že bárka pozmění svůj kurs. Neměli ovšem žádných příčin k takové domněnce, jak Biggles klidně poznamenal, protože bárka byla obsazena dvěma členy Britského královského letectva. S uniformami a tvářemi znečištěnými blátem, mohli Biggles a Ginger patřit ke kterékoliv zbrani kterékoliv armády.

V posledním okamžiku, aby získal větší rychlost, uvolnil muž na zádi člunu lano, jež drželo *Caymana* ve vleku; v té době bylo však již pozdě. Bárka spěla proti plavidlu jako malý říční křižník, s nemilosrdnou silou nějaké laviny, řítící se na alpskou chatu. Udeřila přímo doprostřed boku člunu. Zarazila se na okamžik ve svém šíleném postupu a pak spěla dále,

zanechávajíc za sebou několik úlomků dřeva a jednoho či dva muže, zápasící s vodou. Motorový člun s proraženým bokem se potopil jako kámen.

Biggles mu už nevěnoval další pozornost. Nebyl by se mohl zastavit i kdyby byl chtěl. Ale nechť. Obával se, že vrazí do *Cajmana*. Opravdu jej také jen docela těsně minul a postačil ještě zvolat na Algyho.

„Drž se! Vrátime se!“

Biggles se nyní usilovně snažil zastavit rychlost bárky, aby dosáhl styku s letadlem, avšak zdálo se, že je to nemožné, třebaže *Cayman* byl dosud hnán volně po řece.

„Chyt’ se!“ křičel Biggles na Gingera. „Chci ji otočit. Kdybych ji dostal nosem proti proudu, zmírnil bych náš let.“

Doreknuv to, vrhl se Biggles plnou váhou na rukojeť kormidla. Bárka, jež přes sílu svého motoru byla dosud v moci proudu, začala se zatáčet širokým obloukem; avšak řeka nebyla dosti široká na takový manévr a brzy bylo jasné, že plavidlo nikdy nedokončí polokruh, jež muselo učinit, aby dosáhlo svého cíle. Dokonce ani bokem se neoctla proti proudu, nýbrž letěla přímo k břehu řeky – či spíše tam, kde v době sucha břeh býval. Prales byl nyní zaplaven a jediný rozdíl mezi záplavou za břehem a řekou byl ten, že řeka se hnala kupředu, kdežto zaplavený prales byl klidný. Mohl být docela dobře jezerem.

„Nedokážeme to!“ zaječel Biggles a rval kormidlo, aby se vrátil k původnímu kursu. Avšak bárka byla již příliš blízko břehu, a dříve nežli se mohla stočit zpět do hlavního proudu, vrazila mezi stromy.

Ginger se hnál do kabiny, aby nebyl smeten nízkými větvemi a Biggles utíkal za ním. Po několik vteřin letěla bárka bokem mezi stromy, urážejíc je jako větve, pak se konečně tiše zastavila, vznášejíc se v džungli.

„To bylo ode mne velmi chytré,“ vrčel Biggles, když se škrábal zpět na palubu. Ginger vylezl také ven, právě včas, aby spatřil *Caymana*, jak pluje mimo hlavním proudem.

Algy něco ječel, avšak ani Biggles ani Ginger mu neporozuměli.

Biggles si setřel pot a špínu s tváře. „Neumím řídit bárku,“ poznamenal znechuceně a posadil se. Za okamžik nato však již zase stál, když zaznělo hřmění leteckého motoru.

Ginger přímo tančil vzrušením. „To je Algy!“ křičel radostně.

„Spustil motory. Vrací se.“

Byla to pravda. *Cayman* se brzy objevil, přicházející proti proudu diagonálním kursem k trhlíně mezi stromy, způsobené bárkou.

„Zbývá jenom, aby se ještě srazil s nějakou kládou plující po řece a naše dnešní smůla bude dovršena,“ poznamenal stísněně Biggles.

Ale to se nestalo. *Cayman* vplul do trhliny. Jakmile se dostal z dosahu proudu, jeho motory se zastavily. Letadlo pak narazilo čelem jemně do boku bárky. Algy vstal. Šklebil se.

„Kdyby tě tak byla mohla vidět celá perut', jak ses pokoušel s touhle bárkou o vertikální zatáčku.“

„Ach, mlč,“ zahučel Biggles. „Pojď raději na palubu a dopřejeme si nějakou snídani. Máš ještě své cestující?“

„Ano, jsou zde,“ odvětil Algy.

„Přived' je sem,“ nařizoval Biggles. „Číňané si vždycky myslí, že jsme rasa bláznů. Po dnešní exhibici jsou o tom oba bratři Wongové jistě úplně přesvědčeni.“

Fee Wongova hlava se vynořila z letadla. I on se usmíval.

„Výborně to dopadlo,“ prohlásil.

DALŠÍ PŘEKVAPENÍ

Počasí se později za dne značně zlepšilo, třebaže Ah Wong byl přesvědčen, že brzy začne znovu pršet. Najedli se, umyli a odpočinuli si, načež se všichni cítili lépe, zvláště když podrobnější prohlídka benzinových nádrží v bárce jim slibovala dost pohonné látky, aby se dostali s *Caymanem* na svou základnu – ovšem stále za předpokladu, že motory budou pracovat s obyčejným obchodním benzinem stejně dobře, jako s leteckým benzinem, jemuž byly zvyklé.

Ale tohle neměli nikdy možnost vyzkoušet, neboť právě když se letci chystali k přečerpání paliva, přimělo je dunění nízce letícího letadla, aby se skryli. Za několik minut poté uviděli japonské námořní letadlo, jež Biggles identifikoval jako průzkumný biplan Kawinishi, jež se hnalo nad řekou ve výšce necelých třiceti metrů.

Ginger, vyhlédnuv zpod dehtoviny, pod kterou se ukryl, mohl docela zřetelně vidět pozorovatele na zadním sedadle. Díval se nejprve na jednu a pak na druhou stranu.

„Ručím za to, že pátrá po bárkách,“ prohlásil Biggles. „Držte se z dohledu.“

Na chvíli se zdálo, jako by bárka a k ní přilétající letadlo měly uniknout spatření, protože byly mimo hlavní proud a stromy jim skýtalý jakousi ochranu; avšak když se námořní letadlo naklonilo, obrátilo se a vracelo se kursem, jenž je musel dovést přímo na obě plavidla, věděl Biggles, že byli zpozorováni.

„Nikdo se nehýbej!“ nařídil přísně. „Máme stále ještě naději, že si budou o nás myslet, že jsme pouhým vrakem. Než

pošlou člun, aby si nás prohlédli důkladněji, budeme již dávno pryč – jak doufám.“

V této věci se však Biggles mylil, jak mu Algy rychle dokazoval.

„Nemůže být ani řeči o člunu, staroušku! Tihle puchýři chtějí přistat a podívat se na nás,“ tvrdil.

„Přes to nevěřím, že budou riskovat přistání, provádějí-li pouhý průzkum řeky,“ odvětil Biggles.

„Nám by se však krásně hodilo, kdyby chtěli přistat,“ vložil se jim Ginger rychle do řeči. „Benzin z jejich nádrží by se nám hodil mnohem lépe, nežli nízkooktanová směs z bárky.“

„Máš pravdu,“ zamručel Biggles. „Na tohle jsem nepomyslel. Bolí mě tak pekelně hlava, že nemohu dobře myslet.“

„Soudím, že bych je dokázal přilákat dolů,“ prohlašoval Ginger. „Jak?“

„Mám to zkusit?“

„Zkus – ale ne tak, aby nás postříleli.“

Ginger se ponořil do kabiny. Za minutu byl zpátky, maje na sobě japonskou tuniku a čepici, vybranou z odhozených šatů. Pak utíkal po palubě a mával na kroužící letadlo. Letadlo se naklonilo a potom, letíc ještě kousek po řece se vrátilo s přiškrcenými motory, zamýšlejíc zřejmě přistát.

„Přicházejí,“ pravil Biggles. „Jen ať se přiblíží. Nehýbejte se.“

Letadlo šťastně dosedlo a bez zastavení zajíždělo do průplavu proraženého splašenou bárkou. Se škytajícím motorem šlo zvolna kupředu, až se jeden jeho plovák dotkl bárky. Dolní křídlo přečnívalo přes její okraj.

Pilot odstrčil zákryt své kupole a vzpřímil se. Pozorovatel udělal ještě víc. Vstal a volal něco na Gingera – ovšem japonsky. Ginger z pochopitelné příčiny neodpovídal. Vše, co se odvážil učinit, bylo, že mu rukama začal dávat znamení a ukazovat na kabinu, do které nakonec vlezl, protože měl strach, že Japonec si povšimne jeho bílé tváře.

Zdálo-li se nepřátelským letcům jeho počínání podivným, nedávali to najevo. Pozorovatel slezl na křídlo, přešel po něm a lehce se přehoupl na bárku, necelé dva metry daleko od místa, kde se Biggles krčil pod dehtovinou.

Biggles se vztyčil a shodil ho prostě do řeky – což nebylo těžké, protože Japonec nebyl připraven na tak rychlé napadení. „Starejte se o něho!“ houkl Biggles, vyskočiv na letadlo, hnál se ke kupoli. Pilot byl tak překvapen, že se ani nehnu. Až v posledním okamžiku klesl do svého sedadla a pokoušel se zatáhnout poklop. Biggles mu položil k hlavě revolver. Japonec se na něho vylekaně podíval a pak zvedl ruce. Algy zatím vytahoval pozorovatele zpět na bárku. Celá věc skončila za necelou minutu.

Biggles naznačil pilotovi, aby přešel na bárku. Muž neprotestoval. Nepochybně si uvědomil, že odpor proti třem bělochům a dvěma Číňanům by byl nesmyslný. Biggles pak doprovodil oba zajatce do kabiny, kde je zavřel. Ginger se usmíval. Zneškodnění nepřátelských letců bylo tak směšně lehké, že se zdálo spíše komedií nežli tragedií.

„To je krásné,“ prohlásil Biggles. „Teď si naplníme nádrže a poletíme domů.“

„Myslíš hned?“ vyzvídá Ginger.

Biggles chvíli přemýšlel, svíraje si rukama hlavu. Ginger si povšiml, že má zrudlé tváře a nepřírozně lesklé oči, avšak mlčel.

„Nemyslím, že bychom měli odletět z Malajska za bílého dne,“ rozhodl Biggles. „Tady se může potulovat dost nepřátelských letadel, a bylo by hloupé, kdybychom se s nimi měli srazit. Bude lepší, počkáme-li do tmy a teprve pak vylétneme, abychom dorazili do Lucky Strike kolem svítání.“

„Co uděláme se zajatci?“

„Nemám v úmyslu zatížit jimi *Caymana*, máš-li toto na mysli,“ odvětil Biggles. „Bárku zapálíme, protože je v ní stále ještě dost gumy. Zajatce můžeme zanechat v jejich letadle. Jistě je později objeví nějaký hlídkový člun.“

Práce spojená s přečerpáním benzínu z japonského letadla do *Caymana* trvala dlouho a vlekla se. Protože neměli hadici, kterou by benzin přečerpávali z jedné nádrže do druhé, museli jej přenášet v konvích. Následkem toho byla již téměř tma, když dílo skončili.

Potom jim nezbývalo nic jiného nežli čekat, třebaže sledovali pozorně oblohu, zda nezačne opět pršet. V takovém případě byl Biggles rozhodnut ihned vzlétnout, protože vzlet s řeky za monsunového lijáku byl by býval prakticky nemožný.

„Blíží se půlnoc,“ pravil konečně Biggles. „Myslím, že se vydáme na cestu.“ Měl krátký rozhovor s Fee Wongem, z něhož zjistil, že oba bratři si přáli opustit Malajsko, protože po tom všem, co se přihodilo, neměli ani příčiny ani odvahy zůstat.

Prostřednictvím Ah Wonga, vystupujícího jako tlumočník, byli oba zajatci převedeni do svého stroje a donuceni odpádlvat do určité vzdálenosti. Bárka pak byla zapálena. Nato Biggles a ostatní se spěšně nalodili do *Caymana*; motory byly spuštěny a v ponuré záři hořící bárky rozběhlo se letadlo po proudu divokým letem.

Vzhledem k tomu, že byl jen lehce naložen, odlepil se letoun brzy od vody, avšak málem že se nedotkl špiček stromů, když se šplhal vzhůru a zatočil se způsobem, u Bigglese poněkud neobvyklým. Ginger, který seděl vedle něho, se na něho podíval a hned viděl, že se děje něco zlého. Biggles klesal kupředu, jako by usínal. Ginger ho chytil za rameno. „Hej! Co je ti?“ otázal se ostře.

Biggles se s velkým úsilím vzchopil. „Nemohu vidět,“ zamumlal slabým hlasem.

Ginger se chopil řídicí páky a zavolal na Algyho. Algy se objevil.

„Bigglesovi je špatně. Odnese ho do kabiny!“ křičel vylekaně Ginger, protože přes všechnu snahu udržet letadlo v rovnováze, začalo se nebezpečně kymáčet.

Algymu se po jisté námaze konečně podařilo dostat Bigglese z pilotního sedadla a Ginger vklouzl na jeho místo. Po

několik minut, mezitím co byl sám, snažil se udržet stroj v jeho kursu. Pak se vrátil Algy.

„Připadá mně, jako by měl prudký záchvat malarie,“ oznamoval. „Pozoroval jsem to na něm v posledních dvaceti čtyřech hodinách.“

„Také jsem si toho povšiml,“ odpověděl Ginger.

„Možná, že to nebude trvat dlouho, ale zatím není schopen pilotování,“ pokračoval Algy. „Uložili jsme ho co nejpohodlněji na podlaže. Čím dříve se octne na zemi v pokrývkách, tím lépe.“

„Měl by ses raději ujmout řízení.“

Algy se posadil na pilotovo místo a Ginger zůstal sedět vedle něho. Jen občas zašel do kabiny, aby se podíval, jak se vede Bigglesovi. Byl při vědomí, měl však zřejmě vysokou teplotu.

„Proč jsi neřekl, že jsi nemocen,“ vyčítal mu Ginger. „Málem žes nás nezabil.“

Biggles se slabě usmíval. „Neuvědomil jsem si, jak je mně špatně, až když jsme byli ve vzduchu; pak to přišlo docela náhle.“

„Inu dobrá, nedělej si starosti. Všecko je v pořádku. Letíme domů a měli bychom tam dorazit kolem východu slunce. Pokus se spát.“

Po těchto slovech se Ginger vrátil k Algymu.

„Není to tak zlé,“ pravil. „Myslím, že záchvat brzy překoná – víš jak tomu bývá s malarií.“

„Trápí mě, co si s ním počneme, až ho dostaneme do Lucky Strike,“ bručel Algy. „Měl by odejít na léčení do Austrálie, ale on nebude ovšem chtít – aspoň dokud se neskončí naše práce.“

„Nechme to na pozdější dobu,“ navrhl Ginger prakticky. „Kde jsme teď?“

„Zrovna jsme opustili pobřeží. Udrží-li se tohle počasí, nebudeme mít nesnáze.“

Ginger vzhlédl k obloze a ulehčilo se mu, když poznal, že v mračnech, jimiž byla pokryta, objevují se mezery, jimiž pronikavě svítily hvězdy. Nikde nebylo známek po nepřátelských letadlech a *Cayman* burácel vpřed nocí. Ginger chvílemi dřímал, protože byl strašlivě znaven a občas převzal od Algyho řízení, aby mu dopřál odpočinku. Takový způsobem ubíhaly hodiny a letadlo rylo svou neviditelnou brázdou na tropickém nebi.

Po dlouhém mlčení promluvil Ginger. „Šest hodin.“ poznamenal. „Každou minutu musí začít svítat. Staříčkový *Cayman* se držel pěkně pohromadě, pomyslíme-li na drsnou obsluhu, jakou měl.“

Algy přikývl. „Před námi je Borneo,“ poznamenal, a za několik minut nato, když se na východní obloze objevily první slabé známky svítání, přeletělo letadlo vysoko nad nevlídným pobřežím a nastoupilo poslední úsek své cesty. Svět pomalu otvíral své ospalé oči na jiný den. Ginger, napůl dřímající, hleděl dopředu a neviděl nic zvláštního. Myslel na dlouhý, nepřetržitý spánek, který ho čeká až dosáhnou cíle. Najednou se vzchopil, zamrkal a vytřeštil oči, pak je zase zavřel a znovu se zahleděl vpřed.

„Jáčku! Co se to děje?“ křičel.

Algy, který letěl mechanicky, se podíval kupředu.

Ginger první zahlédl kouř. S místa, na němž se prostíralo Lucky Strike, se kouřilo jako ze soptící sopky. Pozoroval vlastně kouř již po určitou dobu, avšak z jakéhosi nepochopitelného důvodu považoval jej zprvu jen za mrak, vznášející se nad obzorem. Nyní však nebylo možno déle pochybovat. Byl to kouř.

„Prales hoří,“ vyrazil ze sebe.

„Nevěř tomu,“ odpověděl mu Algy zachmuřeně. „Prales je promoklý. Nedovedu si představit, že by mohl hořet.“ Pak ze sebe vyrazil:

„Pohled! Je to bombardování.“

Zvednuv zrak, spatřil Ginger teprve nyní několik teček, kroužících nad přistávací plochou. Napočítal jich dvanáct.

„Co tomu říkáš?“ tázal se Algy úsečně.

„Nevím – jsou příliš daleko,“ odpověděl Ginger. „Jsou to ovšem Japonci. Patrně objevili letiště a teď je dláždí.“

„Aha! Myslím, že za to se můžeme poděkovat oné stíhačce, která si nás prohlédla a potom uletěla domů.“

„Mám to povědět Bigglesovi?“

„Ne,“ rozhodl Algy. „Nemá smyslu ho rozčilovat. Musíme si to rozřešiti sami. Jedna věc je jistá. Nemá smyslu tam letět, dokud trvá nálet. Nesmíme se odvážit riska spatření.“

Algy otočil letadlo a ještě nežli dokončil tuto větu, zamířil dolů po nose k okraji mračna, jež se hrnulo s jihu. A nepromluvil dříve, nežli se v něm skryl.

„Ještě dobře, že máme dost benzínu,“ pravil chmurně.

„Kolik ti ho zbylo?“

„Asi na půl hodiny letu. Do té doby budou Japonci pryč.“

„Zdá se, že si tam počínají podle své chuti. Divím se, proč Beaufightry proti nim nevzlétly?“

Algy pokrčil rameny. „Však to brzy poznáme. Tohle se mně nic nelíbí.“

Bigglesova tvář se objevila u dveří v přepážce, jež dělila kupoli od kabiny.

„Jakou hru se mnou, mládenci, vlastně hrajete?“ zvolal.

„Mohu být nemocný, avšak ne tolik, abych nepoznal, že letadlo letí jiným kursem.“

„Japonci bombardují Lucky Strike,“ odpověděl Algy klidně. „Motám se kolem, dokud nezmizí.“

„Kolik letadel jste zahlédli?“

„Napočítel jsem jich tucet.“

Biggles zasténal. „Člověk se nemůže na nic spolehnout, sotva se otočí ke světu zády.“

„Uděláš lépe, půjdeš-li si lehnout,“ doporučoval mu Algy.

„Nemůžeš přece nic dělat.“

Po dvacet minut křížoval Algy kolem mračna, jsa připraven v něm zmizet, kdyby se nepřátelská letadla objevila. Pak opatrně zamířil podél okraje mraku k letišti. Rychlý průzkum oblohy ukázal, že nepřátelská letadla odletěla. Jakmile si tím byl jist, zamířil Algy nosem k přistávací ploše, z níž dosud stoupal líný sloup kouře.

Když se letadlo přiblížilo zemi, vyrazil Ginger náhlý výkřik. „Podívej se na zem!“ upozorňoval.

Vysvětlování bylo zbytečné. Přistávací plocha byla rozryta krátery, z nichž každý stačil rozbít letadlo, jež by se pokoušelo mezi nimi přistat.

„Vypadá to, jako bychom byly ztraceni,“ pokračoval Ginger. „Co chceš udělat? Nemáme dost šťávy, abychom se dostali jinam, i kdybychom chtěli. Zbývá buď letiště nebo prales.“

„Pověz to raději Bigglesovi.“

Ginger odešel do kabiny a pověděl Bigglesovi, jaký je stav věcí.

„Je někdo na letišti?“ tázal se Biggles.

„Ani duše. Museli se skrýt, když to začalo padat. Určitě nemáme dost benzínu, abychom tu mohli poletovat, dokud nezarovnají krátery.“

„Pak nemá smyslu se o tom přít,“ prohlásil Biggles. „To znamená přistát za každou cenu. Pověz Algymu, aby se do toho pustil. Ujal bych se toho sám, ale nemá smyslu něco předstírat: nejsem schopen rozeznávat vzdálenosti a možná, že bych vrazil do stromů. Jen jdi. Algy ví, co dělat.“

Ginger se vrátil do kupole. „Biggles říká, abys přistál jak nejlíp můžeš,“ sdělil Algymu stručně.

Algy neodpovídal. S očima upřenýma na přistávací plochu, posetou krátery, začal klouzat dolů, drže levou ruku na vypínači, aby mohl v okamžiku před dosednutím vypnout zapalování a zmenšit tak nebezpečí ohně. Na okraji letiště mohli nyní vidět několik stojících postav. Byly tam také tři vypálené vraky; jedním z nich byl ovšem onen nešťastný

japonský létající člun, jenž se pokusil přistát, avšak zda-li oba druhé stroje byly britské nebo japonské, nedalo se poznat.

Algy klouzal pomalu dolů nad špičkami stromů. Mezi krátery byla ovšem ještě volná plocha, ne však dosti velká, aby umožnila bezpečné přistání. Velký stroj stále klesal. Algy vypojoil motory a spustil kola, doufaje, že zmírní otřes nárazu, dříve nežli se utrhnou, jak se určitě musilo stát. Ginger se přivázał. Kola se dotkla půdy a běžela hladce snad asi čtyřicet metrů k prvnímu kráteru. Stroj se pak posadil, ubíhající dále velkou rychlostí. Algy přitiskl levou nohu na kormidlo. Letadlo se hrozně zakolísalo, když se otáčelo, avšak vyhnulo se kráteru a hnalo se k dalšímu. Algy opakoval svůj výkon, avšak následující kráter byl příliš blízký a potřebná zatáčka příliš akutní. Podvozek povolil pod napětím. Kýl udeřil do země s praskotem; letadlo, kymácející se, klouzalo k nejbližšímu kráteru; pak vylétlo na povrch šterku, obklopujícího šklebící se jámu a konečně s dalším praskotem se zastavilo. Algy a Ginger byli vymrštěni kupředu, avšak ne takovou silou, aby se zranili.

V okamžiku, kdy se letadlo zastavilo, škrabali se oba do kabiny. Dveře byly již otevřeny a Biggles pobízel oba Čínany, aby vylezli. Nikdo se nepohybuje rychleji nežli letec, opouštějící vrak letadla, protože nikdy nepustí z mysli strach z požáru. V několika vteřinách byla celá společnost venku a v bezpečné vzdálenosti od vraku.

„Dobrá práce, Algy,“ řekl Biggles. „Neudělal jsi ani tak velkou škodu, jakou jsem očekával.“

Lidé přibíhali z obsazeného konce letiště.

„Tohle bys mohl nazvat efektním návratem domů,“ řekl Biggles mdlým hlasem.

„Inu, alespoň jsme doma,“ poznamenal Ginger filosoficky.

NEŠTĚSTÍ V LUCKY STRIKE

Biggles, třesoucí se, ačkoliv měl na sobě kupu pokrývek, ležel na lůžku a poslouchal příběh o pohromě, který vyprávěla parta, jež zůstala na základně. Ostatní stáli kolem. Příběh byl stručně takový:

První známky nepříjemností se dostavily za hodinu po odletu *Caymana* do Malajska, když Subovi kouzelníci zachytili bubnové poselství, vysílané ostrovem. To oznamovalo, že do Brunei na pobřeží Britského severního Bornea přibyly japonské transporty. Po něm následovalo další poselství, oznamující, že na letišti přistává mnoho letadel. Krátce před svítáním sdělovala další zpráva, že japonské oddíly postupují bambusovým pásem do středu ostrova. Velel jim generál nazývaný Yashnowada. Po přijetí této rozčilující zprávy, muži v Lucky Strike, uvědomivše si, že cílem těchto oddílů je určitě letiště, začali upravovat tábor do stavu obrany. Bylo rozhodnuto, že jakmile se rozední, vznese se jeden Beaufighter, aby vypátral Japonce a bude-li možno zarazil jejich postup. Avšak dříve nežli se letadlo mohlo vznést, došlo k prvému ze tří náletů, který nezvratně dokázal, že nepříteli byla poloha letiště známa.

První nálet začal, když se bez výstrahy objevilo nad letištěm neméně nežli osmnáct japonských bombardérů. V té chvíli se prováděly na jednom Beaufightru opravy, takže nebyl schopen letu. Obě druhá letadla se vznesla do vzduchu a pilotována Bertiem a Tugem, sestřelila tři z útočníků. Dva spadli do pralesa, třetí na letiště. Rex odvedl Subu a domorodce s letiště, jakmile se objevila nepřátelská letadla, takže nebylo zraněných; avšak vesnice i některá skladiště byly poškozeny. Na neštěstí dostal Beaufighter, zůstavši na zemi, přímý zásah a

byl roztrhán na kusy. Když útočníci odtáhli, pokusily se oba Beaufightry bez ohledu na krátery, způsobené bombami, o přistání. Jeden byl v boji mírně poškozen a byl opravován zrovna když nastal druhý nálet, tentokráte prováděný dvanácti letadly. Bertie se vznesl se zbylou, letu schopnou stíhačkou, když však sestřelil dva z útočníků, z nichž jeden se zřítil na přistávací plochu, bylo jeho letadlo zapáleno. Seskočil s padákem a bez nehody přistál nedaleko letiště. Jeho letadlo se úplně roztránilo. Tak jim zbylo jediné letadlo, opravované od druhého náletu. Všichni přiložili ruce k dílu, aby zasypali krátery, avšak byl to velký úkol a práce ještě neskončila, když došlo k třetímu náletu. To byl onen útok, jež Algy a Ginger zpozorovali z letadla. Při něm byl zapálen a zničen i poslední Beaufighter.

„A kde byl po celý ten čas Liberator?“ zeptal se Biggles na konci příběhu.

Bertie doplnil chmurné novinky sdělením, že se Liberator nevrátil z poslední cesty do Austrálie. Očekávali jej každou minutu, avšak nepřiletěl – což bylo ostatně jen dobře, ujišťoval Bertie, neboť by byl určitě také zničen. Nevěděli o něm nic.

„Což znamená,“ pravil Biggles chmurně, „že zde nemáme ani jediný stroj?“

„Obávám se, staříček válečníku, že to souhlasí,“ potvrdil Bertie smutně.

„Nemohu pochopit, že mezi vámi ani mezi domorodci není zraněných.“

Rex vyložil, že vesnice domorodců je pěkně zřízená, že však Suba se tím netrápí, protože nové domy se dají snadno postavit. Že nikdo nebyl zraněn vysvětlil tím, že domorodci utekli do jeskyní v hoře, jejichž existence nebyla bělochům do náletu známa.

„A to je myslím všechno,“ uzavíral Bertie.

„Však je toho dost, ostatně ještě něco zažijeme,“ odvětil Biggles sarkasticky. „A já musím zrovna v takové chvíli dostat záchvat malarie,“ dodal trpce.

„Pomyslím-li na Japonce, blíží se džunglí, a na nálety, zdá se mně jako by měl nastat konec Lucky Strike,“ vložil se do řeči Rex.

„To se vám může zdát,“ odvětil Biggles chladně. „Věci se nevyvíjejí pěkně, to musím připustit, avšak domnívá-li se to malé, žluté prase Yashnowada, že nás vybijí – a to je zřejmě jeho úmyslem – pak ho z toho vyvedeme. Musíme se pustit do práce. Rexi, vy to zařídíte s domorodci; přimějete je k zasypání jam pro případ, že se Liberátor vrátí. Nedopusťte, aby pracovali ledabyly; snažte se udělat bezvadnou rozjezdovou dráhu – můžeme ji vyznačit kouřovými ohni až Liberátor přiletí. S ním, nebo bez něj, musíme navázat styk s Austrálií, abychom dostali nějakou náhradu. Myslím, že s několika stíhačkami bychom mohli pevně uhájit tohle místo; bez nich – inu, jakmile Japonci poznají, že zde není žádného odporu, spustí se dolů a smažou tohle místo se zemského povrchu. Můžeme určitě očekávat, že se brzy vrátí. Někteří z vás jděte a prohlédněte *Caymana*, aby se zjistilo, dostaneme-li jej ještě do vzduchu. Rexi, požádejte Subu, aby zachycoval bubnová poselství, z nichž bychom poznali posici nepřátelských oddílů. Povězte domorodcům, aby se uchýlili do jeskyní, kdyby došlo k dalšímu náletu; naši hoši by tam raději měli přestěhovat všechny zásoby. Pust' se do toho.“

Ginger vyšel s Algym ven. „Ach, mít tak hlouček Spitfierů!“ bědoval. „To bychom z těch bombardůků, přilétajících bez doprovodu, vyrazili duši.“

Algy přikývl. „Dobrá myšlenka, ale nemáme tu stíhaček a nevypadá to na to, že bychom nějaké dostali,“ řekl klidně. „Nemá smyslu se utěšovat; věci jsou velmi vážné. Nevrátí-li se Liberátor a ukáže-li se, že *Cayman* je dokonale rozbit, pak se můžeme jít klouzat. Pojď se na něj podívat.“

Zamířili ke *Caymanovi* a našli tam již seržanta Smytha.

„Co o tom soudíte, seržante?“ tázal se Algy.

„Nechci říci, že již nikdy nebude létat, pane, ale při nesnázích, v jakých jsme, nedal bych za tu šanci mnoho.“

Největším problémem je podvozek a zkřivená vrtule. V trupu je díra, avšak to by nevadilo, dokud by letadlo nepřistálo na vodě.“

Algy horlivě přikyvoval. „Inu, bude dobře, když se ihned podíváte, co s tím budete moci udělat. Pomůžeme vám. Nejprve ovšem bychom se měli pokusit dostat je pod stromy, protože Japonci, objeví-li se zde znovu, pokropí letiště bombami.“

Pozemní mužstvo a většina důstojníků pracovala na letadle až do poledne, kdy domorodci pod dozorem Rexe naplnili krátery a obnovili bezpečnou rozjezdovou dráhu. Byla nařezána zásoba polen, aby se jich mohlo užít jako válců, na kterých by dopravili letadlo ke stromům.

Ginger měl právě ústa plná jídla, když ho vzdálené dunění leteckého motoru vylákalo ven, kde mu radostný pokřik mechaniků pomohl uhodnout pravdu. Liberator přilétal a muži utíkali, aby zapálili malé ohně pro označení přistávací dráhy. Věda, jak mnoho na tom závisí, zatajoval Ginger dech, když letadlo přistávalo, a oddechl si s úlevou, když dosedlo bez nehody. Šel mu vstříc, když běželo kupředu. Angy hleděl na něho s očima rozšířenýma údivem, neboť si ovšem povšiml kráterů po bombách.

„Pospěš si!“ křičel Ginger. „Cos přinesl?“

„Benzin a olej,“ odvětil Angus. „Co se zde stalo?“

„Slez a já ti to povím,“ odvětil Ginger.

Liberátor se stal v několika minutách středem zuřivé činnosti, když byly vykládány sudy benzínu a oleje.

Biggles se objevil s tváří dosud rozpálenou horečkou.

„Gingere, dej naplnit nádrže stroje jak rychle jen můžeš,“ nařizoval přísně. „Pak se doprav pod stromy, pryč z dohledu, dokud nerozhodnu, kdo poletí do Austrálie.“

Ginger počkal jen do té chvíle, dokud nevyslechl příčinu zdržení návratu Liberátora. Nebylo na tom nic zvláštního. Letadlo bylo poškozeno nepřátelskými stíhačkami, s kterými se setkala blízko australského pobřeží, a Angus se rozhodl provést opravy v Darwinu. Trvalo to dva dny.

Ginger se vrátil k Liberátoru. Počkal, až se skončilo doplňování nádržek a pak se vyšplhal do kupole, aby zajel se strojem pod jeho částečně zničené přístřeší. Spustiv motory, chystal se rozjet vpřed, když zpozoroval, že mechanikové, stojící dosud u letadla, hledí k nebi. Dozvěděl se, co se blíží, hned když otevřel postranní okno a zvolal:

„Co je?“

„Nepřátelské bombardéry, pane,“ křičel rotmistr. „Je jich dvanáct – spouštějí se dolů.“

Lidský mozek bývá ve chvílích velkého nebezpečí schopen svého nejlepšího výkonu. Pod tlakem sebeobraný spolupracuje s nervy a svaly v podivuhodné souhře. Takové to bylo v tomto okamžiku u Gingera. Akce byla prakticky souběžná s myšlením a jeho pohyby byly rychlé. Uvědomil si, že jestliže bombardéry jsou v dohledu letců na zemi, že letiště musí být i v dohledu nepřátelských pilotů, a následkem toho museli již Liberátora zahlédnout. Jistě nemělo již smysl pokusit se dostat jej pod stromy. I kdyby nebylo spatřeno, pak bylo vyloučeno, že by letadlo mohlo uniknout výbuchu bomb, jež měly brzy padat – a Liberátor byl poslední jejich možnou spojkou s Austrálií. Kdyby byl zničen, pak necht' by se Biggles sebevíc namáhal, pozbyla by perut' při nejmenším svého účelu. Bylo jasné, že se poslední jejich stroj musí dostat z náletové oblasti.

Ještě ve chvíli, kdy mu tyto myšlenky vířily hlavou, zatačel se Ginger na rozjezdovou dráhu. Letmo ještě zpozoroval postranním oknem, jak letci se běželi skrýt a jak Bertie zuřivě mu ukazuje k obloze; pak, se stisknutými zuby, se hnál po rozjezdové dráze. Nemohl vidět nepřátelské stroje a ani se o to nesnažil; byl příliš zaměstnán tím, co dělal.

První bomby spadly ještě dříve, nežli se odlepil od země. Neslyšel jejich pád, za to uslyšel dunění výbuchů a ucítil náraz vzdušného tlaku do letadla. S velikou námahou je udržel na rozjezdové dráze. V okamžiku, kdy se kola odtrhla od země, zvedl se prudce vzhůru a minuv špičky stromů jen o pár metrů, hnál se pryč nad pralesem. Ne dříve, nežli letadlo vyrovnal,

pokoušel se najít nepřátelské bombardéry, avšak byly za ním, takže nemohl žádný spatřit. Otočiv se lehce, viděl, jak bomby padají na letiště a proto letěl vpřed, nestaraje se příliš o směr, snaže se toliko uniknout z pásma nebezpečí.

Nic se nestalo. Jestliže ho nepřátelská bombardovací letadla pronásledovala, což nebylo pravděpodobné, nebyl si toho vědom. Najednou začal mnohem lépe myslet. První věc, která mu napadla, byla, že nebude mít smysl vracet se zpět na letiště. Nebyl ochoten kroužit celé hodiny nad letištěm, zatím co se budou zasypávat nepříjemné krátery. Měl-li však zůstat ve vzduchu několik hodin, pak se mohl docela dobře pokusit o něco užitečného. Bylo to v této chvíli, kdy ho po prvé napadla myšlenka letět do Austrálie. Kdyby se dostal do Darwinu, uvolnily by úřady několik náhradních pilotů, kteří by dopravili do Lucky Strike nové Beaufightry nebo nějaké jiné stíhačky. Samozřejmě, že to musí udělat, rozhodl se.

Kdyby se mu podařilo přivést několik letadel do Lucky Strike, pak by se celá situace změnila. Mohli by letiště bránit a kdyby se bombardovací letadla ještě vrátila, pak by je peruť stíhačů mohla pěkně pocuchat a působit dále jako trn v boku nepřátelských komunikací, tak asi jako Malta ve Středozemním moři.

Tato vyhlídka ho nadchla a Ginger horlivě sáhl po Angusových mapách, dosud odpočívajících ve svých schránkách.

Měl jen jedinou obavu: Japonci zpozorovali jeho útěk. Budou vědět, že letí do Austrálie, protože poblíž nebylo žádného britského letiště. Jakmile Yashnowada dostane jejich zprávu, dá radiem rozkaz všem perutím na Jávě a jiných ostrovech, aby ho odřízly. V noci by nedalo mnoho práce jim uniknout, avšak za jasného denního světla to nebude snadné. A do příchodu tmy uplyne ještě hodně hodin! Bude-li napaden, pak sám, bez střelců ve svých věžích, bude potřebovat něco více než jen zkušenost a dovednost, aby jim unikl. Proto s mapou na kolenou začal prudce nabírat výšku, aby se pojistil.

Zároveň začal pozorně obhlížet oblohu až tam, kam mu to dovoľoval jeho omezený výhled.

Uplynulo půl hodiny, a pokud mohl zjistit, byl stále ještě sám na nebi a letěl přímým kursem do Darwinu ve výšce sedmi tisíc metrů. Měl před sebou ještě dlouhý let a nechtěl použít kyslíkového přístroje, dokud toho nebylo nevyhnutelně třeba. Jednou si ze zvědavosti nasadil radiofonní sluchátka a zachytil několik hlášení; byla však, jak soudil, vysílána japonsky. Protože nezaslechl nic anglického, zavěsil sluchátka zpět na skobu.

Pojednou mu napadlo, že každé letadlo, pátrající po Liberátoru, bude hlídkovat na přímém kursu mezi Borneem a Darwinem, a proto se zatočil trošku na západ, doufaje, že se jim takto vyhne, třebaže ho nový kurs musel zavést na Jávu.

O jedné hodině se ocitl nad Javanským mořem, s dlouhým modrým stínem ostrova, naplňujícím obzor na západě. Věděl, že bude muset přeletět buď přes něj, nebo přes nějaký jiný z četných, Japonci okupovaných ostrovů, táhnoucích se nyní na tisíce mil daleko od severního cípu Sumatry až k Nové Guinei. Mezery mezi nimi byly nepatrné a nestály za námahu, proto se rozhodl letět přímo. Pozorně nyní obhlížel oblohu před sebou, neboť zřejmě opustil oblast postiženou monsunem a obloha vpředu byla světle tyrkysové barvy. Jednou zahlédl v dálce formaci letadel, byla však hluboko pod ním. Nespouštěje letadla z dohledu, hnal se pryč; formace dodržovala svůj kurs a konečně zmizela na západě.

Ve dvě hodiny mizelo za jeho zády severní pobřeží Jávy a ve tři byl daleko nad Indickým oceánem. Nebylo tam již žádných ostrovů. Oceán, osamělý, nekonečný prostor klidné modři se prostíral před ním. Byl v bezpečí. Instinktivně usoudil, že možnost objevení se nepřátelských letadel nyní zmizela.

Sotva však proletěla tato myšlenka jeho hlavou, zahlédl daleko vpředu, ve směru svého letu jakýsi záblesk. Zmizel v okamžiku, avšak věděl, že zajiskření světla mohlo být způsobeno jenom jedinou věcí – letadlem. Kdo mohl letět s

letadlem na takovém místě a proč, nedovedl si představit. Pozoruje velmi pozorně ono místo, na němž dosud nezachytil žádné obrysy letadla, zatočil slabě na východ, aby se mu vyhnul. Po pět minut zíral upřeně na ono místo, když se však ani potom letadlo neobjevilo, oddechl si s ulehčením a obrátil zrak kupředu. A celé jeho tělo ztuhlo, když o dvě míle dále spatřil letoun, který byl ve stejné výšce jako on. Vzhledem k tomu, že se stále zvětšoval, poznal, že letí přímo k němu, což znamenalo, že ho pilot zahlédl. Protože se díval na letadlo zepředu, nemohl rozeznat jeho typ, nechť však bylo jakékoliv, neměl touhy se s ním setkat, a proto se rozhodl, že se pokusí mu stoupáním uniknout.

Myslel tak usilovně na to, aby se vyhnul nepřátelským letadlům, že mu ani nenapadlo, že by tento stroj mohl být přátelský; proto, když poznal, že je to Farey Fulmar, se mu ulehčilo tak silně, že se dal do hlasitého smíchu. Potom se objevil druhý Fulmar, letící mu přímo do cesty. Pozoroval je s nemalou zvědavostí. Pak začal najednou přemýšlet, jak se obě letadla mohla tak neočekávaně objevit. Fulmar byla dvousedadlová lodní stíhačka, což mohlo znamenat jen to, že někde nablízku je nějaká letadlová loď, neboť Fulmary byly příliš vzdáleny od země, než aby mohly patřit k nějaké pozemní jednotce. Jedno z letadel se k němu přiblížilo tak silně, že mohl zpozorovat pilota, který si ho prohlížel. Nedovedl si vysvětlit jeho zájem. Dalo se čekat, že obě letadla budou pokračovat ve své cestě, jakmile Liberátora identifikují; avšak brzy bylo zřejmé, že nemají nic podobného v úmyslu. Naopak, jeden ze střelců mu vypálil sérii ran přímo před nos. Pilot zvedl ruku na znamení, jemuž nemohlo být neporozuměno. Byl to rozkaz, aby ho následoval. Ginger zpozoroval, že pilot má na uších sluchátka, proto si spěšně nasadil svá. Za minutu nato mu někdo mluvil do uší: „Leťte s námi, Liberátore, chceme si vás prohlédnout... Slyšíte mě, Liberátore?“

Ginger zvedl ruku, aby ukázal, že porozuměl a pak se poslušně otočil, aby následoval. Byl rozmrzelý, že ho přerušili,

protože spěchal, aby se dostal do Austrálie, avšak nemohl se přit s jedním Fulmarem, o dvou ani nemluvě. Obě stíhačky zaujaly posice po jeho bocích a vedly ho jako dobře vycvičení ovčáctí psi.

Za deset minut letu se objevila na jižním obzoru letadlová loď a za další čtvrt hodiny kroužil již Ginger přímo nad ní. Nebyl nijak potěšen vyhlídkou, že bude muset dosednout se svým těžkým strojem na ocelovou palubu, avšak nemohl proti tomu nic namítat, a proto k ní zamířil a poměrně dobře přistál. Brzdy ho brzy zastavily. Letci v modrých uniformách přibíhali. Mezi nimi byl chlapík, kterého pokládal za dozorčího důstojníka.

Ginger slezl dolů. „Oč jde?“ tázal se hlasem, který nezněl nijak přívětivě. Dosud litoval ztráty času.

Důstojník se šklebil. „Chtěli jsme si vás jen prohlédnout.“

„Což jste ještě nikdy neviděli Liberátora?“

„Mnohé, jenže jejich piloti nebyli vždy bílí.“

Ginger se zamračil. Začínal rozumět. „Míníte tím, že také Japonci létají s Liberátory?“

Důstojník přikývl. „Ano. Ukořistili jich několik na Filipínách.“ V důstojníkově tváři se při tom jevil udivený výraz. „Nejste sám v tomhle stroji, že ne?“

„Jsem.“

Důstojník se ještě více zamračil. „To je poněkud neobvyklé, nemyslíte?“

„Ano, připouštím, že je, avšak celá moje perut' je neobvyklá a okolnosti jsou v této chvíli ještě neobvyklejší.“

Důstojník vypadal ještě udiveněji. Bylo zřejmé, že mu byl Liberator operující nad Indickým oceánem bez posádky, podezřelý.

„Myslím, že bude lépe, půjdete-li se mnou a promluvíte-li si trochu s naším starým,“ navrhl.

„Smím se zeptat jaká je tohle loď?“ vyzvídál Ginger.

„Adelaida! Královské australské námořnictvo.“

Ginger se odebral s důstojníkem na velitelský můstek, kde se setkal se starším, srdečně vypadajícím, širokoramenným mužem v kapitánské uniformě.

Ginger zasalutoval. „Podporučík letectva Hebblethweite, sir, z Královského válečného letectva,“ hlásil.

„Jsem kapitán Garnet. Je mně líto, že jsme vás, pane Hebblethweite, museli zastavit, avšak nemůžeme si dovolit žádnou nepozornost. Tohle je divné místo a jistě uznáte, že jste musel vzbudit naše podezření. Jaký to podivný nápad, letět sám?“

„Myslím, sir, že bude dobře, vysvětlím-li vám vše,“ pravil Ginger.

„Ano, soudím, že máte pravdu,“ odvětil kapitán Garnet.

A Ginger pověděl svůj příběh.

GINGERŮV NÁVRAT

Biggles byl tentokrát opravdu ustarán. Pozoroval šílený vzlet Liberátora se smíšenými pocity, neboť ačkoliv chápal příčinu Gingerova činu, pochyboval, že bude moci zaletět sám do Austrálie – jestliže to měl v úmyslu. Mimo to doufal, že bude moci poslat Liberátorem podrobné zprávy do Austrálie, v nichž by vysvětlil své postavení a vyžádal si příkazy. Letadlo bylo jeho jedinou styčnou spojkou. Nyní zmizelo.

Nezbývalo mu v daném okamžiku času na přemýšlení o tomto chmurném vývoji. Nepřátelská bombardovací letadla zaměstnávala plně jeho pozornost. Po prvé letěla nad nimi docela nízko a nebylo možno je zastavit. Za těchto poměrů jedinou věcí, kterou Biggles mohl udělat, bylo, skrýt se s ostatními v jeskyních a uchránit se zranění. Většina zásob a paliva, přivezených Liberátorem, byla tam již odstěhována, za což, jak Algy poznamenal, museli být vděční osudu. Proto letci, jakož i domorodci, seděli pod horou, zatím co se země otřásala pod ranami vysoce výbušných bomb. Sedět v krytu a zůstat v nečinnosti, bylo trpkou zkušeností pro většinu členů Bigglesovy peruti a všichni se tvářili zasmušile, když bombardování pokračovalo bez přestání.

„Dobře, že Ginger uletěl,“ poznamenal Algy. „Jinak by teď z Liberátora nezbylo nic nežli úlomky.“

Biggles přikývl. „Ano. Zamrzelo mě trošku, když jsem viděl, že odlétá, avšak uvážím-li všechno, pak myslím, že udělal dobře.“

„Co dělá horečka?“

„Děkuji, je mně líp – snad proto, že za těchto událostí nemám kdy myslet na nemoc.“

„Ginger se snad vrátí, až skončí nálet.“

Biggles se zatvářil pochybovačně. „Myslím, že ne. Jistě si uvědomí, že potrvá několik hodin, nežli zarovnáme jámu.“

„Myslíš, že se zde budeme moci udržet?“

„S několika stíhačkami bychom mohli velmi brzy zarazit tohle bombardování – nebo jim je aspoň důkladně osladit.“

„Japončící se zřejmě hrozně snaží nás vyhladit,“ poznamenal Algy.

„To chápu. Soustřed'ují se v Brunei. Dalším cílem na cestě do Austrálie je Surabaja na Jávě. Sedíme přímo uprostřed jejich dopravní tepny.“

„Co podnikneme proti těm oddílům, o kterých bubny říkají, že se k nám prodírají pralesem?“

Biggles zavolal Rexe a položil mu otázku.

„Nemyslím, že to dokáží,“ pravil Rex. „Aspoň by to nedalo mnoho práce je zadržet. Znáám tyhle džungle. Ostatně vzhledem k vedru, malarii a jedovatým hadům, nedostatku potravin a všemu ostatnímu, co se může v takovémhle kraji přihodit nějaké výpravě, bych se chtěl vsadit, že polovina z nich je již vyřízena. Za pomoci Suby a jeho chlapců, střilejících na ně otrávenými šípy, bychom s nimi byli brzy hotovi. Kdybychom je mohli bombardovat nebo současně napadnout ze vzduchu, nedostali by se nikam. Jsou odtud dosud vzdáleni několik denních pochodů.“

„Myslíte, že by se Suba pokusil je zadržet, kdybychom ho o to požádali?“

„Jsem si tím jist. Tihle hoši jsou stvořeni pro boj. Nyní, kdy byla jejich země přepadena, určitě by se ostatní kmeny k němu přidaly.“

„Mohl by Suba s nimi navázat styk?“

„Ovšem – prostřednictvím bubnů. Kdyby nabídl svým starým nepřítelům příměří, spojili by se všichni proti útočníkům – každý kmen na ostrově by se přidal – zvláště kdyby měli naději na ukořisťování nějakých hlav.“

„Mohl byste mu to navrhnout.“

„Učiním to,“ sliboval Rex.

Biggles se odebral k východu z jeskyně a naslouchal. „Zdá se, že je konec náletu,“ pravil. „Pojďme se podívat.“

Japonci provedli svou práci dobře, třebaže způsobili málo věcné škody z té prosté příčiny, že kromě prázdných chat neměli co poškodit. Na letišti bylo méně jam, nežli Biggles očekával, vyjma okolo *Caymana*, který byl nyní dokonalým vrakem. Zdálo se, že se nepřátelská bombardovací letadla soustředila na stromy roubící přistávací plochu, domnívající se nepochybně, že tam jsou skryta skladiště a snad i letadla. Okraj pralesa, posetý vyvrácenými stromy, vypadal jako by se jím bylo prohnalo tornádo, ačkoliv s ryze vojenského hlediska byl celý ten výsledek jen plýtvání silnými výbušninami.

„*All right*, pusťme se všichni do práce,“ prikazoval Biggles. „Ukážeme jim, že dovedeme zarovnávat jámy rychleji, nežli je mohou udělat. Liberátor se za čas vrátí – doufám v to pevně. Seržante, zařídte odklizení zbytků *Caymana* – ne, ještě okamžik. Dopravte trosky na horní konec letiště. Nikdy toho místa neužíváme. Ze vzduchu bude vrak vypadat jako letu schopné letadlo, takže Japončíci budou mít po čem mířit. Možná, že se soustředí jen na tento konec. Rexi, zjistěte, kolik lidí je Suba ochoten vyzbrojit pro napadení Japonců v pralese. Prostřednictvím běžců mohli bychom s nimi udržovat spojení, a to by mělo cenu.“ Biggles si vzal dávku chininu. „Díky Bohu, horečka mě opouští.“ Usmíval se. „Možná, že jsme dosáhli nového rekordu.“

Algy vypadal udiveně. „V čem?“

„Že jsme jedinou perutí v Královském válečném letectvu bez jediného stroje.“

Toho dne nebylo však již žádných náletů. Při setmění byly zarovnaný všechny krátery a zbývající kamení odneseno takže letiště bylo znovu v pořádku. Rozervaná křídla a trup letadla byly odvečeny na neobsazený konec přistávací plochy a postaveny tak, aby vypadaly jako nepoškozený stroj, což, jak věřili, přiláká pozornost bombardovacích střelců, kdyby došlo k

novému náletu. Subovy bubny hřměly. Z dálky bylo slyšet odpovědi jiných bubnů.

„Ginger se nevrátil, jistě odletěl do Austrálie,“ poznamenal Biggles, když se posadil k večeři, skládající se z hověziny, rýže a sucharů. „Nyní záleží všechno na tom, podaří-li se mu prorazit. Nejdříve ho můžeme očekávat zpět zítra večer. Radím každému, aby si šel brzy lehnout, protože nás možná čeká další rušný den, bombardování a zarovnávaní kráterů.“

Přišel Rex. „Suba je celý divý po utkání s Japonci,“ oznamoval. „Vybírám dvě stě svých nejlepších válečníků. Půjdu s ním. Chceme vyrazit těsně před rozedněním. Říká, že celý ostrov duní řečí bubnů. Z toho mohu usuzovat, že kmeny projevíly nový zájem, zvláště když nyní vědí, že bílí muži jsou zde, aby jim pomohli porazit nepřítele.“

„To je hezké,“ pravil Biggles. „Až vypátráte nepřítele, pošlete mně vzkaz a zapalte kouřové signály, abychom poznali, kde je. V případě, že dostaneme posilu, bude nám to užitečné.“

Rex slíbil, že tak učiní a brzy poté, když neměli nic více na práci, se celá perut' a její podivná směs hostů uložila ke spánku v improvisovaných chatrčích, jež Subův lid pro ně postavil.

Následujícího rána, vypadaje mnohem lépe než včera, byl Biggles na nohou ještě když hvězdy prosvítaly mezerami mezi mraky, ohlašujícími období dešťů. Viděl Rexův odchod se Subou a jeho válečníky, strašidelně pomalovanými válečnými barvami, a když obloha zšedivěla, byl již na cestě k ubikaci letců, aby vyhledal seržanta Smytha. Cestou tam jeho uši zachytily vzdálené bručení leteckých motorů. Na okamžik doufal, že je to snad Liberátor; avšak potom, když rozpoznal hřmění mnoha motorů, věděl, že nepřátelské bombardéry jsou na cestě, aby dokončily dílo zkázy. Rychlé zapískání seržantovy píšťalky varovalo spící tábor před nastávajícím náletem a v několika vteřinách hemžil se osídlený konec letiště činností.

„Utíkejte všichni do jeskyní!“ křičel Biggles. „Nemá smyslu se vystavovat nebezpečí, když jsme proti němu

bezmocni. Jacksone, jděte se přesvědčit, zda-li se domorodci ukrývají.“

Nastal všeobecný úprk k jeskyni. Biggles šel s posledními, avšak když se přibližoval k úkrytu, zastavil se ještě, aby spočítal nepřátelská letadla. Algy, Bertie a někteří z důstojníků na něho počkali.

„Osmnáct puchýřů,“ mumlal Bertie, prohlížeje si oblohu na západě svým monoklem.

„Řekl bych, že letí ve výšce asi šestnácti set metrů,“ zabručel Algy.

„Dal bych hromadu peněz – kdybych nějaké měl – za jediného, malého spitfirka, malinkého spitfirečka,“ vzdychal Bertie.

Bigglesova tvář nabyla podivného výrazu, když se rozhlédl do všech světových směrů. „Dělají strašlivý rámus,“ poznamenal. „Hřmí to na všech stranách kolem nás, jako by tu bylo několik formací.“

„Také je!“ vzkřikl najednou Algy. „Přivedli si doprovod. Pohleďte!“

Ukázal k jihu, kde skupina skvrn, poměrně výše nežli bombardovací letadla, letěla roztažena ve formaci V.

„V této skupině je dalších dvanáct strojů,“ dodal Algy, tváře se udiveně.

„U doprovodu je obvyklé, že přichází z téhož směru jako letadla, která doprovází,“ poznamenal Biggles. „Tohle není žádný doprovod. Podle způsobu, jakým se řítí dolů, řekl bych – kdybych nevěděl, že je to nemožné – že se těchto dvanáct strojů chystá napadnout bombardéry... Okamžik!“ Bigglesův hlas zpronikavěl. „Jsou to Fareyové! Jen oni mají takovou linii. Ano, ale to je báječné, jsou to Fulmary!“ Bigglesův hlas končil výkřikem radosti.

„Neměli bychom utíkat do miloučkových, staříčkových jeskyní?“ navrhoval Bertie. „Zpropadené bombardéry se blíží – jsou mitoučce blízko – ano, u Joviše!“

„Já tu zůstanu,“ odvětil Biggles. „Na tohle se budu dívat – a věř mně, bude to stát za to!“

Ti, kdož odešli do jeskyní, vyběhli nyní ven, aby přihlíželi něčemu, co slibovalo stát se nezapomenutelnou leteckou bitvou. Nebezpečí bombardování bylo malé, protože v té chvíli zahlédli piloti bombardovacích letadel stíhačky, řítící se dolů, aby je napadaly, a to, co bylo ještě před okamžikem bezvadnou japonskou formací, bylo zachváčeno něčím, co se hodně podobalo panice. Jeden či dva z bombardérů se otočili a prchali k domovu; ostatní se spěšně zbavovali svých nyní nepohodlných nákladů – těžké bomby vybuchovaly neškodně v pralese.

První úraz se přihodil, když se dvě bombardovací letadla srazila; stalo se to ještě dříve, nežli byla vypálena jediná rána. Jeden bombardér ztratil křídlo a padal dolů mezi stromy; druhý, ne tak vážně poškozený, spouštěl se klouzavým letem a čtyřčlenná posádka vyskočila s padáky –

„Nestál bych o to, být v jejich botách,“ poznamenal Algy. „Suba a jeho hoši musí být zrovna v oněch místech, kde přistanou.“

Biggles se nijak zvlášť nezajímal o osud posádky bombardéra. „Co mě udivuje, je, odkud sem tihle Fulmarové přišli,“ bručel. „Mám jakýsi pocit, že v tom má Ginger prsty, avšak nedovedu si představit, jak je sem mohl přilákat. Liberátor přec mezi nimi není.“

Nic víc nebylo pak řečeno, protože bitva nyní vrcholila. O jejím výsledku nebylo pochybností a byly okamžiky, kdy mumlané poznámky prozrazovaly, že britští letci téměř litovali Japonce, neboť většina z nich se chovala tak, jako by se nebyli nikdy dříve zúčastnili nějakých bojů.

„Ubozáci poznávají, že je snadné shazovat bomby na lidi, kteří jim to nemohou oplatit, ale že docela jinou věcí je takový výlet, když je ve vzduchu ještě někdo jiný, kdo má proti tomu námitky,“ šklebil se Tug Carrington, jehož rodiče byli usmrceni za jednoho náletu na Londýn.

Popsat podrobně bitvu vyžádalo by si únavného opakování. Udála se při ní jedna mimořádná příhoda, jež vyvolala u diváků výkřik zděšení. Jeden z Fulmarů, spustiv se napřed střemhlav dolů, vytáhl se vertikálně přímo pod jeden bombardér. Na okamžik, na vrcholu svého oblouku, vypadal, jako by byl vytahován neviditelným drátem. Jeho kulometry chrly střely. Pak něco od bombardéra odpadlo – několik věcí. Byly to bomby. Pozorovatelům bylo jasné, že střelec buď náhodou nebo úmyslně uvolnil celý náklad bomb. Padaly jako déšť k Fulmarovi, jenž zvolniv v tom okamžiku svou rychlost, ztratil na pohyblivosti. Zdálo se být jisté, že britské letadlo bude zasaženo; a přece jako zázrakem nebylo, třebaže celý náklad bomb minul letadlo jen o pár metrů. Nebezpečí minulo, Fulmar sklouzl po jednom křídle, zatím co bombardér s motorem v plamenech se řítí srážným obloukem do pralesa. Sloup kouře označil jeho dopad.

„Fuj!“ zapískl Biggles. „Nechtěl bych být v tom Fulmaru v oné chvíli ani za všechen čaj z Číny. Byl bych rád viděl pilotovu tvář, když zahlédl, co na něho padá. Jestli mu nezběhly vlasy, pak musí mít lepší nervy nežli já.“

Stihačky kroužily nad bombardovacími letadly. Sedm japonských strojů následovalo za těmi dvěma, jež se srazily. V jednom okamžiku padala s nebe najednou čtyři bombardovací letadla. Bitva se změnila v porážku, když se bombardovací letadla rozprášila a prchala domů. Poražení zmizeli z dohledu i s Fulmary, stále ještě je napadajícími. Hřmot motorů a rachot kulometů zvolna odumíral. Nastalo ticho. „Zdá se, že je konec“, poznamenal Biggles. „A my dosud nemáme záhadu příchodu Fulmarů rozřešenu.“

„Myslím, že se to brzy dovíme,“ odvětil Algy ukazuje na jednoho Fulmara, jenž se nyní blížil nízkou nad špičkami stromů.

Muži na zemi pozorovali letadlo, když obletělo přistávací dráhu, zřejmě aby se přesvědčilo, že může bezpečně přistat; pak začalo klouzat dolů.

Stihačka přistála a zamířila pak přímo k obsazenému konci letiště. Na konec se obratně otočila a zastavila. Vrtule se přestal otáčet. Potom se otevřel zákryt předního sedadla. Ginger vstal. Jeho tvář byla svraštěna úsměvem.

„Dobré jitro všem,“ zvolal vesele. „Nezbylo vám jedno volné lůžko? Když ano, pak znám jednoho hochu, který by je potřeboval.“

Biggles udělal krok kupředu. „Ne tak rychle, hošíčku. Dřív než zavřeš svá malá, modrá očka, rád bych poznal, jak ses octl v peruti Fulmarů?“

Ginger se zatvářil zmučeně. „Že jsem se v ní octl? Nevěř tomu! Já ji vedl.“ Gingerova tvář se rozšířila k úsměvu. „To jsem vám poskytl podívanou, což?“

Ozval se radostný smích.

„Slez se svého vysokého koně dřív, nežli spadneš dolů,“ navrhoval Biggles. „Všichni jsme dychtiví uslyšet, jak se ti to podařilo.“

Ginger slezl. Na okamžik se zakolísal a rukou si těžce přejel po tváři. „Ty má dobroto! Já jsem bez sebe únavou,“ bručel. „Ale nebojte se, nepůjdu ještě spát. Přinesl jsem balík dobrých zpráv, jež se budou dobře poslouchat – jak říkají v BBC.¹“

¹ B.B.C. (čte se bíbisi) zkratka British Broadcasting Corporation (Britská rozhlasová společnost). Zpravodajství B.B.C. mělo za války velký význam pro všechny národy a těšilo se velké popularitě.

KONEC YASHNOWADY

S šálkem kouřící kávy, která ubrala několik vrásek z jeho znavené tváře, pokračoval Ginger ve svých radostných zprávách. Popsal, jak přistál na nosiči letadel a nadšeně líčil přijetí, jehož se mu dostalo, když se dověděli, že patří k peruti, která se, tak říkajíc, vylodila v srdci nepřátelského teritoria. Zdálo se, že austrálští letci vědí o ní všechno, což snad byl výsledek předchozích návštěv Liberátora v Darwinu.

„Předháněli se v úsluhách,“ prohlásil Ginger. „Přes to velitel lodi, kapitán Garnet, vypadal poněkud zaraženě, když jsem mu naznačil, že by nám mohl půjčit perut’ Fulmarů.“

Místností zaburácela salva smíchu.

„Míníš tím, žeš měl odvahu mu něco takového naznačit?“ zvolal nedůvěřivě Biggles.

„Proč ne?“ odvětil Ginger klidně. „Nepožádáš-li, nedostaneš – to je aspoň má zkušenost. Potom se kapitán spojil s Austrálií, kde mají zřejmě radost z naší peruti, usazené přímo na trati japonské dopravy. Odpověď zněla, že máme vytrvat, ba že nám má být poskytnuta všemožná podpora, dokud nepřijde posila a náhrada. Ostatně,“ pokračoval Ginger, „mohl jsem jim dodat množství zajímavých informací. Vrchní velitelství chtělo slyšet na příklad o soustředování Japonců v Brunei. Jistě byli k smrti uchechtáni ze zprávy o rozbití konvoje s gumou v Malajsku.“

„Ty se mně líbíš,“ vložil se mu do řeči Biggles. „Tak se mi zdá, že jsi sklidil všechnu slávu a já nevím co ještě...“

„Ach ne,“ bránil se Ginger. „Nezapomněl jsem na vás.“

„Na tom ostatně nezáleží – pokračuj!“

„Nuže, výsledek celé věci je tento. Náhrada za stroje, které jsme ztratili, je na cestě. Zdá se mně také, že se zde objeví pár pohlavárů, aby uslyšeli přímo od tebe, jaká je situace v Lucky Strike.“

„Jaké stroje posílají?“ tázal se Biggles.

„Nevím – neřekli mi to. Kapitánu Garnetovi jsem přirozeně zdůraznil, že tu sedíte pod neustálým deštěm bomb, aniž se můžete bránit. Zdálo se být jisté, že kolem úsvitu dojde k dalšímu náletu, a proto jsem mu řekl, že kdyby nám mohl na hodinu či na dvě půjčit své Fulmary, než přiletí naše nové stroje, že by to Japoncům zarazilo dech. Že by to byla jistě pro nás úleva. Kapitán Garnet souhlasil, ale háček byl v tom, že jeho hoši by nemohli Lucky Strike najít, protože je nikdy nespatriili. Navrhl jsem mu, že jim ukáži cestu, načež mně pro mou osobní potřebu zapůjčil jednoho Fulmara. To bylo od něho hezké – že ne?“

„Jistě,“ souhlasil Biggles.

„Nuže, viděli jste, co se stalo,“ končil Ginger. „Odletěli jsme tak, abychom sem dorazili kolem úsvitu. A jak každý doufal, našli jsme zde již Japonce.“

„Co se stalo s Fulmary?“

„Vrátili se – s výjimkou mého stroje. Starý pán byl v této věci neoblomný. Konec konců musí se starat o svůj nosič letounů a nesmí si dovolit potulovat se Indickým oceánem bez poloviny svých stíhaček. Řekl, že Fulmary sem mají zaletět, vykonat svou práci a pak se hned vrátit. Odletěly. Japonci to ovšem nevědí; budou si myslet, že stíhačky jsou dosud zde, a proto si to jistě dvakrát rozmyslí, než se pokusí o nový nálet. Do té doby budou naše nové stroje již zde.“

„Co se stalo s Liberátorem?“

„Řekl jsem kapitánu Garnetovi, že jsme neměli dost benzínu a oleje, a proto poslal Liberátora s jedním pilotem do Darwinu. V žádném případě si nepřál zaneřadit svou loď tak velkým drakem. Domnívám se, že pilot s ním přiletí sem, a uděláte dobře, když ho budete vyhlížet. Řekl jsem mu, že

zapálíme kouřový signál, aby místo našel. Říkal jsem si, že teď, když Japonci vědí, kde jsme, na tom již nezáleží. To je vše a teď, když dovolíte, šel bych si asi na tři týdny zdřímnout.“

„Nechceš se něčeho najíst?“

Ginger se zašklebil.

„No, *sir*. Měl jsem na letadlové lodi tolik jídla, že mně to na dlouho postačí. Muži na nosičích letadel se mají – aspoň na australských – znamenitě. Myslel jsem na vás, když jsem se dal do šunky s vejci –“

Rozhořčené výkřiky přerušily Gingerovo vyprávění.

„*All right*, udělal's dobrou práci, Ginger, a uděláš dobře, když si teď půjdeš trochu odpočinout.“

Ginger se odklopýtal k jednomu skládacímu lůžku a v okamžiku usnul

Spal v jednom kuse asi šest hodin a potom byl probuzen tak mohutným hřmotem letadel, že strachem vyskočil s lůžka ještě dříve, nežli plně procitl. Vyběhnuv ven, našel všechny na letišti v divokém nadšení. Příčina se dala snadno najít. Nad letištěm, označeným kouřovým ohněm, kroužila jako výzva nepříteli formace sedmi letadel – jeden Liberátor a šest Beaufighterů. Liberátor přistál první a doběhl ke stromům, kde z něho vystoupilo tolik vysokých důstojníků, že se Bigglese zmocnila hrůza.

„Pro pána krále!“ vydechl. „To vypadá, jako by sem chtěli přestěhovat hlavní stan východního velitelství.“

Mezi důstojníky poznal Ginger majora letectva Cranea, který organisoval malajskou operaci, a amerického generála Bartona. Ti nebyli tak neočekáváni, určitě však nepočítal s tím, že spatří generála letectva Raymonda z ministerstva letectví, který mával a přátelsky zdravil. Beaufightry přistávaly jeden po druhém a z nich vystoupil tucet usmívajících se důstojníků Královského australského válečného letectva.

„A tohle mělo být tajným letištěm,“ vzdychl Biggles, když pokročil kupředu, aby uvítal důstojníky. Zastavil se a naklonil

havu na stranu, když se ze západu ozvalo dlouhé dunění jako vzdálené hřmění.

„To je v pořádku,“ pravil generál Raymond řízně. „Byl jste tak laskav a sdělil nám, co se děje v Brunei a teď tam na ně shazují tři perutě Liberátorů několik pěkně velkých bomb. Kde můžeme konferovat?“

Biggles ukázal na palmovou chýši, která přežila bombardovací nálet. „To je to nejlepší, čím vám mohu posloužit, sir.“

„Nevadí, brzy budete mít něco lepšího,“ pravil generál, když vyšší důstojníci, Biggles mezi nimi, zamířili k chatě, ponechávající nižším důstojníkům příležitost k přemýšlení o cílech mise.

Uplynula hodina, nežli se štábní důstojníci zase vynořili. Zamířili přímo k Liberátorovi a rozloučili se, odvážejíce s sebou australské piloty. Po odletu velkého letadla svolal Biggles příslušníky své peruti a promluvil k nim.

„Domnívám se, že se divíte, co se to tady děje?“ začal. „Hned vám to povím. Vyšší velitelství je tak uspokojeno způsobem, jakým jsme se zde uplatnili, že se rozhodlo zde vybudovat pravidelné letiště, bez ohledu na to, že není pro Japy už tajemstvím. Pověděl jsem jim, že při záruce dostatečných zásob strojů a zboží není příčin, proč by zde stanice neměla trvale zůstat. Ale nemá to být jako dosud. Vedoucí chlapíci rozhodli, že má-li to zde mít cenu, tedy se to musí důkladně vybudovat. Přijdou sem inženýři, aby si prohlédli letiště a také australské oddíly, aby je hájily proti pozemnímu útoku. Dvě australské peruti stíhaček a jedna peruť bombardérů se sem přistěhují. Jinými slovy, nastupuje sem Austrálie, což znamená, že máme být odvoláni. Nejprve máme odletět do Darwinu na dovolenou – dokud si pro nás nevymyslí něco nového. Dokud nepřiletí nová posádka, což se jak soudím, brzy stane, máme zde pokračovat v práci. Jak jste si povšimli, máme teď něco, s čím můžeme pokračovat.“ Biggles ukázal na šest Beaufightrů. „Jestliže se Japonci pokusí o nějaké další nálety, poznají, že zde

něco na ně čeká. Po ranní příhodě s Fulmary si však osobně myslím, že to neučiní. V této chvíli je zde jedna naléhavá práce, a to, poskytnout leteckou podporu Rexovi a ztrpčit trochu život nepřátelským oddílům, jež se pokoušejí proniknout k nám po zemi. Pochybuji, že se sem dostanou, protože monsun dále na severu již začal a co nevidět začne pršet i zde. Déšť promění prales v močál. Rex slíbil, že mně dá vědět a že zapálí pár kouřových ohňů, až naváže styk s nepřítelem; myslím však, že je na to ještě trochu brzy a tak zatím nechme věcem volný průběh.“

Až pozdě večer přiběhl první domorodý běžec od Rexe. Přinesl psané poselství. Z toho se dozvěděli, že nepřítel učinil jakýsi pokrok a že se soustředil v jednom údolí, jehož položení bylo naznačeno na nakreslené mapce, kterou Rex připojil k svému vzkazu, Subovi bojovníci toužili zaútočit, avšak zatím byli zdrženi a sledovali nepřítele z blízkého vrchu. Místo bylo asi třicet mil daleko od Lucky Strike.

„To je, jak se zdá, okamžik, na který čekáme,“ prohlásil Biggles. „Jestliže je nepřítel soustředěn, bude pro nás snadným cílem. Vzlétneme půl hodiny před západem slunce – to je zrovna vhodný čas.“

Beaufightry urazili třicet mil k nepřátelskému táboru přesně za šest minut. Nalezly jej snadno, protože oddíly neočekávající útok ze vzduchu, vyklidily kus bambusového porostu a zapálily kuchyňské ohně, čímž na sebe upozornily. Šest Beaufightrů se na ně spustilo s rachotícími kulomety.

Nikdy nebyl žádný náhlý útok zhoubnější svými okamžitými účinky. Japonským oddílům nezbyla chvíle oddechu, neboť jakmile ustalo v palbě šest Browningových kulometů, umístěných v křídlech každého letadla, spustily palbu kulomety v zadních otáčivých věžích; a střílely, dokud nezačaly znovu přední kulomety. Po pět minut zasypávala letadla japonský tábor lijákem střel, a to jak Biggles rozhodl, bylo dost. Věděl, že Suba a jeho bojovníci jsou poblíž a že se na ně lze spolehnout, že se ujmou japonských uprchlíků, kteří

vnikli do lesa, aby se tam skryli. Uspokojen tím, zamířil k domovu, jehož dosáhli právě když se snášela tma.

Byl to poslední útočný let, provedený členy Bigglesovy peruti na Borneu, neboť příštího rána začínala přistávat nová letadla z Austrálie a Biggles předal velení velícímu důstojníku, kapitánu Královského australského válečného letectva. Odpoledne přiletěla bombardovací letadla a s nimi i dopravní letadlo, které mělo dopravit příslušníky odcházející peruti a hosty, které nasbírali, do Darwinu. Biggles se rozhodl počkat na Rexe, který se dosud nevrátil ze své výpravy do džungle. Domníval se, že bude chtít ostrov opustit s nimi. V tom se však mylil.

Odpoledne ohlásil vítězný válečný zpěv návrat Suby a jeho bojovníků. Rex, zablácený od hlavy k patám, se vrátil s nimi, a Biggles ho hned vyhledal, aby se ho na to zeptal.

„Děkuji vám, myslím však, že zde zůstanu,“ rozhodl Rex. „Znám domorodce a jejich řeč, takže mohu této zemi nejlépe posloužit tím, že zde zůstanu a budu pomáhat nové peruti stejným způsobem, jako jsem pomáhal vám. Kromě toho,“ dodal, „udělal mě Suba svým pokrevním bratrem a jsem na něho docela pyšný – třebaže musím doznat, že nesouhlasím s některými jeho zvyky. Pohleďte na něho!“

Rex ukázal k místu, kde Suba, Kalut a jiní bojovníci tančili kolem jakési věci, napíchnuté na hrot oštěpu.

„Proboha, co je to?“ tázal se chvatně Ginger a potom zkřivil tvář hrůzou. „Je to hlava,“ vydechl.

„Ano, a myslím, že jsem tuhle tvář již kdysi viděl,“ přerušil ho Algy.

„Máte pravdu. Je to Yashnowada,“ vykládal Rex. „Suba si ho vyhlédl, když jsme zaútočili na tábor po vašem odletu. Nemusíme ho litovat. Pozval se sem sám a ostatně zemřel rychle, což nelze říci o mnohých jeho obětech.“

„Myslím, že máte pravdu,“ pravil Biggles. „Souhlasím s vámi, i když zcela neobdivuji váš vkus ve výběru přátel; ostatně vy jste zde byl dlouho, takže jste si snad již zvykl na tyhle

věci.“ Biggles mu podával ruku. „Nuže, na shledanou, Rexi, přeji vám hodně štěstí.“ Pak se obrátil k dopravnímu letadlu, jehož motory byly již spuštěny. „Nastupte všichni!“ nařizoval. „Odleťme, ať se podíváme, jak vypadá Austrálie.“

„Po Borneu by se měla líbit každému,“ řekl Jackson, když vstupoval do letadla.

„Určitě, to není špatný nápad,“ potvrzoval Bill Gray.

„Já říkám, že je to *okay*,“ řekl Pat Flannagan.

Fee Wong pomáhal svému bratru do stroje. „Výbolně,“ pravil.

„Jsme dokonalá společnost,“ poznamenal Biggles s úsměvem, když zavřel dveře.